

POP WEEK

Anul II
Nr. 17
(30)
mai '94
16 pagini
300 lei
3,00 DM

revistă dependentă de toți fanii muzicii

SID

Vicious
sau
moartea
unui
anarhist

Yes
*la cronica
de disc*

**Două inimi și
un singur
HEART**

A început bătălia pentru **Woodstock '94**

O „POVESTE SIMPLĂ“

Despre copiii handicapați, despre cei ai străzii, s-a tot vorbit și tot încercat să se facă ceva pentru ei. Copiii talentați au fost aproape tot timpul lăsați deoparte. Societatea Omenia din sectorul 6 al Capitalei s-a gândit să îi ajute într-un fel, și pe ei. Sprijinită de firmele Interconnection și Romagram a produs o casetă cu muzică pentru copii. Muzica aparține maestrului Temistocle Popa, versurile lui Mircea Bloc, iar interpretarea, corului grădiniței nr. 274 (sector 6) și grupele mici a corului de copii din Radioteleviziune. Lansarea casetei a avut loc la Teatrul Tândărică (Sala din Calea Victoriei), ocazie cu care a avut loc și un spectacol. Piese de ritm, ideale pentru cei mici, ușor de reținut, au fost cântate de întreaga sală. La terminarea spectacolului toți piticii au primit înghețată, ciocolată, halva. O a doua casetă este deja în pregătire. Înre-

gistrările nu se fac ușor nici cu cei mari, dar mite cu cei mici. Doamna Eugenia Văcărescu, careia îi revine rolul de dirijor al acestui cor, știe, însă, să îmbine munca cu joaca, așa că micuții o îndrăgesc cu toții. Doamna Ina Vorovoz, de la firma Interconnection Impex SRL, le-a dăruit celor din cor și câte un costum de trening. Un frumos cadou de Paști, având în vedere că spectacolul și lansarea au avut loc în data de 28 aprilie, doar cu câteva zile înainte de venirea Iepurașului cu daruri. Din păcate, însă, presa nu a fost prezentă la acest eveniment. Nu ne hazardăm totuși să ne condamnăm colegii de breaslă, pentru că nu știm dacă, într-adevăr, nu i-a interesat lansarea sau nu au fost anunțați. (O.D.)

George Mihăiță prezintă rock!

Correspondentul voluntar Robert Benedek ne informează că la Brașov, în Sala Tractorul, a avut loc marți, 26 aprilie, concertul grupurilor Deja Vu, Conexiuni, Cargo. A prezentat invitatul serii, George Mihăiță, care a adus cu sine

numărul 30 al revistei „Salut”. Organizatori au fost Radio Televiziunea Transilvaniei și Meridian SRL Brașov (care este și sponsorul oficial al grupului Conexiuni). Biletul a costat 1.500 lei. Cele trei ore de program i-au mulțumit pe cei prezenți.

O Casă a Muzicii la Galați

Pe 21 aprilie a avut loc inaugurarea Casei Muzicii, aparținând postului local Radio Galați. Este, de fapt, un stand deschis în incinta Bibliotecii Centrale, care se dorește a fi o pistă de lansare a viitorului club muzical. La Casa Muzicii se găsesc peste 150 de titluri importate direct din SUA, se pot consulta cataloage cu toate genurile muzicale, iar selecțiile poartă girul redactorilor departamentului muzical Radio Galați.

Marius Orac

Fan-club BEAVIS & BUTT-HEAD

Cei care doresc să devină membrii acestui inedit club sunt rugați să scrie la adresele: Bogdan Popovici, Aleca Mărășești nr. 36, bl. D5 sc. A ap. 16, Suceava și Bogdan Mateciuc, aceeași adresă, dar la apartamentul 12. Primul este Butt-Head, al doilea Beavis.

Bistrița se ține de show-uri

Pe 25 aprilie la Casa Sindicatelor a avut loc un spectacol muzical umoristic cu George Munteanu, Florin Săsarman, Vali Demian (folk), Tic Moldovan, Mihai Mureșan (umor). Pe 28 aprilie de la orele 18.00, la Casa Municipală de Cultură s-a desfășurat un concert rock cu grupurile Sceptic și Impact. Sala a fost „plinuță”, pletele s-au acuturat bine, s-a auzit bine.

Ioan Bica

INDIE CORNER

Știri primite de la Timișoara

Zoltan Varga ne furnizează o serie de informații interesante dintr-o serie care am selecționat câteva. • Thurston Moore (chitară) și Kim Gordon (basistă) de la Sonic Youth așteaptă primul lor copil în luna iunie. Zilele acestea a ieșit albumul Experimental Jet Set Trash And No Star. • Pentru 9 mai era programată lansarea L.P.-ului Now I'm A Cowboy - The Auteurs. Primul single extras este „Chinese Bakery”. • Producătorul Youth (a lucrat cu Crowded House și Bananarama) s-a reîntors la prima iubire: chitara bas în grupul Killing Joke (înființat de el, în 1978). Pe 16 mai apare albumul Pandemonium. • Dead Can Dance are un single nou extras de pe albumul Into The Labyrinth.

Titlul piesei este The Carnival Is Over. • Gogh Van Go din Canada debutează cu un album autointitulat, bine primit de presa de specialitate. • Grupul Spock Pistols amestecă Star Trek cu Sex Pistols. Cei patru din Los Angeles se îmbracă la Mr. Spock și cântă numai piese din repertoriul Sex Pistols. • Sex-pil este o trupă din Ungaria foarte difuzată la MTV (emisiunea „120 Minutes”), care are un L.P., Love Jealousy Hate. • Magnapop din Georgia II are ca producător pe Bob Mould (Sugar), iar ca prieten pe Michael Stipe (R.E.M.). Trupa promite, deși nu are deocamdată decât un singur video-clip la activ.

O NOUĂ GALĂ „TELEGRAF” LA CONSTANȚA

Tinerii noștri colegi se țin de cuvânt și organizează în fiecare lună câte o întâlnire cu nume valoroase ale pop/rock-ului autohton. La Sala Sporturilor, pe 21 mai, vor cânta Altar și Iris.

ATEKA SHOW

Sâmbătă, 14 mai, de la orele 19.00, la Teatrul „Ion Creangă” sunteți așteptați la Afro Tam-Tam, un spectacol cu o mulțime de stiluri: rap, afro, raggaufin. Invitații lui Ateka sunt Pantele Negre, Cindy Cat, Shabadan MC, Black Star, Cool Brother. Primul L.P. al solistului din Zair, Andre Ateka, „Afro Tam-Tam”, conține opt piese, printre care și pe cea care a ocupat locul III la București '92 (compoziția lui Marcel Dragomir). Lansarea va avea loc peste o săptămână. Impresariat de Artexim, Ateka a scos acest disc cu ajutorul unor prieteni, muzicieni români și străini. La pupitrul de mixaj s-a aflat veșnic tânărul Freddy Negrescu.

SAVOY la cel de-al 20-lea disc

Miercuri, 27 aprilie, magazinul Muzica a găzduit lansarea L.P.-ului „Scrisoare pe o frunză de tutun” a formației Savoy. Discul cuprinde piese lansate de Marian Nistor de-a lungul celor 28 de ani de activitate, dar și unele noi. Alături de compozitor, care și interpretează câteva piese, pot fi auzite vocile Mirabelei Dăuer, Angelei Similea, Corinei Chiriac, Cristiane Anania Nistor. Cântecul „Mulțumesc, iubită mamă” este și el pe disc, dar nu în interpretarea celebră a Mirabelei Dăuer, ci cântată de această dată de Marian Nistor. La lansare au fost prezenți mulți dintre prietenii lui

Marian Nistor. Dl. Corneliu Vadim Tudor a venit însoțit și de alți colegi din Senat. A fost prezentă și d-na Angela Similea. Marian Nistor ne-a anunțat că în curând va avea loc și un spectacol în timpul căreia va preda ștafeta fiului său, Radu Nistor. Și deși este la cel de-al 20-lea disc, Marian Nistor avea emoții, poste chiar mai mari decât la primul. Nu a uitat însă să mulțumească tuturor celor care de-a lungul anilor au fost alături de el, au colaborat cu formația Savoy. În show-ul promis vor fi invitați și ei. „Măria sa publică” cum îi place lui Marian Nistor să-și numească spectatori, are, deci, prilejul ca prin acest L.P. să reasculte creații din perioada 1966-1994.

O BUCURIE AMÂNATĂ

O conferință de presă anunțată ca fiind certă cam în ultimul moment, ne-a oferit prilejul de a afla amănunte despre ceea ce s-a întâmplat la Dublin. Locul de desfășurare - Discoteca Martin. Cel care s-a erijat în rolul de gazdă - Daniel Tomescu - ne-a anunțat că doar o parte a echipei care ne-a reprezentat la Eurovision e prezentă la această conferință de presă, „doi dintre ei lipsind din motive obiective.” De lipsit, au lipsit patru: Daniela Vlădescu, Geanina Olaru, Corina Dogaru, Romeo Dediu. Nici din partea Televiziunii nu a fost nimeni, pentru că, pur și simplu, instituția care a fost direct și oficial implicată, nu a fost

anunțată. Pe scurt (pentru că „trimisul nostru special” ne va relata, în numărul viitor, ce au făcut acolo, aproape pas cu pas), am aflat că: • Video-clipul nostru nu prea a fost apreciat, dar el nu a contat în decizia finală. Nu a folosit decât pentru un prim contact. • Importanță au fost cele patru repetiții, dintre care trei au fost întocmai ca în seara spectacolului, cu machiaj, cu public (plătitor). Toate cele trei au fost și filmate. • După fiecare repetiție, echipa noastră era invitată într-o cameră de audii pentru a-și spune părerea. Orice rugămintă de a schimba ceva la sunet sau la lumini, era respectată întocmai. • Organizarea a fost impecabilă din toate punctele de vedere, Dan Bittman declarând că „noi, la ora actuală, nu am putea organiza un astfel de festival.” • Echipa noastră a fost apreciată pentru faptul că vorbea mai multe limbi, pentru că arăta bine, pentru că toți erau eleganți. • După prima repetiție, listele de pariuri s-au modificat, România apărând constant pe locurile 10-12. • Din păcate „jocurile” s-au făcut la un mic dejun, încă de joi. „Laura Coroianu a venit neagră de supărare”, povestește Dan. „Ne-a spus: «Băieți, se dau voturi, se cumpără voturi». Cum noi nu puteam nici să cumpărăm, nici să ne dăruim ceva, am înțeles că șansele erau minime.” • La anul fiind o ediție jubiliară, s-ar putea ca regulamentul să fie modificat, așa că rămânem cu ceva speranțe. (Orlanda Deladi)

A 6-A EDIȚIE LES EUROCKEENNES

În festivalul P.R.S. am reluat câteva secvențe ale festivalului de la Belfort (Franța). Și de astă dată organizatorii ne-au invitat pentru perioada 1-3 iulie. Prin amabilitatea doamnei Nicole Courtois - Ellegilla, vom avea posibilitatea să-i vedem pe ZZTop, Therapy?, Blind Melon, Spin Doctors, Rage Against The Machine, Chaka Demus & Pliers, The Rollins Band, Björk, Jamiroquai, Gary Clail, IAM, Les Rita Mitsouko și pe mulți alții. Dacă șansa ne va surâde, dacă vom găsi sponsorii necesari, vom realiza interviuri adevărate de la fața locului, pentru a nu mai fi nevoiți să traducem din revistele străine astfel de materiale. Dacă aveți vreo idee constructivă, nu vă jenați să ne-o comunicați. Oricum, V.P.R. va fi la Belfort singura reprezentantă a țării. Dacă nu ne bucurăm de recunoaștere în țară, măcar „afară” să ne meargă bine!

Festival de umor studentesc la Iași

Fundația Culturală AXIS și Liga Studenților din Centrul Universitar Iași organizează această manifestare, care cuprinde concursuri de caricatură și desene pe asfalt, o paradă aviatică, teatru studentesc, recitaluri de jazz, folk, rock, dans de societate și firește mult umor. Partea muzicală (zona pop/rock) îi va avea ca invitați pe Iris (11.05), Survolaj (12.05), Valeriu Sterian și Compania de Sunet, Pasărea Colibri (13.05), Alexandru Andrieș, Nicu Alifantis (14.05). Gala laureatilor pentru concursurile de interpretare va avea loc pe 15 mai.

Editor:
Third Multimedia Consultants
Adresa redacției: Calea Victoriei 101, scara B, et.2, ap. 10, sector 1, București, cod 70176. Telefon 6590912/Fax 6593651
Pentru corespondență: C.P. 307, O.P. 22, sector 1, București, cod 71100.
Director: Andrei Partoș
Redactor șef: Orlanda Deladi
Secretar gen. de redacție: Marian Turtă
Director comercial: Sorina Badea
Departament difuzare: Mihai Năstase
Colectiv redacțional: Corina Vladu, Adrian Coleasă, Gabriel Gombos, Manuela Boatică, M.V. Pop, Viorel Părligras, Petrică Pavel (foto), Diana Ropotan.
Numărul de catalog: 2131
Număr de cont: 40730781
Banca Agricolă S.A. - S.M.B.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A. - P.O. Box 33-57 Fax 0040-1-3129432 sau 3129433, telex 11995 - Piața Presel Libere nr. 1, București România
Editare computerizată:

TRIGRAFIA ROMANIA AZI S.A.

ROCKA ROLLA

Relatii la telefon 096/138 205

intre orele 11,00-17,00.

Adresa: Str. Eugeniu de Savoia nr. 10,
Timisoara, cod 1900

Căştigătorii:

Cu 10 puncte un câştigător din Constanţa, care primeşte un T-Shirt cu mânecă lungă, Napalm Death şi, tot cu 10 puncte, Adrian Matei din Bucureşti s-a ales cu un T-Shirt cu mânecă scurtă, Morbid Angel. În urma tragerii la sorţi, dintre cei cu 10 puncte au mai obţinut premii (câte trei casete audio fiecare) Raul Strezee (Buzău), David R. (Câmpina), Nicu Iacob (Brăila). Aşteptăm adresele exacte şi numele reale ale celor numiţi!

S-a dus şi T-shirt-ul cu Morbid Angel

MATEI ADRIAN, unul dintre câştigătorii concursului Rocka Rolla, a câştigat un T-shirt cu mânecă scurtă - Morbid Angel. Însă din cauza cursurii (student la TCM), chiar în ziua apariţiei numărului 16, a cumpărat revista şi vizitându-şi numele trecut printre cei care au dat răspunsuri corecte, ne-a vizitat la redacţie pentru a-şi ridica premiul. E unul dintre vechii noştri cititori, ne citea şi atunci când eram la „Pop Rock & Show”. Rockul şi muzica electronică sunt genurile lui preferate. La concursuri participă pentru premii, dar şi din plăcere. A participat aproape la toate, dar numai de această dată sorţi au ţinut cu el. Prima pagină pe care o citeşte după ce cumpără VPR-ul este cea a scriitorilor. „Chiar le şi decupez şi le pun în dosare. Am cîte un unul pentru fiecare formaţie prezentată până acum.”

TOP

Magazinul din Calea Victoriei 101 vă stă în continuare la dispoziţie. Colecţionarii îşi pot procura C.D.-urile dorite. Iată ce puteţi găsi în această săptămână. La preţul de 24.000 de lei: Black Metal - Venom, Expresso II - Gong, Milestone - The Temptations, Some Girls şi It's Only Rock'n'Roll - The Rolling Stones, Blues For Allah - Grateful Dead. Cu 28.000 de lei puteţi obţine Led Zeppelin I şi II, Summer In Paradise - The Beach Boys, Greatest Hits - The Four Tops, The Last Rebel - Lynyrd Skynyrd, Classics, Yesterdays şi The Yes Album - Yes, 461 Ocean Boulevard - Eric Clapton, Goodbye - Cream, Brain Salad Surgery - Emerson, Lake & Palmer, Forever Free - Saxon. Urmează un set de C.D.-uri al căror preţ este de 36.000 de lei: Brave And Crazy - Melissa Etheridge, The Missing Link - Rage, The Battle Rages On... - Deep Purple, Breakout - Jimmy Cliff, Love & Liberty - Gipsy Kings, Caverna Magica şi Down To The Moon - Andreas Vollenweider, Breathless - Kenny G., Mellow Gold - Beck şi două albume Kitaro - Asia şi Silver Cloud. Preţurile sunt în creştere. Dar şi numărul C.D.-urilor. Cu 58.000 de lei două C.D.-uri: Live In Donington - Iron Maiden, Right Here, Right Now - Van Halen, The Best Of - The Doors, Live - The Eagles. Surpriza săptămânii: Jimi Hendrix - The Experience Collection (4 C.D.-uri; '93 Re-Mastered) - 144.000 lei.

GULAG la Baia Mare

Aflăm de la Bonis Csaba că un grup nou s-a născut în nord-vestul ţării. Iniţial băieţii s-au adunat acum doi ani în altă componenţă. Cea de acum e valabilă din decembrie 1993. O casetă demo este deja pregătită, iar trupa aşteaptă să fie invitată la concursuri şi festivaluri. Adresa, pentru contacte:

Bonis Csaba, str. Tineretului nr. 5A/2, Baia Mare, judeţul Maramureş, cod 4800. Componenţa - GULAG: Marius Vărgă (vocal, 23 de ani), Robert Erdelyi (chitară solo, 20 de ani), Mircea Lauran (chit. bas, 18 ani), Racoczi Ferencz (chit., 19 ani) şi autorul scrisorii la baterie.

Soseşte caseta!

Beneficiari: Bogdan Mocanu (Sinaia), Ana Horvat (Deva), Nicolae Sava (Ploieşti), Alin Nistorescu (Cugir), Constantin Costea (Brăila), Corina Ancuţa (Drăgăşani), Alin Balteş (Cugir), Dănuţ David (Sighetul Marmăţiei), Cosmin Roşu (Râmnicu-Sărat), Nicoleta Lovin (Olteniţa), Constantin Gorascu (Siret), Cristian Chiriac (Bărlad), Corneliu Margina (Slobozia), Mihai Sălceanu (Paşcani), Andreea Anghel (Ploieşti), Mihai Cristian Jumugă (Alexandria), Florin Precurea (Agnita), Marius Gheorghiu (Fieni), Mircea Liviu Pop (Vadu-Crişului), Andrei Crişan (Timişoara), Ana-Maria Paraschiv (Drăgăneşti-Olt), Sebastian Barna (Moreni), Ionuţ Geucă (Slatina), Gina Moraru (Gheorghe Lazăr), Silvia Şulfa (Teiuş), Victor Neicu (Călăraşi), Cătălina Creangă (Curtea de Argeş), Gheorghe Marcu (Bistra), Mihnea Truţă (Arad), Gabriel Bede (Sfântu-Gheorghe), Laura Nicolau (Roman), Antonia Pleşu (Corod), Eusebiu Vasile (Târgovişte), Simona Tăușan (Braşov), Iulian Lipoveanu (Iasi), Antonia Bodnariuc (Sighet), Nicoleta Stridu (Brăila), Lucian Varga (Reşiţa), Dorina Hera (Văleni), Mihai Cristea (Craiova), Nicolae Costea (Babadag), Adi Dominteanu (Tecuci), Ciprian Georgescu (Codlea), Laurenţiu Abălaru (Piteşti), Marin Aurăş (Buzău), George Popescu (Buzău), Sandu Gabriel (Curtea de Argeş), Marcel Strechie (Ticleni), Sorin Gheorghe Budian (Sibiu) şi Valentin Pădure (Curtea de Argeş).

Pentru scrisori şi topuri

Repetăm rugămintea de a ne scrie la C.P. 307, O.P. 22, sector 1, Bucureşti cod 71100. Precizaţi numele rubricii căreia vă adresaţi. Pentru cei care ne trimit clasamente ale posturilor de radio (cu care avem contract de reciprocitate) numărul unic de fax este 6593651. Termenul limită pentru ca topurile să fie publicate, este vineri (până la ora 12.00). Aşteptăm din partea posturilor de radio lista orelor exacte la care se difuzează spoturile publicitare V.P.R.

Colecţiile vă stau la dispoziţie!

Din 1993 mai avem numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 10, 12, 13. Colecţia costă 900 lei plus 300 pentru coşet şi expediere. Deci 1200, cu precizarea pe mandat: COLECŢIE 1993. Numerele din trimestrul I le avem pe toate (deocamdată). De la 14 la 24 inclusiv. Colecţia costă 2000 lei, în loc de 2560. Şi în acest caz expediţia costă 300 lei.

Pentru abonaţi 50% reducere!

Preţurile cresc în continuare după cum bine ştiţi. Noi ne-am scumplit cu 10 lei! Pentru abonaţi, avantajele cresc. Preţul unui exemplar rămâne de 150 lei! Cei care doresc să profite de ocazie, o pot face trimiţând banii prin mandat poştal (pentru minim trei luni, ceea ce înseamnă 1950 lei) pe numele SORINA BADEA, sau MIHAELA COVILTI, Calea Victoriei 101 scara B, etaj 2, ap. 10, sector 1, cod 70176. În paranteză vă rugăm să treceţi numele revistei, iar adresa voastră să o scrieţi cu litere de tipar!

ZBURDÂND PRIN ISTORIA POP-ROCK

6.05.

1977. Led Zeppelin îşi bate recordul la Silverdome din Pontiac, Michigan. Au participat 76.000 de spectatori. Nici un grup n-a atras atîta lume figurând singur pe afiş.

7.05.

1969. Roger Miller, mare autor de hit-uri country (Dang Me, King Of Road, England Swings) a intrat în topul american cu piesa lui Kris Kristofferson, Me And Bobby McGee. Melodia a ajuns pe primul loc în versiunea fostei prietene a lui Kris, regretata Janis Joplin.

1978. 90.000 de bilete s-au vândut în numai opt ore pentru concertele londoneze ale lui Bob Dylan.

1983. Billy Currie, care ducea o viaţă bizară între două trupe de succes, a anunţat că o va părăsi pe una dintre ele, Visage, rămânând la Ultravox.

8.05.

1954. Melodia „Such A Night” a lui Johnny Ray a fost interzisă de BBC deşi ajunsese în fruntea topului. Se zicea că ascultătorii s-au plîns din cauza textului prea aluziv.

1977. Olivia Newton John debutează concertistic la Metropolitan Opera House din New York.

1978. Donny Osmond s-a însurat, distrugând inimile fanilor. Avea doar 21 de ani.

9.05.1973. Mick Jagger a donat 350.000 de dolari pentru a ajuta victimele cutremurului din Nicaragua. 200.000 au

Bob Dylan

fost colectaţi cu ocazia concertului The Rolling Stones de la Los Angeles Forum.

10.05.1964. Bob Dylan soseşte în Marea Britanie pentru primul său turneu 1969. Două grupuri au fost suspectate că ar fi prizat cocaină după un show susţinut la Casa Albă. Este vorba de The Turtles şi The Temptations.

11.05.

1972. Resident la New York, John Lennon a apărut la Dick Cavett TV Show,

emisiune foarte populară, afirmând că se află sub supravegherea FBI-ului, iar telefonul îi este ascultat. Toate acestea pentru a-l trimite înapoi în Europa, pentru că veridicele sale politice nu erau agreate.

1981 (?). Singurul ambasador şi superstar al muzicii reggae, Bob Marley a încetat din viaţă la spitalul Cedars Of Lebanon din Miami. Avea 36 de ani.

12.05.

1960. Elvis revine după doi ani la TV, în programul lui Frank Sinatra, Welcome Back Special.

1971. Mick Jagger s-a însurat cu Bianca Perez Morena De Macias. Ceremonia a avut loc la St. Tropez în Franţa.

1983. Marvin Lee Aday (Meat Loaf pe numele de artist) a ajuns la faliment avînd datorii de un milion de dolari.

1986. Joe Strummer de la The Clash a rămas fără carnet de conducere pentru că a consumat alcool fiind la volan.

13.05.

1960. Freddy Fender a fost arestat pentru deţinere de marijuana la Baton Rouge, Louisiana, petrecînd trei ani în puşcarie.

1983. Primul single The Smiths apare cu titlul „Hand In Glove”.

14.05.

1959. A avut loc premiera primului film al lui Cliff Richard (Serious Charge).

1976. Keith Relf, solist vocal la Yardbirds, a fost electrocutat în timp ce-şi regla

chitara la el acasă. De la desfiinţarea grupului (1968) el a cântat cu Renaissance şi apoi cu Medicine Head. A creat încă un grup cu existenţă scurtă, Armageddon în 1975. Înaintea tragicului accident era pe cale de a porni la un nou experiment cu sora sa, Jane Relf, Jim McCarty şi alţii. Urmau să se numească Illusion!

1988. La cea de-a 40-a aniversare a casei Atlantic, cei de la Led Zeppelin s-au reunit, avîndu-l pe Jason Bonham la tobe.

15.05.

1945. Primul top de albume (care era de fapt o colecţie de discuri single pe 78 de rotaţii) este introdus în Statele Unite.

1965. Un grup din Manchester ajunge cu două piese în TOP 5-ul american. Herman's Hermits îl are alături pe Mickie Most. Titlurile melodiilor: Mrs Brown You've Got A Lovely Daughter şi I'm Henry VIII, I Am.

1971. Două filme realizate de John Lennon şi Yoko Ono s-au prezentat la Festivalul de la Cannes. Apotheosis şi Fly n-au avut parte de ecourile scontate.

1982. A 500-a piesă de pe locul întâi din istoria clasamentului britanic a fost una de „afară” şi era interpretată de solista germană Nicole care tocmai câştigase la Eurovision cu „A Little Peace”.

1983. Spandau Ballet s-a bucurat de singura săptămână în fruntea topului de albume din O.K. cu „True”.

16.05.

1966. Cel mai comentat album Beach Boys, Pet Sounds, iese în Statele Unite.

1980. Foştii Buggles, Geoff Downes şi Trevor Horn intră la Yes, înlocuindu-l pe Jon Anderson şi Rick Wakeman.

1986. Robert Fripp (Krig Crimson) s-a însurat cu actriţa şi ex-solista punk, Toyah Wilcox.

1987. David Crosby renunţă şi el la viaţa de burlac. Mireasa este Jan Dance. Cu acest prilej Crosby a semnat şi un contract cu A&M Records.

17.05.

1963. Primul Festival Folk de la Monterey li are ca invitaţi pe Bob Dylan, Joan Baez, Peter, Paul And Mary.

1978. Are loc premiera filmului disco, Thank God It's Friday la Los Angeles. Din coloana sonoră s-au remarcat melodiile cântate de Donna Summer.

1980. Peter Dinklage pleacă de la Kiss, fiind înlocuit de Erick Carr.

18.05.

1968. Northern California Rock Festival la Santa Clara cu The Doors, Jefferson Airplane, Grateful Dead, The Steve Miller Band, Big Brother And The Holding Company.

1980. Ian Curtis, vocalul şi iniţiatorul lui Joy Division, s-a sinucis în lo-cuina sa din Manchester. Şi ca de obicei, peste o lună, discul single, „Love Will Tear Us Apart” a intrat în topul britanic (până atunci figurase numai la categoria „indie”).

5

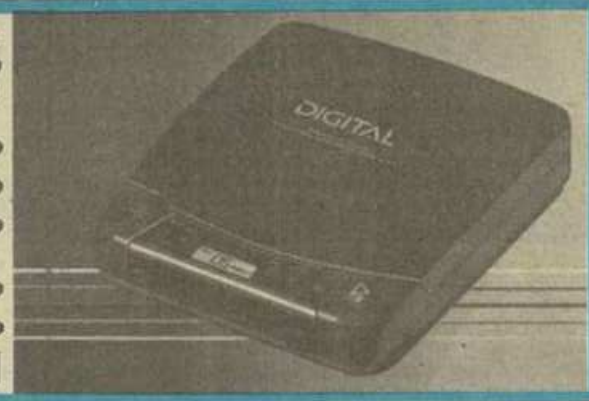
Concurs Coca Cola

Înainte de ultima rundă vă atenționăm că răspunsurile nu aveau să fie disponibile, dacă nu s-ar fi prezentat toate cele 5 împreună cu sigla Coca Cola Is The Music. Cei care s-au grăbit, pot reveni doar respectând regula jocului. Etapa a 5-a se referă la artiștii Coca Cola, despre care noi am mai scris.

1. Cu ce melodie a revenit Aerosmith (1986) în actualitate și pe ce album apăruse inițial (în 1977)?

2. Prince a primit în cariera sa un Oscar. Pentru ce și în ce an?

200 000 lei

POSTURILE DE RADIO CARE DIFUZEAZĂ PROGRAMUL COKE IS THE MUSIC

Postul Radio	Localitatea	Frecvența	Adresa	Telefon	Fax
R. Alfa Bacău	Bacău	89,6 FM	Str. V. Alecsandri 41	034/113461	034/125066
R. 1 Brașov	Brașov	68,24 FM	Str. 15 Noiembrie 47	068/153322	068/153322
R. Cinema Baia Mare	Baia Mare	71,84 FM	Str. G. Coșbuc 16	062/422031 062/430725	062/426666
R. Costinești Constanța	Constanța		Str. Tudor Vladimirescu 3	041/643182	041/614626
R. Galați	Galați	67,85 FM	Str. Nicolae Băcescu 59-61	036/414239 036/460382	036/460382
R. Media Buzău	Buzău		Bd. Industriilor 1	038/446604 038/446605	036/446604
R. Sky Constanța	Constanța	101,1 FM	Bd. Mamaia 69	041/617211 041/612869	041/617211
R. Sonvest Oradea	Oradea	71,81 FM	Str. Iancu Pannonius 25A	059/111222 059/133331 059/136111	059/111222
R. Vox-T Iași	Iași	70,76 MHz	Hotel Moldova, Cam. 1212	032/114500 032/112169	032/112169
Univers FM Brăila	Brăila	65,84 MHz	Calea Călărașilor 161, cam. 605	039/631144	

De la MCM NETWORKING

„Desire Walks On” este titlul ultimului album Heart, într-o carieră care a debutat la jumătatea anilor '70, când aveau patru concerte pe seară în circuitul cluburilor din Pacificul de Nord și Canada. După ce a apărut pe coloana sonoră a filmului „Singles” și pe E.P.-ul „Battle Of Evermore” și albumul live din '91 „Rock The House Live!” sub numele de Lovemongers, grupul a fost revitalizat de apariția unei scene rock & roll timpurii, în orașul natal. „Dintr-o dată a devenit o chestie foarte mișto să fii din Seattle”, declară Nancy Wilson (chitară, voce).

„De fapt, pe majoritatea muzicienilor i-am întâlnit în contexte sociale”, spune Ann Wilson (vocal), care împreună cu sora și chitarista solo Howard Leese a fondat trupa. „Am ajuns să mergem la spectacolele lor și, în majoritatea cazurilor, ajungeam pe scenă.”

S-ar putea spune despre acest album, că este un amestec de hard-rock („Black On Black II”), folk („Back To Avalon”), preluarea după Dylan, „Ring Them Bells”, (la care participă și Layne Staley de la Alice In Chains), rock psihedelic („Woodoo Doll”, „Rage”). „Ne-a făcut bine această revenire la curente de început, pentru că am redescoperit plăcerea de a cânta cu chitare acustice”, spune Ann.

Piese de pe acest album reflectă conceptul ying-yang, atât din filosofie, cât și din muzică, în timp ce piese ca „Rage” și „Ring Them Bells” reflectă

angajarea socială a celor două surori Wilson, (lucru întărit și de participările la acțiuni precum Rock For Choice, Voters For Choice, Rock Against Rape), iar celelalte reflectă experiențe personale.

„Black On Black II” juxtapune sacru cu profanul, plăcerea și durerea, păcatul și salvarea, în timp ce „The Woman In Me” este o palidă confesiune sexuală, pentru că numai Ann știe să spună lucrurilor pe nume, despre agresivitatea la care sunt supuse femeile. „Este un cântec despre împlinire”, spune ea, „despre cât de bine e să ai lângă tine un tip care să te ajute atunci când ți-e mai greu. Un adevărat cântec de dragoste. Dacă oamenii sunt refractari la agresivitatea sexuală exercitată asupra femeilor, e rău”, spune Ann Wilson.

„Rage” începe cu un preambul folk, care amintește de Joni Mitchell, înainte de a se arunca într-o poveste tensionată, inspirată de violențele din Los Angeles, în urma verdictului asupra lui Rodney King. „Lucrurile erau atât de tensionate”, povestește Nancy. „Condiția umană se duce de răpă, iar noi încercăm doar să spunem lucrurilor pe nume.”

„Nu e vorba doar de revoltele din Los Angeles”, adaugă Ann. „Am vrut să descriem un peisaj liniștit care, brusc, poate exploda și deveni un calvar.”

Altă afirmare politică a trupei este preluarea după Bob Dylan, „Ring Them Bells”, inclusă pe albumul său din '89, „Oh, Mercy!” Despre acest

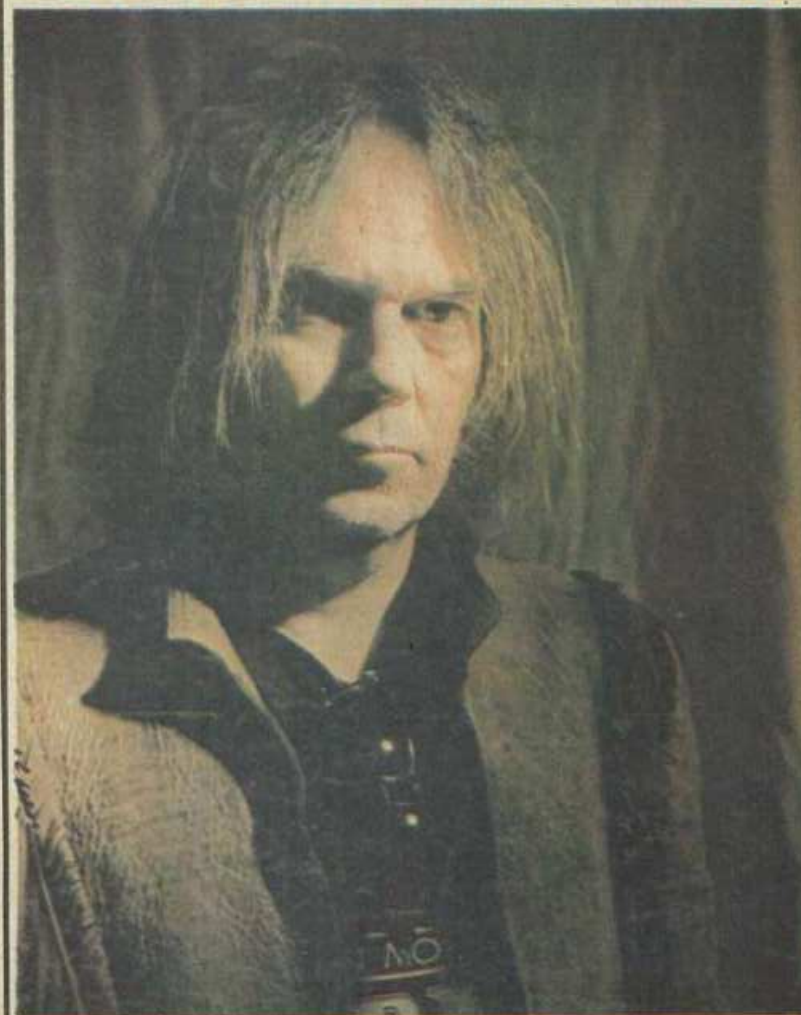
lucru, Ann spune: „Am ales acel cântec datorită versurilor și liniei melodice. La ultima campanie prezidențială l-am cântat în Seattle și ne-am dat seama că oamenii au înțeles despre ce cântăm noi.”

Piese ca „Will You Be There (In The Morning)” și „Anything Is Possible” reprezintă partea optimistă a monedei, în timp ce piesa titlu, „Desire Walks On”, este poemul celor două Wilson, despre dorință și speranță. „La sfârșitul ultimului turneu ne-am dat seama că ajunseserăm la o răscruce”, explică Nancy. „Ne simțeam epuizate și am început să cântăm în cluburile locale, în jam-session-uri cu tipii de la Alice In Chains, Pearl Jam, Soundgarden, lucru care ne-a susținut enorm. E extraordinar să vezi puritatea din ochii publicului, mult mai mult decât să vezi «o mare» de fețe în fața scenei. Atât eu cât și Ann am avut noroc că am trăit în anii '60, pentru că am avut parte de o serie de experimente. Am folosit tobe africane, sunete acustice ciudate și diferite tehnici vocale. Interesul care se acordă acum culturii și muzicii anilor '60 și '70 se datorează faptului că există o nouă revoluție culturală, o nouă anarhie în muzică... Asta-i cel mai bun lucru care se putea întâmpla. Se pare că și noua generație are încredere în ceea ce am încercat și încă încercăm să facem.”

„Evoluția rock & roll-ului se asigură prin preluarea unor ritmuri din trecut, transpuse modern”, concluzionează Ann.

Cu „Desire Walks On”, Heart chiar asta și fac.

Adevăratul Neil Young

RADIO ALFA BACĂU TOP 20

1. Everything Changes - Take That, 2. Because Of Love - Janet Jackson, 3. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 4. Things Can Only Get Better - D:Ream, 5. All Apologies - Nirvana, 6. Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue, 7. Move On Baby - Cappella, 8. Action - Def Leppard, 9. Dry County - Bon Jovi, 10. Loser - Beck, 11. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 12. Liberation - Pet Shop Boys, 13. Renaissance - M-People, 14. Without You - Mariah Carey, 15. The Most Beautiful Girl In The World - Prince, 16. Trigger Inside - Therapy?, 17. The Eyes Of Truth - Enigma, 18. No Excuses - Alice In Chains, 19. I'll Remember - Madonna, 20. Pretty Good Year - Tori Amos.

Propuneri: Mmmm, Mmmm, Mmmm, Mmmm - Crash Test Dummies, Mr. Jones - Counting Crows.

Realizator: Gabriel Chelaru.

Topul se difuzează în fiecare vineri, de la 19.30.

A. G. WEINBERGER

"I WEAR MY BLUES IN MY BLUE JEANS"

Am ajuns să-l cunosc pe A.G. Weinberger anul trecut, pe vremea când cânta alături de Blues Machine, la clubul You & Me. De atunci, ne-am tot întâlnit cu diverse prilejuri și am discutat despre multe. Am descoperit un tip special, devotat cu totul muzicii sale de suflet, rhythm & blues-ul. Devotament care l-a ajutat (poate) să fie unul dintre puținii muzicieni români care-și pot permite astăzi să trăiască (decent) doar din muzică.

Cu puțin timp în urmă am reușit 'să-l smulg' preț de vreo două ore de lângă iubita sa, Gwendoline (care este chitara sa și nu o femeie, cum v-ați gândit voi, păcătoșilor!) și să-l fac să-mi povestească câte ceva despre viața lui.

Reporter: De ce blues?

A.G. Weinberger: A devenit drumul, iubirea, vinul... M-a prins, m-a făcut sclav.

Rep.: Totuși, nu cu asta ai început.

A.G.W.: Am început să scui spanacul pe măică-mea, când aveam vreo câteva luni (râsete). Blues-ul m-a 'prins' pe la 13 ani. La zece, știam deja că vreau să devin chitarist profesionist. Nu prea înțelegeam cu ce se mânâncă asta. La început, am învățat teorie cu un profesor din Oradea, la 16 ani am

primit un disc care mi-a schimbat viața, o antologie de piese ale lui Billy Cobham, un baterist de jazz și jazz-rock. Dar pe discul acela era și un chitarist Tommy Bollin, care a fost și la Deep Purple, iar execuția acestuia m-a dărâmat. După aceea, am primit discuri cu Muddy Waters, B.B. King. Am început să le învăț piesele, pentru că așa-i stă bine unui cântăreț de blues, să știe toate aceste hituri, cu structurile lor armonice și melodice.

Rep.: Ce ai cântat prima dată pe o scenă, cu o trupă?

A.G.W.: Prima mea trupă a fost când eram prin clasa a opta, sau în primul an de liceu. Știi cum e, la vârsta aia oricine are un purice după ureche, care-l mânâncă... De pe vremea aceea nu mai țin minte decât că mă curentam cu chitara mea de atunci, un Star 3, pentru că repetam într-o pivniță umedă... Tot în liceu am fost și 'gușter' la Metropol.

Rep.: 'Gușter'?

A.G.W.: 'Gușter' e ăia care cară sculele, numai ca să intre la concert pe gratis. De fapt, tehnicienii ar trebui să facă treaba asta, dar cum ei sunt o specie foarte caritabilă și filantropă... găsesc 'gușteri'. Înainte de spectacol le cer buletinele, îi pun să descarce ca-

mionul cu scule, să monteze, să demonteze și să încarce camionul, le dau buletinele și gata... Eram foarte mândru de Metropol. Prin clasa a XI-a mi-am făcut o altă trupă. Cu ei am încercat să cânt west-coast. Pe atunci nu prea se știa în România de acest curent și de Boston, Toto, Journey, sau chiar Foreigner și Kansas. Ei, tot așa a venit și bacalaureatul, un mare chin pentru mine. Am terminat liceul cu 5.60. Între timp, am început să cânt prin cârciumi pentru bani, mai înlocuiam pe unul, pe altul... Sunt, deci, 13 ani de când cânt pentru bani, deci de când sunt profesionist.

În armată n-am stat decât un an, când m-am întors mi-am făcut o trupă cu un bun prieten de-al meu, membru fondator al trupei Metrock, Jo Balogh. Cu ei și cu alți doi am mers să ne dăm

atestatul, prin '85. Cred că basistul era cel mai bun din Europa la acea oră, Zoli Lipay. Păcat că a plecat în Norvegia... Un muzician complet, cânta la pian, vioară, vocal, compunea... Era un pic alcoolice, dar cine-i perfect? Am repetat două luni, de două ori pe zi, numai piesele noastre. Am venit la Petofi Sandor la examen. Știi cum se venea pe vremea aia la atestat, cu sarsanalele... Noi am plecat cu două sticle de palincă și le-am băut în tren. Din gară am plecat direct și n-am mai avut timp să mai cumpărăm ceva de pe drum. Ei bine, am ajuns acolo, și nu ne-au lăsat să cântăm decât 36 de măsuri! Pentru mine asta a fost o jignire îngrozitoare... Toată munca mea în 36 de măsuri... E drept că și gașca suna! După care ne-au cerut să cântăm după partituri. Lui Zoli, bas-

tul basistilor, i-au dat o partitură de walking-bas, cea mai simplă chestie posibilă, pe care un basist dacă nu știe s-o facă, e mai bine să se lase de cântat. La mine cel mai greu acord a fost si bemol șapte plus. M-am simțit jignit, umilit! Eu, care pregătisem tot felul de ciudățenii, să primesc un acord demn de grupa mijlocie de la grădiniță.

Îți dai seama că toți am luat note maxime. Prin noiembrie, tot în '85, am plecat la Băile Felix. Acolo cântau toți muzicienii din Oradea, inclusiv Metropol-ul, cu care visam să cânt. Formația de cârciumă nu era aceeași cu formula de concert. Am privit și am ascultat totul, foarte atent să găsesc 'buba'. Și am găsit-o! La un moment dat au cântat „Hello”, a lui Lionel Richie, care are un solo de chitară foarte frumos. Chitaristul lor din cârciumă nu l-a putut face. Așa că în pauză m-am dus la masă și am spus: „Eu sunt Weinberger și sunt mai bun decât chitaristul vostru. Asta e numărul de telefon unde mă poți găsi.”

Înainte de Revelion am primit un telefon de la Bela Raduly (baterie), care m-a chemat în trupă. Am înnebunit de fericire, dar l-am cerut să-mi dea o zi de gândire. E clar că a doua zi l-am sunat și l-am spus că am acceptat. Ne-a mers foarte bine, cârciuma era plină în fiecare seară. În același timp, mi-am făcut și eu și o altă trupă, Podium, împreună cu prietenul meu, Traian Cosma. Am făcut vreo 4-5 piese.

Anca Lapeș

(urmăre din numărul trecut)

Rep.: Crezi că între compozitorii români ar putea exista o colaborare de acest gen?

L.C.: Acum, după întâlnirea cu americanii, categoric, da!

Rep.: Cum vezi tu a fi posibil, la condițiile României, aplicarea legii dreptului de autor?

L.C.: Vezi, prezența americanilor aici, a spiritului bun de acolo, a fost mai mult decât oportună. Într-un fel, au pus piciorul în prag. Au spus: „Băileți, treziți-vă! Așa nu se mai poate.” Sigur, ne aflăm la început. Nu va fi ușor să pui tot mecanismul la punct. Și când spun mecanism, mă refer la show-biz, în general. Însă știu că va fi posibil. Eu văd asta...

Rep.: Tot de paranormal ți-e?

L.C.: Da, dar nu aș vrea să insist prea mult asupra acestui aspect. S-ar putea crede că vreau să-mi fac publicitate, să-mi creez o anumită imagine.

Rep.: Poți fi liniștit, nici nu vom insista. Important e că tu ești convins că, în curând, vei putea trăi onorabil din ceea ce vei compune, din munca ta de studio.

L.C.: Absolut. Vom trăi mai mult decât onorabil. Așa e și firesc. Nu ne putem împotrivi firescului. Orice are o limită. Sfarșitul nefirescului e firesc. Așa trebuie să fie.

Rep.: Dacă tu ești atât de convins, încep și eu să cred. Tu cu cine ai lucrat la Sinaia?

L.C.: Cu Gary Burr. După ce Peter McCann a ascultat piesa, mi-a spus că ar vrea s-o prezinte nici mai mult nici mai puțin decât lui Eric Clapton. M-am bucurat, de ce să nu recunosc, să o cânte el, dar mult mai mult mi-ar plăcea s-o cânte chiar eu.

Rep.: Cred, dar la el funcționează regula compozitorului. Nu pentru că el nu și-ar putea interpreta piesele, ci, pentru că le e mult mai comod, după cum chiar el au mărturisit, să stea acasă, să compună și să le vină banii. Tu, după ce întregul mecanism al aplicării legii dreptului de autor va fi pus la punct și, deci, va

Un om cu clarviziuni LAURENȚIU CAZAN

funcționa ca stare, vei renunța la mirajul scenei? Doar vei putea trăi „mai mult decât onorabil” din ceea ce vei compune.

L.C.: Hm! E ca și cum m-ai întreba: „vrei să trăiești sau să mori?” Vreau să trăiesc și voi acționa ca stare. Poate, într-o zi, mă voi dedica în totalitate compoziției. Poate. Nu știu.

Rep.: În Olanda, de pildă, ți se plătesc drepturile de autor pentru difuzarea pieselor?

L.C.: Sigur. Acolo, pentru orice faci primești bani.

Rep.: Ești difuzat pe postul de radio?

L.C.: Da... Eu locuiesc în provincia unde există cel mai puternic post de radio independent din Olanda. Piese mele sunt difuzate. Eu fac și muzică pentru publicitate. Am fost de câteva ori invitat la radio pentru interviuri sau în spectacole cu public.

Rep.: Și cam ce întrebări ți se pun?

L.C.: Discuțiile se poartă, de regulă, în jurul aceleiași întrebări. Ea vizează modul în care m-am acomodat acolo. Recunosc, e o întrebare care-mi face plăcere, pentru că am ce povesti.

Rep.: Povestește-ne și nouă.

L.C.: Pentru obținerea rezidenței eu am fost foarte mult susținut de către localnici. Chiar și mass-media, primăria și poliția m-au ajutat.

Rep.: E un gest frumos, mai ales că, de regulă, vesticii sunt reticenti față de un străin.

L.C.: Nu și cei din Assen, unde locuiesc eu. Ei sunt foarte toleranți, foarte deschiși. În Assen se vorbește germana, italiana, franceza, olandeza, spaniola... E un fel de Babilon acolo.

Rep.: Care dintre piesele tale este cea mai difuzată?

L.C.: „Say Something”.

Rep.: Dar întrebări incomode nu ți se pun?

L.C.: Nu. Întrebările incomode apar atunci când tu te afli într-o poziție incomodă.

Rep.: C.D.-ul pe care l-ai scos...

L.C.: ... acolo și despre care nu vreau să vorbim.

Rep.: Ei, să nu exagerăm. Spune-mi măcar dacă va apărea până la urmă discul mult așteptat?

L.C.: Bine, îți spun. Aș vrea să semnez un contract pentru un disc. Materialul e gata, dar aici totul e o nebulosă. Trebuie să clarific o sumedenie de lucruri înainte, de fapt, de a începe discuția de principiu. Totul se mișcă încet, toată lumea vrea să câștige câte ceva, dacă se poate cât mai mult. Am vrut, de exemplu, să fac un show cu public la TV. Mi-am exprimat dorința să-l pregătim, să-l facem din timp. Cam după o săptămână, am propus eu. Le-am spus că vin și cu scule. „A, nu, dom’le”, mi-au spus ei, „îl facem acum. Ce, te crezi în Olanda?” Nu, nu mă credeam în Olanda, dar trebuie să renunțăm odată și odată la aceste suge. Oamenii au văzut concertul Michael Jackson, știu acum ce înseamnă un show. Sigur, nu vom putea noi face un spectacol ca al lui M.J., dar nici nu mai putem merge pe ideea de joacă. Să ne jucăm de-a Televiziunea și de-a cântatul. Michael Jackson a venit la noi, însă nu cred că alți americani sau englezi vor accepta să vină așa... de-a moacă.

Rep.: Sunt persoane care acordă un credit mai mare compozitorilor sau soliștilor care au absolvit Conservatorul sau care au studii de specialitate. Tu ce părere ai?

L.C.: În fața evidenței, nu ai ce spune. Când pe scenă se află un om care cântă și cântă bine sau când ți se prezintă o piesă bună, nu te mai interesează câte clase are solistul sau compozitorul. Poți avea șapte clase, să fi

un autodidact, poți avea Conservatorul și să cânti sau, în fine, să compui mai prost decât unul care nu-l are. Contează ceea ce faci. Din păcate, ne-am învățat să discutăm despre hărți, nu despre rezultate.

Rep.: Talentul tău de a imita diverse persoane ascunde o dorință de a face actorie?

L.C.: Când ești pe scenă nu se poate să nu faci și puțin teatru. E o boală mai veche: cântăreții vor să devină și actori, iar actorii vor să cânte. Dar eu nu m-am gândit în mod deosebit la asta. Nici nu cred că aș putea juca orice. E greu să fi un Anthony Quinn. Mi-ar plăcea să joc într-o comedie.

Rep.: În ce?

L.C.: Ai auzit bine, într-o comedie. Dacă vei veni la mine acasă, vei constata că toate casetele mele video conțin comedii și desene animate. Îmi plac glumele, îmi place să le fac și le și gust, îmi plac caricaturile. Numai oamenii inteligenți știu să facă glume adevărate.

Rep.: Sunt și oameni care fac glume, dar nu acceptă să se glumească pe seama lor...

L.C.: Părerea mea e că doar o femeie deșteaptă știe să facă dragoste cu adevărat. Tot astfel o glumă nu vine niciodată din gura unui prost sau, dacă totuși vine, e cu siguranță o glumă proastă. Dar acești oameni nu vor fi niciodată în stare să scrie o comedie. E ca și cum ai vorbi despre iubire, dar tu n-ai cunoscut niciodată acest sentiment.

Rep.: Uneori și în spectacole imital...

L.C.: Da. E o poveste mai lungă. De regulă, când eram în turneu, până să intru pe scenă, în culise, mă distram imitând. Încercam să-mi creez o stare de bună dispoziție. Colegii chiar mă încitau. Începeam cu muzică lăutărească, trecând apoi la jazz, pop, clasic. Cel mai mult cântam muzică jigănească. Îmi place muzica lor. Eu am și cântat vreo șase luni la Ansamblul Doina al Armatei, muzică lăutărească. Am cântat cu Marian Cloacă, Ilie Udilă. Într-un spectacol însă, eram prin Oltenia, am anunțat, la un moment dat, că voi cânta „Cenușăreasa”. Aveam eu o piesă care se numea așa, dar care nu avea nici o legătură cu cea care se cânta prin cârciumi, o manea, o degradare a muzicii adevărate jigănești. Cineva din sală a crezut că e vorba de manea și a început să freda-

neze. Mi-am dat seama că nu voi putea continua cu piesa mea, așa că am trecut la imitații, spre entuziasmul sălii. După asta mi-am putut continua recitalul.

Rep.: Și acum te mai joci așa?

L.C.: Nu prea. Dar pot să-ți fac o demonstrație. (L-am auzit prin Laurențiu pe Ioșif Sava vorbind despre thrash, apoi, invitându-l pe scenă pe Aretha Franklin și pe Romica Puceanu. Un scurt dialog între Ioșif Sava și Radu Câmpănu.)

Rep.: L-ai urmărit atent pe Ioșif Sava. Mulți îl imită, dar trebuie să recunosc că tu o faci cel mai bine.

L.C.: Nu știu dacă l-am urmărit. Sunt pur și simplu un admirator al domniei sale. Sincer.

Rep.: El știe?

L.C.: I-am spus-o. M-am întâlnit cu dânsul pe hol, la Ateneu. „Vă admir foarte mult, sunt un fan”, i-am spus eu. „Zău, domnule Cazan?” „Îmi place foarte mult clasicul, am studiat vioara, și cânt și acum la vioară și pian...” „Da, da, da, dar cânti totuși pop care... știi cum e...” Și a plecat cu un zâmbet în colțul gurii.

Rep.: Mă surprinde cât de baritonal poți fi.

L.C.: Pentru că, de regulă, cânt sus? Pot cânta și în registrul grav, dar e adevărat că trebuie să exersezi. Îmi trebuie cam o săptămână de antrenament. Îmi pot schimba caracteristica vocii, dar...

Rep.: Cere efort.

L.C.: Nu efort, ci antrenament. Dacă am de cântat, de exemplu, ceva clasic, o săptămână cânt numai clasic. De aceea îi și înțeleg pe Ioșif Sava. E greu să treci de la un gen la altul.

Rep.: Dar nu respingi genurile. Crezi că un dialog între genuri poate exista?

L.C.: Da. Și nu cred că Ioșif Sava respinge celelalte genuri în totalitate. Sigur, nu tot ceea ce se scrie e bun, dar asta e valabil și pentru muzica simfonică modernă. Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu dânsul pe îndelete. Cred că am putea ajunge la un rezultat. Muzica pop are și părțile ei bune, iar eu voi cânta în continuare în primul rând muzică pop.

Orlando Deladi

COSMAR PE STRADA MORTII

PARIAH

• Michael Jackson (v), Russ „Tornado” Tappins (c), Steve Ramsey (c), Graeme English (b), Sean Taylor (d)
• Prezența acestui veritabil grup de thrash în prezenta culegere este motivată de începuturile black metal ale șocantului, dar relativ puțin cunoscutului cvintet britanic.

• Alcătuit la Newcastle în 1981, ca Satan, de Tappins, Ramsey și English, devine stabil prin cooptarea bateristului Andy Reed și a vocalistului Trev Robinson. Primul demo e tras în noiembrie '82, cu noul vocal Ian Swift, înlocuit curând de Brian Ross. În urma turneului din Țările de Jos, din 1983, atrage atenția casei Roadrunner și grupul este urmat de lansarea debutului (1). Formația străbate rutele europene, dar slaba promoție a discului, și sonoritățile alienate n-o ajută să decoleze. În 1984, Ross părăsește Satan și Lou Taylor (ex-Blind Fury) acceptă să li se alăture, cu condiția schimbării numelui în Blind Fury, asociație ce nu durează decât pe L.P.-ul (4). 1986 înseamnă despărțirea de Taylor și cooptarea lui Michael Jackson (vocalist obsedat de ideea confuziei cu autorul celebrului „Thriller”), revenirea la vechiul patronim și semnarea contractului propriu cu compania germană Steamhammer. Următorul demo, comercializat sub forma mini L.P.-ului (2) este urmat în 1987 de decapantul L.P. (3), pe care figurează, poate, cele mai bune titluri ale istoriei grupului. La capătul turneului cu Running Wild, formația decide abandonarea modelului satanic și occult, în favoarea unui thrash puternic și schimbarea numelui în Pariah. În 1988, albumul (5) nu are succesul de public scontat, din cauza unei producții catastrofale, dar următorul disc (6), cunoaște puternice elogi și înregistrează 15.000 de copii în primele săptămâni de apariție. Deși înregistrat de muzicieni extrem de competenți, iar piesele imprimate într-o manieră convenabilă, actualul grup (formula din titlu) se reproșează caracterul metalic prea comercial, în defavoarea realilor sonorități thrash. Este, probabil, și motivul pentru care, la capătul turneelor europene (cu Onslaught/Anthrax) și americane (Metal Church/Fates Warning) din 1990, este anunțată dizolvarea. În 1991 Ramsey și English devin componenți ai grupului Skyclad.

Discografie (selectivă):

- SATAN - (1) „Court On The Act” Roadrunner/1983
- (2) „Into The Future” (mini L.P.) Steamhammer/1986
- (3) „Suspended Sentence” Steamhammer/1987
- BLIND FURY - (4) „Out Of Reach” Roadrunner/1985
- PARIAH - (5) - „The Kindred” Steamhammer/1988
- (6) - „Blaze Of Obscurity” Steamhammer/07.1989

Date generale

Prima zi - miercuri, 27.04

Epilepsy (Cluj-Napoca): Cătălin „Mădă” Suma (c/v), Eugen „Slash” Buta (c), Călin Nicoră (b/v), Alexandru Toth (t).
Calificativ: ●●●●
Justice (Buzău): Alex „Dumu” Dumitrescu (b/v), Adrian Prunaru (c), Dragoș Vlad (c), Florin „Fofu” Popescu (t).
Calificativ: ●
Utopia (Tg. Mureș): Ciprian Drăgan (c/v), Roland Szilagy (b), Barna Șipoș (t).
Calificativ: ●●●●
Faraon (Cluj-Napoca): Marius Sălăgean (v), Nelu Brăndușan (c), Petre Corpodean (c), Sandu Sălăgean (b), Csaba Janos (t).
Calificativ: ●●●●
Paralys (Buzău): Alfred Stroe (c/v), Claudiu Dediu (c), Marian Gheoca (b), Irina Anghel (claviatură/v), Gabor Line (t).
Calificativ: ●●●●
Cangren (Cluj-Napoca): Ciprian Pulbere (c/v), Sorin Crețu (b), Ciprian Moldovan (t).
Calificativ: ●●●●
Totem (Bacău): Tibi Ioniță (v), Mihai Grecea (c), Cip Băliș (b), Iulian Tușonț (t).
Calificativ: ●●●●
Fuck (Zărnești): Dan „Capac” Bărbulescu (v), Petru „Peștanu” Gavrilă (b), Florin Ganea (c), Mihai Marcu (t).
Calificativ: ●●●●
AxarT (Timișoara): Marius Oprea (v), Eugen Ciobanu (c), Adrian Boldan (b), Iulian Gaman (t).
Calificativ: ●●●●
Zob (București): Mihai Iovănescu (c/v), Lenny Olariu (c), Vlad Gorneanu (b/v), Andrei Săncescu (t).
Calificativ: ●●●●
Mercy's Dirge (Suceava): Vlad Nestorciuc (c), Dan Chirap (b), Cătălin Dragoș (v), Leo Melis (t).
Calificativ: ●●●●
Sin (București/Turda): Bogdan Hladiuc (v), Szolosi Tiberiu (v), Alin Oprea (c), Dan Ganea (c), Sandu Emil (b), Lucian Ciorgă (t).
Calificativ: ●●●●●●
Altar (Cluj-Napoca): Andy Ghost (v), Nimrod Szedlaczek (c), Călin Boca (c), Teo Peter (b), Levi Zsolt (t).
Calificativ: ●●●●●●

A doua zi - joi, 28.04

Phaktra (Cluj-Napoca): Călin Iova (c), Florian Mikloș (v), Dan Vaida (b), Daniel Botoș (t).
Calificativ: ●●●●●●
Delirium (Satu-Mare): Cornel Sorian (c), Emil Gherasim (c), Gabriel Ienuș (b), Gabor Gindele (t). A absentat (motiv) Andrei Dula (vocală).
Calificativ: ●●●●●●
Bethleem (Deva): Radu Trifan (v/claviatură), Adi Samantu (c), Vasile Oly (c), Rudy Plasex (b), Mihai Trifan (t).
Calificativ: ●●●●●●
Chrom-Dioxid (Târgoviște): Laurențiu Rădulescu (v), Adi Popa (c), Octav Părcioiu (c), Nicu Vintilă (b), Daniel Pană (t).
Calificativ: ●●●●●●
Kapela (Pitești): Robert Turcescu (c/v), Bogdan Giurea (c), George Badea (b/v), Ianni „Coco” Iconaru (t).
Calificativ: ●●●●●●
Quo Vadis (Timișoara): Laszlo Farkas (c/muzică), Zsolt Gaspar (b/v), Szilard Barbeli (t).
Calificativ: ●●●●●●

• **Eddie South** (Bistrița) 1) Am primit măștișorul, poza ta, fotografia cu căleșul, răspunsul la chestionar, topul 7 nonconformist, comanda de casete și întrebările pentru „Gașca”. Ești mai tare decât Croitorașul cel vechi. 2) Sunt născut în '54 (dar nu mă compară cu anumiți „babaci”), sunt „rock”, am bătut toba 22 de ani, nu mai scot Metal Fan-ul fiindcă nu mai am bani și costul tipografiei este enorm, port la pantofi 43 și la adidași un număr mai mult, am 105 kile, tricoul meu preferat e cu Paradise Lost, habar n-am dacă mai vin Motörhead vreodată pe la noi și consider că ți-am răspuns la ultimele șase întrebări, așa că te pazez cu restul pe săptămâna viitoare și pa!

• **Fucker** (Călărași). Excelentul band Xenitrix apare în Leyland, Lancashire (Marea Britanie) în 1987 când vocalistul/chitarist Chris Astley se desprinde de grupul heavy SAVAGE pentru ca, împreună cu chitaristul acestora, Kristian Havard să formeze un combo mult mai speed și mai tehnic. După ce basul și bateria sunt încredințate lui Steve Hotson, respectiv Dennis Gossier, cvartetul intră în studioul Amazon din Liverpool pentru un demo cu 4 piese („Blackmail/Hunger For Death/Nobody's Perfect/Grand As A Frog”). După apariția pe o compilație a lui Ebony Records, semnează cu managementul B.A.D. și-l înlocuiesc pe Hotson cu Paul „Macka” Mackenzie un basist cu adevărat talentat. În urma excelentei impresii produse reprezentanților casei Roadrunner cu prilejul înregistrării unei benzi de probă (cu faimoasele „Bad Blood/Reasons For Destruction/No Compromise”) semnează cu aceștia pentru 6 albume. Primul, „Shattered Existence” (1989) produs de John Cuniberti (Forbidden, Violence, Dead Kennedys) este considerat

Top T'94 - Buzău - Și a mai trecut un festival

Din culisele manifestării

• Și a fost și cea de-a zecea ediție, organizată (și) în acest an de Fundația pentru Tineret, în colaborare cu Oficiul Județean pentru Tineret și Sport, Buzău. • Deși în cel mult o săptămână s-ar fi putut re-aranja vechia (și tradițională) sală din „Căsu”, a fost preferată Sala „polivalentă” a Sporturilor. • S-a contat pe masivă participare a publicului, dar n-a fost să fie. La prețul de 5000 lei au fost vândute sub 400 de abonamente. În prima și ultima seară sala arăta dezolat de goală. • Meseriași băieții de la ordine intra cine voia (și cum putea), mai puțin membrii trupelor. Unora li s-au rupt și ocasioanele de liberă trecere. • Cazarea (în sfârșit) a mulțumit pe toată lumea. Inclusiv pe subsemnatul, care a fost „dotat” cu pături și pernă abia în a doua noapte. • Sonorizarea și luminile au fost asigurate de Holograf. • Un sunet bun, care a crescut în calitate la recitalurile Altar și Iris, accepta din urmă „butonați” de Edi Petroșel. • Prezentarea a fost asigurată de Florian Pittis (în formă de zile mari) și Florin „Silviu” Ursulescu. • Au fost zăriți prin preajmă (a se citi în căutarea noilor talente) managerul Aurel Mitran și producătorul Nicky Constantinescu din partea Electrecordului. • Deși la

A treia zi - vineri, 29.04

Annesting (Tg. Mureș): Bolony Levente (c/v), Bolony Szabo (c), Fazekas „Pekac” Lehel (b/v), Dani Sămarghitan (t).
Calificativ: ●●●●●●
Experimental (Brașov): Dorian Marin (v), Kukli Gherman (c), Adi Tincă (b), Ovidiu Mureșan (t).
Calificativ: ●●●●●●
Axial (București): Cristian Rușanu (c), Cristian Florin (c), Ovidiu Petrescu (v), Narcis Nuț (b), Ștefan Moiaș (t).
Calificativ: ●●●●●●
Nation's Slum (Brașov): Attila „Ticke” Blaga (v), Marian Antohi (c), Marian Flășec (b), Zolt Rapolt (t).
Calificativ: ●●●●●●
Axidant (Chișinău): Octavian Cașian

Experimental

(v), Vlad Lozonov (c), Eric Tabuch (b), Ed-die Konoplov (t).
Calificativ: ●●●●●●
Ura de după ușă (Zărnești): Ionel „Nelu” Dan (c), Radu „Adi” Adrian (b/v), Ion „Costi” Costache (v/t).
Calificativ: ●●●●●●
Purgatorium (Focșani): Traian Dinu (v), Cezar Bălan (c), Sorin Andone (b), Florin Dumitrac (t).
Calificativ: ●●●●●●
Tectonic (București): Liviu Hoisan (c/v), George Costinescu (b/v), Gusă Costinescu (v).
Calificativ: ●●●●●●
Iris (București): Cristi Minculescu (v), Valter Popa (c), Doru Borobeică (b/v), Nelu Dumitrescu (t/v).
Calificativ: ●●●●●●
LEGENDA: ● - păcat de banii cheltuiți pe drum (și scule), ●● - bine, rău, a mai trecut un festival, ●●● - într-adevăr, au de spus ceva!, ●●●● - meseriași, ce mai!, ●●●●● - fără comentarii. Artiști!

această ediție jubiliară au fost invitate toate formațiile care au evoluat în recital, a existat și un Premiul oferit de același Electrecord: înregistrarea unui album (posibil dublu) cu cele mai valoroase trupe prezente pe scenă. • Spre final, trei nume erau menționate cu insistență: Sin, Quo Vadis, Ura de după ușă. • Una dintre celebritățile legi ale lui Murphy poate caracteriza perfect această manifestare: dacă un lucru începe bine, el se termină întotdeauna prost. Dacă începe prost, se termină foarte prost. • La Top T'94 au câștigat cei pe care s-a contat mai puțin: Sin, Quo Vadis, Tectonic, Ura de după ușă, Axial, Cangren, Purgatorium. Dacă Altar și Iris au probat forma constant bună în care se află în ultimul timp, trupe bine cotate, precum Survolaj și Karma, au dezamăgit profund. • Încă o dată, irită lipsa de seriozitate a anumitor formații: B.M.G. (Baia Mare), Disinter (Gherla), Floare albăstră (București), Korruptor (Cluj), care au absentat nemotivat. • Culmea neseriozității: trupa Deja-Vu din Brașov, destrămată chiar în dimineața zilei în

care trebuia să cânte (!). • Absență notabilă, dar motivată: Esperanto din București, aflată în ultimul stadiu de pregătire a lansării L.P.-ului de debut. • Două surprize plăcute: programul de sală, bine documentat și realizat grafic (500 lei) și standul bogat în discuri și casete din holul Sălii Sporturilor. • N-au lipsit nici scandalurile: sosiți cu o zi mai devreme, clujenii din Epilepsy au fost acuzați că ar fi violat... două camere din Hotelul Tineretului, escapada soldându-se cu dispariția unei pături. Drept „represalii”, grupul a fost planificat într-o poziție de neînviat: prima trupă, în prima seară, în fața unui public (la acea oră), practic, inexistent. • Apropo, pătura a „apărut” în mod misterios a doua zi, în altă cameră. • Deși organizatorii anunțaseră din timp că fiecare formație va fi cazată numai în seara în care urma să evolueze în recital, multe trupe din prima zi au preferat să mai rămână, înghesuindu-se prin alte camere ale prietenilor rock-ului. • Biletele de tren nu s-au decontat, ceea ce a provocat proteste din partea trupelor. • După lungi tergiversări, cei de la Sin au reușit să recupereze banii de drum. La fel și eu, care, pentru 60 de ore petrecute la Buzău, o deplasare anterioară și câteva zeci de telefoane în țară (pentru a contacta trupele) am primit frumoasa sumă de 3000 lei (în monede de 100 noi-nouțe, ce-i drept). • Nu știu pe ce criteriu au fost plătite anumite grupuri. Liderul celor de la Karma a fost văzut ieșind din biroul organizatorilor cu un consistent teanc de hârtiute fosfoare, pe care încerca, fără succes, să le introducă în buzunarul prea strâmt. În schimb, Ura de după ușă (indiscutabil, unul dintre cele mai populare nume la Buzău) care, conform unor înțelegeri anterioare trebuia să primească o sumă relativ modestă, a plecat cu buzunarele goale și cu buzele umflate. • De fapt, peste jumătate din trupele prezente au venit cu trenul și au plecat cu „nașul”. • Cel mai penibil moment s-a produs la conferința de presă din prima zi, când Ionel Răileanu de la emisiunea „Cuvânt pentru suflet” de la Radio Campus a criticat vehement festivalul, pe motivul organizării sale în „Săptămâna Patimilor”. • Cea de-a doua întâlnire, însă, s-a transformat într-o dezbateră reușită despre viitorul rock-ului românesc și posibilitățile concrete de promovare a valorilor. • Întregul Festival a fost filmat de posturile TV locale prin Cablu. • Rockoteca a funcționat la capacitate maximă, până la 8 dimineața. Deși toată lumea se plângea de bani, valurile de vocă se succedau cu repeziune, spărgându-se de malul... ringului de dans. • Tot în prima zi, un individ identificat ca aparținând „Martorilor lui Iehova” distribuia rockeriilor „materiale propagandistice”, tratând problema „satanismului în rock”. • Se pare că acuta criză financiară, ce a caracterizat această ediție a Top T-ului are două cauze: înțirzirea onorării ofertelor unor sponsori (în special datorită sistemului bancar) și numărul insuficient de bilete (și programe) vândute. • N-am văzut cafetli, punkeri și lăntari. Poate ceva mai mulți hippies, oricum inofensivi. • Cursajoaș și obiectivă implicarea cotidianului local „Opinia” în relatarea evenimentului, un colectiv tânăr, mereu „pe față”. • Cam altă din culise, săptămâna viitoare vom vedea ce s-a întâmplat, concret, pe scenă.

Gabi Gomboș

Gașca de prieteni

lui agresiv. În 1992 numele este schimbat în Banished și, într-un stil tributar lui Cannibal Corpse, este tras noul L.P./C.D. „Deliver Me Into Pain” ieșit în noiembrie/93. 3) Bolt Thrower, next week, please!

• **God Of Metal** 1) Să începem cu completările: deci, a mai ieșit un Carcass numit „The Heartwork”, care este de data asta E.P., care include și două piese noi („This Is Your Life/Rock'n'Roll”); la Iron Maiden „A Real Dead One” lipsește titlurile „Run To The Hills/Sanctuary/Hallowed By Thy Name”. Ce să-i faci, nu toată lumea are C.D.-ul, mai suntem unii care prindem doar casete polonoze, bulgărești, ungurești ș.a.; într-adevăr din discografia Testament a fost „sărit” L.P.-ul „Souls Of Black” (1991), iar cum discografia Twisted Sisters se oprea la un dicționar din 1990, culegerea „Big Hits And Nasty Cuts” (1992) n-a mai apărut. Cu Paradise Lost s-a strecurat o greșală (proprie) de corectură, albumul lor de debut apărând în 11.1989 (noiembrie) și nu în 01.1989 (ianuarie) cum a apărut eronat (dar nu în text) în discografia trupei. 2) Ne mai amintim că Anathema și-a programat un nou L.P. la iarnă (numit probabil „Rise Pantheon Dreams”), Massacra au lansat în martie albumul „Sick”, Tankard au scos „Two Faced”, iar Obituary lucrează la discul cu nume provizoriu „World Demise”. Celelalte știri au mai apărut prin paginile noastre

la alte rubrici. 3) Despre Motorpsycho n-am nimic, în schimb în săptămânile următoare vor urma Suicidal, Trouble și Pantera.

• **Răducan Cristian**. Continuăm „serialul” Overkill (episodul 2). Octombrie '89 reprezintă pentru newyorkezi debutul celei mai mature etape: albumul „The Years Of Decay” introduce un thrash cu adevărat antologic și se vinde în 300.000 de exemplare într-un timp record. Piese ca „Time To Kill” sau „Elimination” rămân pentru eternitate gravate în istoria thrash. În totală contradicție cu succesul obținut, chitaristul Bobby Gustafson părăsește Overkill în decembrie '90 (il reînălțăm astăzi alături de supergrupul Voodoocult, alături de Dave Lombardo de la Slayer). Doi chitariști cooptați aproape imediat - Rob Cannavina și Merritt Gant (ex-Faith Of Fear) transformă cvartetul în cvintet. Urmează „HorrorScope”, („Megaforce/Atlantic” (1991), album de mare succes ce introduce un cover-version celebru, „Frankenstein” (Edgar Winter Group); orientarea spre power metal este evidentă și foarte inspirată. Ultima schimbare de personal are loc în toamna lui 1992 când Sid Falk pleacă pentru a cânta cu Mike Tramp, fiind înlocuit de Tim Mallari, fost baterist la M.O.D., „prietenul tuturor trupelor din New York”. Al șaselea album, „I Hear Black” (1993) este la fel de reușit ca ultimile două, introducând

Despre Peaceville și nu numai cu Andy Turner

- În legătură cu sosirea voastră, totul s-a petrecut foarte repede...

- Foarte repede, într-adevăr, am primit telefoane în cursul weekend-ului, chiar în timpul meciurilor din semifinalele cupei. Sunt sigur că dacă nu ne-ar fi sunat Manchester United n-ar fi egalat în ultimul minut al prelungirilor. Meciul va trebui rejucat, shocking!

Am avut de rezolvat câteva probleme cu pașapoartele, apoi am așteptat să vină biletele, am sârit în avion și cam asta e!

- Cred că mulți vor fi mai bucu-roși să-l vadă pe Anathema decât pe Cynic.

- Eu sigur sunt ha, ha!

- Ce mai e nou la Peaceville?

- Următoarea apariție e At The Gates, o să fie și un turneu, dar nu cred să ajungă până aici, nu încă. Încercăm să-i „impingem” pe Anathema. Când o să iasă noul lor album, anul viitor, or să aibă un turneu care o să-i ducă peste tot.

- Labelul tău, Full Circle?

- Continuă vânzarea prin corespondență, cam atât. Eu lucrez cinci zile pe săptămână la Peaceville, acum sunt aici cu Anathema, în iulie vor avea trei concerte în Anglia, apoi în Irlanda, după care vor merge în America, la Milwaukee Metal Fest. Vor cânta și la un festival în Brazilia, apoi alte concerte, în Olanda, Belgia și din nou acasă. O să fie o vară agitată, se vor întâmpla multe. My Dying Bride vor fi din nou prin Europa, va fi un

„pachet” de grupuri de la Dreamtime la festivalul Popkom, în Germania. Toată lumea va fi pe continent, șase trupe de la Peaceville și Dreamtime într-un singur weekend, e absolut ridicol!

- Văd că MTV-ul vă „impinge”.

- Da, și nu numai Headbanger's Ball. La 120 Minutes apar multe lucruri de la Dreamtime - Drug Free America, Ship Of Fools... Și Vanescei îi place foarte mult Anathema.

- Noutăți despre proiectul tău, Capability Green?

- Nu încă. E înregistrat un album, n-a apărut încă, poate va ieși în Japonia. M-am gândit să mai fac niște înregistrări, nu știu când se va putea.

- Ce-o să fie, tot punk metal?

- Nu știu, nu încă. S-ar putea să aduc mai mulți oameni, din diverse grupuri, care să participe la înregistrări. Nu știu, unele puse vor fi reînregistrate... Vom vedea!

Adrian Coleașă

ANATHEMA

- interviu cu Darren White -

- Ne pare bine că suntem aici. Știm că avem lucruri importante de spus. Odată, gândeam că nu vrem să ajungem un grup „mare”, majoritatea acestora oricum sunt falși. Acum, credem că unii au ajuns mari tocmai pentru că spunau lucruri serioase. Uită-te la Black Sabbath, erau uriași și nu erau falși.

- Unii ajung mari tocmai datorită sincerității lor...

- Știm ce avem de spus. Nu e o problemă dacă ajungem mari, pentru că într-adevăr credem în ceea ce spunem. S-ar putea să fie bine și pentru ceilalți, să-i ajutăm pe oameni să-și deschidă sufletele. Tot mai multora o să le placă ceea ce facem, or să-și deschidă mintea, o să ne fie și nouă mai ușor să pătrundem în mințile lor. Și asta înseamnă și să putem merge în țări frumoase, ca România, cu oameni draguți, chiar dacă e foarte să vezi poliție și armată peste tot, cu arme...

- Da, dar dacă-mi aduc bine aminte, tu vorbeai despre revoluție...

- Yeah, sunt pentru revoluție!
- Numai că subiectul nu se regăsește în textele voastre.

- Știu. Primul album și E.P.-ul sunt mai mult despre atmosfera lumii ăsteia, despre majoritatea sentimentelor, dar nu toate, mai mult tristețe, deprimare, foarte puțină fericire și speranță. Datorită sincerității noastre de până acum, pentru că i-am făcut pe oameni să creadă în ceea ce spunem, acum vrem să intrăm și mai adânc în sufletele lor, să le arătăm lumina, să-i ducem foarte sus, dar și foarte jos, să le arătăm adevărul întuneric, cel pe care nici nu-l cunoșteau. Dar nu e numai întuneric, e și lumină, alb și negru care echilibrează sufletul.

- Mda, alb, negru și mult gri. Deci noul album va fi mult mai radical, cel puțin din punctul de vedere al textelor?

- Da, totul este dezvoltat foarte mult. Vom avea un E.P., „Pentecost Three”. A fost un moment, după moartea lui Cristos, când oamenii s-au strâns, s-au împărțit din Duhul Sfânt și și-au seama că vorbesc aceeași limbă. Și apoi, totul a încetat, s-a pervertit. Cred că moartea lui Cristos de-abia acum va veni, nu așa cum spune Biblia și cum cred creștinii. Și o să fie bine. O să fie crucificat, nu Cristul Iisus, ci Crist creștinismul. Următorul album o să se numească „Rise Pantheon Dreams”,

pantheonul fiind un grup de zei sau locul în care se întâlnesc zeii pentru a crea o forță uriașă. Aș vrea să-i fac pe toți să se înalțe prin visele și speranțele lor.

- Ați înregistrat de curând cu Abaddon.

- Da, a fost foarte bine, am înregistrat un cântec, „Welcome To Hell”, pentru albumul omagial Venom. Am mers în Newcastle, Abaddon a făcut tobele, noi, restul. Și ne-am făcut praf împreună. Abaddon și Jamie au făcut și backing vocals.

- Cine mai apare pe compilație?

- Paradise Lost, Voivod, Sky-clad, Sodom, unul dintre grupurile noastre preferate, cred că și Kreator. Au vrut să participe și Beastie Boys și Sonic Youth, dar Abaddon le-a spus „fuck off, nu sunteți metal!”. Anthrax au vrut să vină, dar nu au fost lăsați de label... Multe grupuri mai, așa că ne simțim foarte norocoși și privilegiați că am putut apărea pe albumul ăsta.

- În ianuarie ați fost în turneu prin Europa...

- De fapt, au fost două turnee. Primul a fost cu Cradle Of Filth, un grup black metal bun, despre care credem că e singura altă trupă adevărată din Anglia. Apoi cu At The Gates, prietenii noștri de la Peaceville. În a doua parte a turneului au fost și Pyogenesis și God Forsaken.

- Sunteți la același label ca și Darkthrone. Ce părere ai despre ce se întâmplă în Norvegia?

- Cred că li se dă prea multă importanță și toată atenția asta a stricat scena de acolo. Apar multe grupuri și nu sunt prea grozave, s-a creat o modă, care s-a răspândit acum și în Germania, și în Anglia, fiecare își face propriul Black Metal Circle. Toate lucrurile astea n-au nimic de-a face cu muzică și cu onestitatea.

- Ceva nou care să te fi impresionat?

- Nu prea. Ascult multe, dar cred că sunt multe grupuri false, cam 80-90%. Nu sunt neapărat un fan black metal, dar dintre noile apariții aș zice Impaled Nazarene, Darkthrone, Immortal, apoi Obsessed, Type O Negative...

Adrian Coleașă

Heavy Metal Lexikon

Chaos” (Tărâmul haosului), care a cimentat definitiv apartenența formației la înalta societate a grindcore-ului britanic.

Motivul principal al faptului că trupe ca Bolt Thrower, Carcass, Napalm Death și restul gășii sunt încă privite cu ochi sceptici, este că pseudopresa locală de heavy metal nu a luat niciodată în serios, și cu atât mai puțin a acceptat acest nou gen muzical, existent cam de prin 1986. Fapt care a provocat o reacție similară din partea publicului. Așa se face că articolele referitoare la astfel de trupe se limitau la cronici de disc (când era și atât!), în care respectiva revistă de „metal” făcea dovada unei stereotipizări - amintind de presa comunistă - și folosea un vocabular care se limita, în general, la a acuza stilul muzical comentat, de „lipsă de conceptualitate” și a califica partea vocală drept „grobărit”.

În rest, în anii de ucenicie ai acestui gen, nu s-a suflat nici o altă vorbă de către presa de „specialitate”. Iar pentru cei care citeau numai aceste reviste (în principal Metal Hammer și Rockhard), această direcție era inexistentă.

Abia pe la mijlocul lui 1989, datorită popularității în ascensiune a unor astfel de formații, au început și „organele de presă oficiale” să ia în seamă astfel de genuri. Și asta nu fără o scrângănit din dinți și numai pentru a nu pierde cititorii care începeau să se simtă atrași de noile apariții. S-a mers atât de departe, încât au fost angajați comentatori care să ridice în slăvi discurile trupelor odinioară hulite și alte asemenea metode josnice și deloc credibile.

Revenind la Bolt Thrower, fanii „normali” de heavy metal, pe care nu fi

ingrozește o voce sumbră, amenințătoare, vor găsi în „Realm Of Chaos” mult mai mult decât „o ciomăgeală stupidă” (care, între noi fie vorba, ar avea și ea farmecul ei). Textele depresiv-fataliste sunt rezultatul convingerilor membrilor trupei cum că dacă nu se va opri în cel mai scurt timp otrăvirea și distrugerea mediului înconjurător, lumea se va transforma într-un „Realm Of Chaos”. Coperțile interioare ale CD-ului și LP-ului prezintă spre studiu o serie de texte perfect lizibile, ilustrate, cu desene foarte inspirate, reprezentând războinici mitologici, capete de monștri și altele, care fac din acest album o bijuțerie a genului.

În 1989 și 1990 trupa a întreprins, alături de Pestilence și Autopsy, primul turneu european, care a inclus Belgia și Olanda. Din păcate nu și Germania, deși fuseseră planificate și aici câteva concerte, dar Bolt Thrower au fost „lăsați în vatră” și înlocuiți de o tânără speranță germană a genului (în nr. 38 al revistei Rockhard din acel an Bolt Thrower au declarat că e foarte posibil ca acea trupă să fi dat bani grei în dreașă și stânga pentru a-și asigura aceste apariții). Deocamdată, Bolt Thrower și fanii lor din Germania nu au avut șansa unui contact live.

1988 EP: „Peel Session”
1988 LP: „In Battle There Is No Law”
1989 LP: „Realm Of Chaos”

Manuela Boacă

Bolt Thrower

Bolt Thrower provine din Anglia și a luat ființă în 1986. Noțiunea de grindcore nu exista pe atunci. Din 1987 încoace, componența a fost următoarea: Karl Willets (vocal), Gavin Ward (chitară), Barry Thomson (chitară), Jo Wenck (bas) și Andy Whale (baterie). În această formulă a apărut în 1987 primul demo, „In Battle”, urmat în 1988 de „Concession Of Pain”. Ambele s-au bucurat de multă atenție în sfera underground-ului. Cel de-al doilea a dus la semnarea unui contract cu Vinyl Solution, ceea ce a făcut posibilă editarea albumului de debut „In Battle There Is No Law” (în română nu tine nimeni seama de legi), tot în 1988.

Albumul a asigurat celor de la Bolt Thrower o poziție privilegiată în cadrul trupelor britanice de o duritate extremă. Prezența unei femei grațioase la bas, Jo Wenck, nu este nici ea foarte obișnuită în acest gen de muzică, atât de brutal. Albumul de debut a fost urmat de un turneu prin U.K. În 1989 a apărut cel de-al doilea album al trupei, „Realm Of

ce disc al lui X se află piesa Y”, care implică obligatoriu discografiile complete. 2) Piese de pe „Psalm 69” Ministry: „N.W.O./Just One Fix/TV II Hero/Jesus Built My Hotrod/Scare Crow/Psalm 69/Corrosion/Grace”.

• Dr. Rock (Buzău). O parte din nenumăratele și greșelile descoperite de tine în „Tema de vacanță” din iarnă sunt justificate, ceea ce denotă că ești un tip documentat. Din fericire, ele nu ne aparțin nouă, ci redactorilor de la Hard Rock Magazine (august '93) care au alcătuit întrebările și răspunsurile celor 100 de întrebări. Sper să-ți treacă nervii și să mai colaborezi cu noi.

• Clemente Andrei (Brăila). 1) „Heavy Metal Lexikon” este o lucrare în trei volume, apărută la interval de unu-doi ani și nu se dorește a constitui o antologie a stilului, ci un îndrumar spre cunoașterea (și audierea) unor grupuri de valoare, din diferite motive mai puțin cunoscute marelui public. Atât noi, cât și autorii, am evitat ocuparea inutilă a spațiului cu nume despre care s-a scris foarte mult, cam peste tot (ex: Anthrax, Metallica, Guns), sau despre care au apărut date recente la „Coșmar”. 2) Spațiul acestei rubrici este destinat stilurilor mai „rele” (hardcore, thrash, death, doom), deci aștept întrebări din perimetrul acesta. Pentru trupe hard-pop și glam ori aștepti să scormonim, ori te adresezi altora.

• Cadavru Ambulant (Craiova). 1) Date despre Sodom ai avut în ultimele numere, pentru caseta cu Altar stăi la rând (sau trimite-i o scrisoare lui Andrei), iar de trioul Whale n-am auzit. 2) Grupul doomcore Crowbar s-a afirmat în Europa în ultimii doi ani. Albumul din 1992 „Obedience Thru Suffering” (Grindcore/IRS) i-a avut ca invitați pe Phil Anselmo și Rob Halford, a primit 9 puncte

din 10 la Rock Hard și 6 din 7 la Metal Hammer. Anul trecut a ieșit LP-ul „Crowbar”, prezentat anul acesta într-un lung turneu european (în prima parte la Paradise Lost).

• Orlando (București). 1) Brule-ria grup black/death mexican, este ajutat de Dino (chitarist de la Fear Factory) și de Billy Gould (basistul Faith No More). A debutat cu piesa „Padre Nuestro”, pe compilația „At Death's Doors II” (Roadrunner/1993), și tot în 1993 a scos controversatul album „Matando Güeros”. Mai poți nota și un demo 1991, numit „Santa Lucia”. 2) Cel de-al patrulea Tiamat urmează să iasă în aprilie la Century Media.

• Deskidar Dan (Timișoara). 1) Pentru trupa și ceilalți care încă nu știu aflați că C.P. 11-42 înseamnă Oficial Poștal 11, căsuța 42, deci funcționarii care nu vă primesc scrisorile motivând adresa incompletă sunt pur și simplu analfabeți. Și acum să trecem la „kestii”. 2) Am primit și prima scrisoare, dar ai cam avut de așteptat. 3) Traducerile sunt bune, din păcate unele au apărut chiar în V.P.R. 4) După cum ai observat și cititorii au o rubrică: „De la voi la noi” (și invers). Aștept noi colaborări.

• Bogdan „Morbid Angel” (Iasi). 1) Sfaturile tale sunt reale, competente și le-am citit cu plăcere. 2) Există (și dețin) o casetă Sepultura „Under Siege/Live” în Barcelona/mai 31, 1991. Nu există nici un live oficial Morbid Angel și nici n-am găsit pe undeva zilele de naștere ale deathecilor. 3) De ce atâta grabă? Alții așteaptă de 7 luni să-și recupereze (baram) banii de la Caritas, iar noi pe gratis nu putem accepta un răspuns câteva săptămâni? 4) Cu White Zombie nu m-ai găsit acasă, în schimb notează-ți căte ceva despre Gruntruck. Patru muzicieni cu experiență în rockul profesionist - Ben Mc

Millan (v/c ritm, ex-SKIN YARD), Tom Neimeyer (c. solo, ex-ACCUSED), Tim Paul (b, ex-NAPALM BEACH) și Norman Scott (t, ex-FINAL WARNING) alcătuiesc în Seattle, la începutul deceniului zece, un grup hardcore - heavy - grunge - rock cu reminiscențe în gloriosul Black Sabbath al lui OZZY Osbourne. Semnează imediat cu Empty Records, care lansează la finele lui 1990 LP-ul „Inside Yours”, disc ce beneficiază de aportul excelentului producător local Jack Endino și este aplaudat frenetic de presa locală. Succesul neașteptat și brusc împinge trupa în atenția celor de la Roadrunner, care reeditează în 1992 debutul, cu puțin înaintea excelentului „Push”, titlu întâlnit ca LP/CD/M.C., single și videoclip. Tentativa de difuzare a „scatlemaniei” angajează cvartetul într-un reușit turneu european cu Pantera cap de afiș, la începutul lui 1993. Câteva luni mai târziu, Tim Paul este înlocuit de Alex Skibbald, fost coleg al lui Neimeyer în The Accused.

• STUDIOUL METAL FAN vă recomandă: AMORPHIS (The Karelian Isthmus), AT THE GATES (With Fear I Kiss The Burning Darkness), EMBRIO-NIC DEATH (Regurgitate The Dead), ENTOMBED (Hollowman/Wolverine Blues), EYES OF DEATH (Compilație), FEAR FACTORY (Soul Of A New Machine), FIGHT (War Of Words), 4 NON BLONDES (Bigger, Better...), GAMMA RAY (Sign No More), GODS OF GRIND (compilație), GOREFEST (Mindloss/False/Eindhoven Insanity), GRAVE (You'll Never See/Into The Grave), GREEN JELLY (Cereal...), GWAR (America Must Be...), HELMET Meantime), INTRUDER (A Higher From/Psycho Savant), IMMORTALIS (Indicium De Mortuis), JUDGMENT NIGHT (Compilație), KYUSS (Blues

For The Red Sun), LEMMING PROJECT (Extinction), LOUDBLAST (3 albume), MASACRE (Requiem), MAS-SACRA (Enjoy The Violence), MEMENTO MORI (Rhymes Of...), MESSIAH (4 albume), MINISTRY (The Land Of Rape/Psalm 69), MORGOTH (odium), MORTIFICATION (Scrolls Of The Megilloth), MY DYING BRIDE (Turn Loose The Swans/Symphonaire) plus alte 400 titluri speed/thrash/death/doom/alternative/hardcore.

CORRESPONDENȚA: Vlad Ionescu (Botoșani). Deocamdată da pentru Death (Individual): Nu trimitem coperti color separate, nici nu înregistrăm „în completare”; Nedeleanu Aurel. Te pot aranja cu Metal Church (The Dark), Anacruis (2 albume), Helstar (A Distant Thunder), Sanctuary (Into The Mirror...), Running Wild (8 albume), Skyklad (primul și al treilea), Cacophony (ambele); Dan Hippy (Bărlad). Nu dețin discul Morrison-Hendrix (?). Casetele se comandă prin carte poștală/scrisoare (1.500 lei/album) și se achită la primire prin ramburs poștal. Carcass și Messiah (Ploiești). Dacă invitația la un festival rock local este serioasă, voi veni cu cea mai mare plăcere (inclusiv câteva cutii cu casete). Anunțați-mă din timp. Popovici Radu (Putna/Suceava). Se rezolvă cu Grave (2 albume), Coroner (3), Candlemass (6). Confirmă comanda. Clemente Andrei (Brăila). Nu pentru Mercyful Fate (excepție cel din '93). Da pentru Entombed, Type O Negative, Memento Mori, Nine Inch Nails, The Almighty. Orlando (Ioco). Dacă nu erai din București îți trimiteam E.P.-ul Cannibal Corpse prin poștă. Așa, poți trece zilnic să-l iei din Roman. Deskid (Timișoara). Deocamdată se poate aranja cu Sick Of It All, Helmet și Sacred Reich.

PRE-TEXT

VIDEO muzicale

PREOTUL METALULUI

Până voi avea ocazia să desfășor tirul de metafore asupra unui live Judas Priest, ochesc acum, ca un lunetist, câteva clipuri adunate pe caseta Painkiller, scoasă în 1991 de Sony Music, (aprox. 45 min). Debutul e sufocant. Videoclipul, lucrat în alb/negru, are cadența unei mitraliere de ultimul tip: rafala de secvențe ucide ochiul nepregătit. E un vârf de formă greu de atins. Siguri de ei, debordând o forță turbată (de la Turbo, albumul din 1986), cei de la Judas Priest n-aveau nevoie de trucaje și cofraje; scena a simplă, total metalizată, într-o - ghicim - uzină, din care vedem șuruburi, flanșe, lanțuri și țevi îndoit. Lentila aparatului de filmat fixează, pe de o fracțiune de secundă, un detaliu sau o siluetă, ca o umbră japoneză. Montajul fulgerat de flash-uri imprimă un ritm infernal, în pas cu ritmul piesei. Mi se pare că producătorul casetei a greșit, fixând de la început ștacheta așa de sus. Dar, asta e!

A doua piesă, Locked In, din L.P.-ul Turbo, e un clip în tradiția metalului mediu câlil. O bandă îi capturează pe Rob Halford. Ceilalți, adevărații Delta Force în registru parodic, îi salvează pe solist și distrug cuibul de răi, rele și alte ieie...

Love Bites, din albumul Defenders Of The Faith, 1984, este o înregistrare din concert, cu celebra scenă dominată de pumnul înmănușat, cu un Halford „metalizat” și scos dintr-un vârtej de flăcări și fum. Exploatarea unei idei simple, Hot Rocka, din L.P.-ul Point Of Entry, 1981, arată cum se pregătesc cei cinci pentru concert, făcând gimnastică și baie de aburi, cum merg cu mașina, repetând, apoi cum înfălcă scena. Sala clubului este luminată la giorno, fanii devotați, atmosfera caniculară. Nu-i de mirare că, temperatura urcând, totul la foc: instrumente, amplificatoare, difuzoare, scenă, instrumentiști, public, sală, televizor, privitor, cititor...

A cincea piesă este un decupaj din concertul susținut în Dallas. Înviat de-o sală plină cu blonde „ca-n Texas”, Halford dă tot ce poate, iar chitariștii K.K. Downing și Glenn Tipton se întrec pe ei înșiși! Titlul You've Got Another Thing Comin' se găsește pe albumul din 1982, Screaming For Vengeance. Urmează două extrase din British Steel, 1980, album care e, aș zice, punctul de cotitură al carierei Judas Priest. Până atunci, formația făcuse un hard-rock în linia lentă a anilor '70, fiind în umbra unor Thin Lizzy, Rainbow sau Whitesnake. Ilustrativ pentru trecut este Livin' After Midnight, atât ca linie melodică, cât și ca viziune regizorală. Viitorul e anunțat de Breakin' The Law. Clipul inspirat de piesă fructifică o idee recurentă în multe filme: jefuirea unei bănci. Numai că atacatorii au chitari în loc de arme; cântă, nu brutalizează; fără un disc de aur a cărui copertă e chiar a L.P.-ului titular, iar poliștii nu intervine, ci apucă o imitație de chitară și o chinuie ca un veritabil guitar-heroi!

Freewheelin' Burning din L.P.-ul scoas în 1984 se leagă, prin actorul copil de videoclipul final, A Touch Of Evil, din 1990. Si aici anare un actor copil, care salută în exortare unui grup de fanatici. Avertismentul pus înaintea clipului („Doctoresi au spus că acest HM este periculos pentru sănătate”) e o replică subtilă dată acuzațiilor privind rolul nefast în sinuciderea unui tip. Discuția e cunoscută și inutilă acum, dar povestea se repetă periodic, în aria muzicii rock. Merită consemnat, deci, răspunsul artistic inclus în videoclip: nu rareori, acuzații folosesc acuzarea ca o modalitate de a-și satisface pervers propriile porniri nefaste. Apucați de diavol sunt cei care se înfrângenează să-l caute peste tot!

E regretabil că (și) Judas Priest a alimentat poftile inchișitoriale ale diversilor „oameni de bine”. Dar e plină lumea cu de-ăștia, iar rock-ul e o religie cu mulți credincioși, apostoli, zei și preoți. Putea să scape neacuzat tocmai... preotul Judas?

M.V. Pop

Mă holbez

• Transmisia de la Dublin a fost cea mai importantă manifestare la care m-am holbat în ultima vreme. • Cei doi comentatori - traducători m-au enervat teribil. Tipau, se contrau, vorbeau când nu se spunea nimic, dădeau informații greșite. Culmea e că nu s-a la prima abatere și, totuși, TVR-ul perseverează. N-au avut timp să afle care s-a traducere titlurilor neenglezești sau franceze. Ne-au invitat și la ghicitori gen: „Să vedem ce înseamnă titlul melodiei din Croația!” După fiecare intervenție a celor doi, sunetul melodiei rămânea mai scăzut decât cel normal, de parcă pe noi nu muzica ne interesa! Mi-a zis mie cineva că băieții noștri de la mixer (nu prea știu cum e ăla, dar presupun că-i important) tocmai ciocneau ouă la ora respectivă. • Ca muzică nu m-a doborât nimic. Multe refrene mi-au sânat familiar, deși erau prime audii. Francezii semănau cu Direcția 5, irlandezii cu „Rock N'Roll I Gave You All The Best Years Of My Life” lansată de Kevin Johnson acum vreo 20 de ani, ungurii aveau ceva din Harry Belafonte (aia cu bananele) și tot așa. Poate mi s-a părut, dar sigur câștigătorii au avut o pică country simplă, curată, fără orchestrații sofisticate. Mekado din Germania va face succes de top în Europa. Fac pariul! Polonia avea voce, dar piesa nu mi-a spus mare lucru. Una peste alta, am ajuns la concluzia că puteam ține lejer pe locul 16. N-am convingerea că acest festival este unul de muzică. Măcar din poliție ni se cuveneau două-trei puncte de la unii cu care credeam că ne avem bine. Se pare că imaginea noastră în Europa nu-i încă cea pozitivă, la care aspirăm. Dacă în fosta Iugoslavie e război, atunci e și compasiune, se dau puncte și aplauze fără rețineri. Nu mi se pare corect. • Mă întorc puțin la ai noștri și spun că n-au sunat de milioane pe care le-au primit. Nici fetele nu păreau a fi la unison. Unele publicații, ba chiar și TVR-ul, ne-au pusat posibilitățile și cred că echipa s-a „sufocat” la

finis. • Mai e ceva de învățat: atitudinea publicului! Ați văzut acolo ce înseamnă bucurie, galerie, suport moral, stegulețe etc.? • La noi, doar comentarii de culise, descoperiri de sfioriri, declarații ștose, atacuri la dosar, nimic constructiv. • Mă opresc aici și aștept să citesc vijelia din presa noastră. După...mulți viteji s-arată! • Video-magazinul de 1 mai a cam semănat cu cele de pe vremuri. A avut de toate. Poate doar reportajul de la Dallas a mai ieșit din matică. • La „Actualități” am zărit o secvență care m-a umplut de draci. Monument la mormântul odiosilor! Cine a considerat util un astfel de reportaj? O voi cita pe Stela Popescu pentru a-i caracteriza: „Nu-i duce capu' la nimic!” • Paul Newman la 69 de ani poartă încă jeansi, chiar și-n prezența unui prim-ministru! • Divertismentul de seară a avut texte bune, minus poanta slabă cu telefonul către doamna Dorina, de la Dorelul ei. • La un moment dat, niște băieți făceau tumbe, iar prin difuzor se auzeau pași de step. Asta da, performanță! Să te rostogolești în ritm de step! • Am văzut la ouă, de mi-au ieșit bube pe corp. • Zilele de sărbătoare au fost umbrite de tragicul accident al favoritului meu, Ayrtton Senna. Să-i fie iărăna ușoară! • „Play something for me, Cătălin!” Tare textul de prezentare, nu? Dar răspunsul e și mai și: „El na...” Tot e bine că nea Eugen a cedat locul unor fețe mai agreabile, deși perfect

și eu!

nesărate. Cin' se aseamănă, s-adună! • Momentul „Gavroche” l-am auzit dezbătut la coafor, ceea ce înseamnă că a ajuns la masă. • În locul M.T.S.-S.F. apare Buhoiu, zilnic. Din câte am auzit, pregătește un ciclu cu drumuri austra-liene. • Fan-Clubul Dieter Bohlen și-a făcut intrarea în TVR. Așa ar trebui să facă toți cei care-și iubesc cu adevărat idoli. Fără să dai din coate nu ții în Balcani! • M-a liniștit suflătește domnița care prezenta de pe câmpurile verzi ale țării. Ce lărbă minunată avem! Sau era lucernă? • Am mai văzut-o și pe Mădălina, care a cam lipsit. • Am citit la redacție câteva scrisori pentru „El și...”. Unele erau pozitive, altele distrugătoare. După trei ediții n-are rost să mă pronunț și asta nu pentru că mi-ar fi frică de Șeful! Dacă s-ar merge strict pe talk-show ar fi mult mai interesant, deși am auzit voci care cer topuri (iar!) și alte bazaconii. Hai să vedem dacă prinde ediția cu numărul 5 și atunci le zic pe bune! • Rivanel nu m-a uitat și-i sunt recunoscătoare. • De Holby-Top n-am mai auzit, dar cred că-i cazul să reluăm ostilitățile. Deci (așa începe toată lumea propozițiile importante), aștept să-mi trimiteți titlurile celor mai agreabile emisiuni TV (primele 3). • Joi seara m-am holbat intens, cu creionul în mână, la caleidoscopul acela despre STILUL DE VIAȚĂ ROCK. Au fost și idei interesante (Stelian Tănase, Treștie-ni), dar și multe explicații alambicate, care pe neavizați l-a băgat definitiv în ceață. Chiar o fi „agresivitatea” o trăsătură specifică adolescenților? Ce ar fi să comentați voi acea emisiune, că-i de domeniul vostru!

Gălbioara

MADONNA

Editura Baricada a tipărit nu demult o carte cum aș dori să văd mai multe: Madonna, o micromonografie semnată de Julia Edenhofer. Este un lucru nemșos, serios, documentat, exhaustiv. Seriozitatea cu care autoarea se apleacă asupra

Cartea de muzică pop

amănunțelor nu exclude plăcerea consemnării scandalurilor care însoțesc biografia Madonnei. Dar și asta e remarcabil, nu caută senzaționalul ieftin, ci, în primul rând, realizările și faptele clare. O scurtă privire asupra copilăriei și tinereții, cu informații precise și declarații ale protagonistei, ne avertizează de la început că avem sub ochi o evidență, nu o virtualitate. Urmează prezentarea detaliată a albumelor Madonnei, cu menționarea compozitorilor, a instrumentiștilor și producătorilor, cu traducerea textelor și notarea locurilor atinse în diferite topuri. Un capitol este dedicat videoclipurilor, altul filmelor, cu amănunte strict necesare (actori, regizori, producători) și cu declarații condimentate, fără de care, lectura ar fi plictisitoare. Firește, Madonna este cea mai percutantă blondă artificială a show-

biz-ului și orice se aude, vede, scrie sau știe despre ea, trezește curiozitatea sau pofta. Dar autoarea cărții scrie cu dragoste și obiectivitate, serios și pican, așa cum e și „subiecta” cărții sale.

Repet, este un model de urmat. Ce îi lipsește, este judecata de valoare asupra producțiilor Madonnei. Criteriul topului, se știe, nu este întotdeauna și criteriul valorii. Probabil că autoarea nici n-a vrut să se aventureze pe un nisip mișcător. Editorul român merită felicitări pentru calitatea tiparului, dar mai ales pentru excelenta hârtie folosită la fotografiile! Nu pot să închei decât dorindu-i să repete de multe ori această reușită!

M.V. Pop

FESTIVALUL „IOAN LUCHIAN MIHALEA”

Orice poveste începe, de obicei, cu... începutul. Dar, pentru că povestea despre acest festival nu ar începe prea frumos, vă voi spune, mai întâi cum s-a terminat ea. A fost un moment mult prea emoționant pentru a nu-l relata acum. Deci, ultima seară. Ultimul recital. Pe scenă, Aurelian Temișan. Ultima piesă. Înainte de a ne-o prezenta o mică explicație și un prim moment de reculegere pentru Oantă. Nu știu dacă erau foarte necesare cuvintele. Și, poate, totuși, au fost bine venite. Au creat atmosfera necesară audierii piesei. „Sunt unul dintre cei mulți care ar putea să spună lucruri de neuitat despre marele artist care a fost Ioan Luchian Mihalea, despre Oantă, cel care de atâtea ori, în cei 20 de ani de activitate, ne-a umplut sufletele de bucurie. Am fost prieteni. Te doare atunci când pierzi pe cineva drag. Încerci totuși să rezisti. E greu, dar încerci. Ai nevoie de timp. Dar, un post de radio independent, atunci în decembrie, a dat un anunț. Devenisem criminal. Criminalul prietenului meu. Am vrut să plâng. Am vrut să strig.

Doream să vorbesc cu cineva, care să înțeleagă, măcar în parte, chinurile prin care treceam. M-am dus acasă la Dragoș Docan. M-a ascultat. Apoi a scris un cântec. Prin text, prin melodie a reușit să exprime ceva din starea mea de atunci.” Peste întreaga sală s-a lăsat liniștea. Primele acorduri. „Nu sunt asasin”, un strigăt de durere, un apel pentru aflarea

adevărului. Poate vreodată îi vom ști, totuși, pe cel real. Așa s-a terminat festivalul. Despre culise, declarațiile câștigătorilor, ale organizatorilor vom scrie în numărul viitor.

PALMARESUL FESTIVALULUI

G. Grigoriu și primii doi clasati

Premiul I și Trofeul „Ioan Luchian Mihalea” (500.000): IOANA ANGHEL
Premiul II (400.000): MARIA BOTTA
Premiul III (300.000): MIHAI BĂJENARU
Premiul Fundației „Ioan Luchian Mihalea” (200.000): VALERICA MIHALI
Premiul firmei Roamgram (300.000): MIHAI ONILĂ
Premiul Special al Juriului (sponsorizat de firma Romagram - 200.000): ADINA RUS.

„POATE CĂ ASTĂZI, POATE CĂ MĂINE”

(Varianta Aurelian Temișan)

În numărul trecut, v-am promis că o să discutăm și cu Aurelian Temișan despre ceea ce s-a întâmplat la lansarea casetei care conține plagărilor filmului „A doua cădere a Constantinopolului”. Iată deci explicația lui. „Odată și odată tot trebuia spus și adevărul. Cu riscul de a nu mai juca și în „A treia cădere a Constantinopolului”. Sincer, nici n-aș regreta, pentru că sunt pur și simplu sălău de zămbete false. M-am săturat să las impresii că totul e frumos, că totul e bine. Da, am participat la înregistrarea piesei pentru casetă. Am așteptat înău un telefon din partea producătorilor prin care să fiu și eu anunțat dacă îmi revine vreun procent. Putea să mi se pună că nu sunt bani, că e o casetă pur promoțională, editată într-un tiraj de 500 de exemplare. Nici măcar din principiu nu m-a sunat nimeni. La lansare, am considerat că este momentul cel mai potrivit pentru a spune lucrurilor pe nume. Nu putem merge la nesfârșit cu afaceri din care dor unii să câștige. Nu sunt un adolescent, cum s-a spus. Sunt conștient de ceea ce am făcut. Loredana Groza a putut zămbi. I-a dat mâna. Producătorii filmului sunt și producătorii viitorului ei L.P. Eu nu am de că zămbesc. Am acceptat să imprim piesa din respect pentru film. Trebuie să recunoșc că mi-a adus un mare succes. În contractul pentru film nu era stipulată și realizarea unei casete. Asta e.”

Cu ou și cu oțet

ÎNCROPEALA ȘI LEHAMITE

Cum toate merg aiurea sau, mai bine zis, merg atât de prost încât ai impresia că de fapt stau pe loc, nu e de mirare că și în lumea muzicii se întâmplă la fel. Și, sincer vorbind, cine și cum să mai aibă chef și forță să facă ceva, când disperarea, sârăcia și lehamitea s-au instalat în sufletele și buzunarele românilor? Cui îi mai arde de muzică, de spectacole, de turnee? Încercările pe care le fac unii, seamănă mai degrabă cu suza tradițională decât cu ceva bun, clar și frumos. Așa s-a întâmplat și cu festivalul organizat cu ocazia Zilei mondiale a pământului, care, și anul acesta, ca și în cei trecuți, a fost un jalinic eșec. Probabil că, mai mult decât orgoliul de a organiza un festival, sunt alte interese (personal-financiare?) care îi fac pe cei care se încropănează să-l încropească un de an, să renunțe. Pentru că, dacă public nu a fost, artiști nu au fost, iar cei care au fost nu prea au vrut să cânte pe gratis (sau pe pământ de flori), la ce a folosit acest festival? Poate doar la îngrășarea pământului. Și, în aceeași săptămână, anunțat cu mare tam-tam la TV, ba chiar și transmis aproape în direct, avea loc un turneu cu muzică mai grele, care turneu s-a lăsat cu un greu eșec. Nu știu dacă din cauza greutății metalelor muzicale oferite de afiș sau, mai degrabă, din cauza stilului zugănist de organizare, nu a fost așa cum trebuia, dar, e cent, a fost încă o fâșdială în jurul de fâșdiali cu care, se pare, ne-am cam obișnuit. Și când te gândești că aici erau invitați și unii cu „nume”, din Vest! Numai că numele lor, se pare, n-au contat decât în fața ziariștilor (e un fel de-a zice), care s-au bătut pur și simplu pentru a sta cât mai mult în preajma acestora. Asta face bine la palmares și orgoliu local de „mare specialist”, pe care-l are orice semnatar de rubricuțe și traduceri.

Și astea sunt doar două dintre nemurdratele exemple de treabă făcută cu sârăcie (și de bani și de idei) și lehamite. Iar ele sunt legate de ceea ce se petrece în lumea nemuzicală a celor care ne dirijează. Așa cum s-a văzut și la finala de la Eurovision, numai că acolo chiar dacă sunt jocuri de interese (evident politice), totul are o strălucire și un fast. Pe când la noi...lehamite.

R. Man

REPRISE
L'espérance d'expertise
GROSSOUVRE
La dernière du chassé

În urmă cu mai puțin de două luni, la Paris, în timpul turneului din Europa al Nirvanei, Kurt „și-a mînat” cu dezinvoluție moartea, în timpul unei gîdînje foto, pentru revista „Globe Hebdo”. Fotografii Youri Lenquette povestește: „Era bine dispus, tocmai își cumpărase un pistol de tir. Cu puțin timp în urmă mai făcuserăm niște fotografii, în care pozase cu un M-16 în gură, apoi altele cu arma la tîmplă, strîmbîndu-se în toate felurile, care mai de care mai grotesc.” Atunci, acele fotografii nu au fost publicate, dar acum ele sunt o adevărată bombă.

Kurt Cobain - regele din Seattle

În mod cert, Kurt Cobain făcea și chestii stupide. N-ar putea fi numit „martir al unei generații plictisite.” Acum se întîmplă ceea ce se întîmplă, de obicei, după moartea unei vedete: i se proslăvesc calitățile, talentul, realizările prezente și potențiale. Când, la începutul lunii martie, Kurt a luat o supradoză de somnifere la Roma, un semnal de alarmă, la urma urmei, tuturor li s-a părut o glumă. Toți am căutat partea de senzațional a poveștii și nu ne-am dat seama că, de fapt, Kurt se apropia de moarte. Pur și simplu, nu credeam că va muri. Și nici acum nu credem că acel Kurt, pe care îl știam cu toții, s-a dus.

Sunt mulți cei care consideră că a revoluționat muzica americană underground, a anilor '90, imprimându-i un ton agonizant. Alții cred că, dimpotrivă, din muzica sa răzbat accente de furie, de dezgust, îndreptate, de cele mai multe ori, către ei înșiși.

Ceea ce e sigur, e că dezgustul nu a fost o reacție provocată de drog. Când vezi merge undeva unde oamenii ascultă muzică (poate chiar „Smells Like Teen Spirit”) și ai, uneori, reacții ciudate, n-o puneți pe seama drogurilor. Ei nu-l aud pe Kurt, consumatorul de heroină, ci pe KURT, omul de talent.

Courtney Love - o nouă văduvă a rock-ului

Cu puțin înainte de moartea lui Cobain, Love se afla într-o clinică de dezintoxicare din Los Angeles. Pe 7 aprilie, la câteva ore după ce a ieșit din

spital, a fost arestată de către Poliția din Beverly Hills, fiind suspectată de deținere ilegală de droguri. Pe 8 aprilie, imediat după ce s-a aflat de moartea lui Kurt, a fost eliberată pe o cauțiune de 10.000 \$.

De atunci, ziaristii iau cu asalt vila din Lake Washington Boulevard. Într-un târziu, Courtney le-a declarat: „N-am de gând să plec de aici. Casa asta a însemnat foarte mult pentru Kurt.”

Atitudinea ei pare a se fi schimbat radical. După ce, la început, afirma că scrisoarea lui Kurt este „penibilă și incoerentă”, acum spune că este „cea mai drăguță din câte mi-a scris vreodată.” Într-un interviu televizat, acordat postului Kiro din Seattle, Courtney a declarat: „În ultimul timp, și eu și Kurt am avut probleme cu drogurile. Se pare că el s-a drogat chiar și în ziua morții, fiindcă au fost găsite narcotice lângă cadavru.”

Kurt era foarte deprimat. A încercat să scape, folosind anti-depresive, dar somniferele îi făceau mult mai bine. Chiar l-am convins să urmeze un tratament în clinica Exodus Recovery Center din Los Angeles. După două zile a fugit. Nu știam unde e, niciodată n-a dispărut așa. Dacă pleca, dădea întotdeauna un semn de viață.”

În presă s-a spus că, dimpotrivă, Courtney angajase detectivi care să-l urmărească pe Kurt, după ce acesta părăsise L.A.-ul. Dispariția sa a fost semnalată la Poliție de către mama lui Cobain, cu toate că apelul telefonic a fost făcut din Los Angeles, și nu din Aberdeen, unde ea locuiește, de fapt.

Oricum, zvonurile potrivit cărora „viața cuplului era în derivă, se întîliseră, la acea dată. Despre Courtney se spunea că are o relație cu fostul ei iubit, Billy Corgan (Smashing Pumpkins) și fusese, de asemenea, văzută în compania lui Evan Dando de la The Lemonhead, care a declarat

NIRVANA

revistei „NME”: „Sunt uimit de ce aud. L-am respectat pe Kurt foarte mult și nu l-aș fi rănit niciodată. Courtney ne-a însoțit în turneu, dar nu a fost nimic între noi. Mă apucă groaza, când mă gândesc că oamenii au putut crede așa ceva.”

Courtney e furioasă pe toată lumea: pe cei care o bănuiesc de moar-

tea lui Cobain, pe ei înșiși, pentru că s-a omorât și pe ea, pentru că n-a știut cum să împiedice această moarte. „Prea m-am luat după toți. A fost greșala mea, dar de acum încolo o să fac doar ce vreau eu.”

Traducere și adaptare după „New Musical Express”
Corina Vladu

REAȚIILE ARTIȘTILOR

Michael Stipe (R.E.M.): „În ultimele săptămîni vorbisem mult cu Kurt despre un proiect comun, dar n-am apucat să înregistrăm nimic.”

Le iubea pe Courtney și Frances Bean, îi iubea pe Krist, Dave și Nirvana. Moartea sa e o pierdere imensă. În momentul ăsta, chiar nu știu ce-aș mai putea spune.”

Krist Novoselic: „Sună deja aiurea să spui că numai drogurile sunt de vină, doar oamenii le folosesc de sute de ani. Nu e Seattle

orașul drogurilor. Pentru Kurt, ele nu au însemnat mare lucru.”

Steve Albini: „Trăind în lumea rock-ului, nu mă mai șochează astfel de vești. Bineînțeles, însă, că moartea lui e un eveniment nefericit. Nu știu nici dacă o luase răz-na. Nu eram prieteni apropiați, deși am lucrat împreună la un album. Nu mai vorbisem de opt, nouă luni. Nu îmi place să fac speculații, din respect pentru el.”

Colțul cititorului • Colțul cititorului

ANCA RUSU (Ploiești).

„Cu greu și la multe zile după moartea lui, am realizat ce s-a întîmplat de fapt. Mi-am pus „In Utero”. O tristețe amestecată cu revoltă mi-a cuprins sufletul. Nirvana nu va mai putea să facă muzică. Mii de tineri, mii de oameni au pierdut un pri-jin...”

De ce oare dispar valorile? De ce un om care niciodată n-a visat gloria, să moară? Mulți l-au criticat. Mi se pare cea mai teribilă greșală pe care unii oameni au fost capabili s-o facă...”

Înțeleg. Sau cel puțin, încerc. Mi-e greu. Nu-a de acord cu sinuciderea. Este prima oară când doresc să înțeleg un om care a recurs la o astfel de soluție... Fac parte dintr-o generație marcată de acest grup, de muzica lui, de această gândire, de acest om, de această moarte...Este, incontestabil,

singura formație care a avut ceva de spus în ultimii 20 de ani. Niciodată nu-l vom uita pe Kurt. Și-l vom ierta pentru că ne-a lăsat singuri în această lume plină de războaie și mizerie.”

GABI

„Am pierdut un prieten. Noi toți am pierdut un prieten. Mă doare totul. Și nu pentru că el a murit, ci pentru că a fost. Poate că el e mitul de care aveam nevoie eu și generația mea atât de confuză și, în același timp, atât de hotărâtă. Parcă, odată cu sinuciderea lui, a luat cu el și alte posibile sinucideri. Orice încercare de acest fel, ar părea, acum, o simulare. Cine ar putea să facă asta atunci când ar avea succes, dragoste, bani... El a avut, totuși, curajul să moară. Noi va trebui să avem curajul de a trăi. Și nu oricum, ci cât mai adevărat. A avut de toate, dar și o

mare durere în suflet. Acum, o am eu și, de ce să nu recunosc, aș vrea s-o aibă toată lumea. Nu știu dacă pentru el sau pentru noi... Nu știu dacă e, într-un fel, bucuria (re)găsirii unui mit sau o izbăvire de păcate. Nu, eu nu m-am despărțit de Kurt. El rămîne de acum încolo în mine. Viu, cu muzică cu tot ar însemna, poate, o greutate. Dar el a luat greutatea, iar eu sunt omul dator. Îmi simt mai intens. Îmi dă putere...”

„Spune-mi adevărul/ ți-ai simțit vreodată lacrima împletită pe obraz/ văzută de toți, dar neatinsă de nimeni? Spune-mi adevărul/ te-ai simțit vreodată/ îngustat de lanțul propriei tale lumi/din care să nu poți evada? Spune-mi adevărul/ te-ai simțit vreodată singur/ atât de singur, încât nimic și nimeni nu aveau vreun rost?” Te iubesc, Cobaine!”

Să-l înțelegem pe KURT COBAIN (III)

Rep.: Ce fel de scrisori ai primit în ultimul timp de la fanii?

K.C.: Înainte obișnuiam să citesc corespondența și chiar să mă implic în unele probleme ridicate de scrisori. Am fost atât de ocupat de disc, clipuri, turneu, încât n-am mai avut timp să-mi arunc ochii nici măcar pe o scrisoare, și îmi pare sincer rău. N-am fost în stare să mă ocup nici măcar de fanzinul nostru, care ar fi trebuit să fie unul dintre acele lucruri care ar fi combătut presa proastă și ar fi arătat latura realistă a trupei. Dar e într-adevăr foarte greu. Mi-am dat seama că am început să fac aceleași lucruri pe care le fac sau sunt nevoite să le facă celelalte staruri rock - să nu răspund la scrisori, să nu fie în stare să fie la curent cu ce se mai întîmplă în muzică. Cred că m-am plafonat în ultimul timp.

Mă simt foarte norocos atunci când reușesc să mă duc la un club. Aseară am fost în Kansas City cu Mo. și Pat Smear și habar n-aveam unde eram și ce se întîmpla acolo. Am sunat la postul de radio local și i-am întrebat ce se întîmplă. Așa am cunoscut o gașcă de puști grozavă de simpatici care cântau atunci la radio. Am petrecut împreună noaptea și cred că ne-am distrat de minune. Probabil că am exagerat încercând să-i fac să se distreze. A fost extraordinar faptul că mi-am dat seama că încă mai pot găsi prieteni.

Cântam acum câțiva ani în Detroit, într-un club, în fața a zece inși când a intrat Axl Rose însoțit de 10 sau 15 bodyguardi. Mi s-a părut o extravaganță ieșită din comun. Dacă ar fi venit singur, n-ar fi atras atenția. Dar el asta vroia.

Rep.: Care este atitudinea ta vizavi de Pearl Jam? Se zvonea că tu și Eddie Vedder ar urma să apăreți pe coperta revistei „Time”.

K.C.: N-am nimic de spus despre asta. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat este să stai departe de oamenii care îți fac rău.

Rep.: „In Utero” poate fi considerat de pe acum cel mai disputat album al anului 1993. N-ai simțit că toată povestea cu schimbarea titlurilor pieselor și presiunea exercitată de presă nu aveau nici un rost? La urma urmei, era doar un singur album.

K.C.: Ba da. Dar m-am obișnuit. (râsete). Asta nu s-a întîmplat în timpul înregistrărilor. Lucrurile au mers foarte repede. Toate piesele au fost înregistrate într-o săptămînă, iar părțile vocale în cel mult șapte ore. Am avut o zi bună.

Rep.: Și atunci, care era problema?

K.C.: În mod cert nu cântecele, ci producerea. Ne-a trebuit ceva timp ca să ne dăm seama de lucrul ăsta. Nu înțelegem de ce nu simțim aceeași energie ca atunci când am lucrat la „Nevermind”. Am ajuns la concluzia că părțile vocale nu erau în forță, că bas-ul nu se auzea deloc.

Rep.: Cum vezi viitorul Nirvanei?

K.C.: Îmi e imposibil să mă gândesc la viitor și să spun că voi mai cânta piesele Nirvana și peste zece ani. N-aș vrea să ajung ca Eric Clapton, deși am un respect imens pentru el. Dar n-aș vrea să-mi „adapteze” cântecele la vîrstă.

Rep.: Cel mai controversat cântec de pe „In Utero” este „Rape Me”. De la DJ la femei, toată lumea a protestat datorită acestui cuvînt.

K.C.: De fapt, am încercat să scriu un cântec care să vorbească despre viol. În ultimii ani oamenii le-a fost greu să ne înțeleagă mesajul. Cât de mari trebuie să fie literele pentru ca cineva să-și dea seama de gravitatea unui astfel de lucru? O femeie care este violată, îngrozită de situație...e ca și cum ar spune: „Fă-ți treaba, violează-mă, pentru că tot o să-ți vină cineva de hac.” Acel om va fi prins și băgat la pușcărie.

Rep.: Ce crede Courtney despre acest cântec?

K.C.: Cred că a înțeles despre ce e vorba. Vreau ca toată lumea să înțeleagă acest lucru.

Traducere și adaptare după „Rolling Stone”
Diana Ropotan

Răspundem, dacă suntem în stare

Mai întâi mulțumiri TUTUROR CELOR CARE NE-AU URAT SĂRBĂTORI FERICITE!

Nu mai dăm numele adevăraților prieteni ai V.P.R., pentru că am ocupa prea mult spațiu. Important este că sunt mulți și că s-au gândit la noi!

Maria (București). Noul „look” al revistei mai are mult de acumulat, dar e plăcut să știm că place și așa. Simply Red nu cântă rave. Unii spun că trupa britanică abordează muzica soul, după ce Mick Hucknall fusese într-un grup punk inovativ, numit *Frantic Elevators*. De altfel, multe piese de succes sunt preluate din clasici: „Money's Too Tight To Mention”, de la „Valentine Brothers”, „Every Time You Go Away”, de la Cole Porter, iar „If You Don't Know Me By Now” provine de la Harold Melvin And The Blue Notes. La Montreux au cântat și jazz. Explicarea, în scris, a genurilor, dar mai ales a stilurilor vechi și noi din lumea pop/rock este aproape imposibilă. Fără exemple audio, demersul nu duce la mari lucruri. Absolut sigur este nevoie de așa ceva, dar asociat cu o emisiune radiofonică. Acum, dacă te invită cineva la „un blues” să nu-mi spui că te aștepti la twist! Nevoia de definiții este tot mai acută, dar și dificultatea realizării lor crește pe zi ce trece. Credibilitatea știrilor din presa noastră depinde de mulți factori. Preluând din reviste străine, din telextext sau de la vreo agenție de presă, poți avea neșansa să publici o știre greșită. Noi nu avem cum să verificăm datele primite. Ideal e să citești surse și atunci răspunderea se reduce. Termenul de „sursă sigură” nu există, decât privind evenimentele interne, unde poți participa direct la o manifestare, sau să asisti la un can-can, scandal etc. Nu avem loc pentru numărul uriaș de știri pe care le primim din lume, dar ne vom strădui să acordăm măcar o pagină

întreagă (risipită prin revistă) acestui capitol. A treia întrebare vizează convingeri personale pe care nu le expun aici. Elton John n-a scris piesa „Don't Go Breaking My Heart” acum, ci în 1976, când a ocupat primul loc (alături de Lulu) în toate topurile majore ale lumii. Ascultă și „Crocodile Rock” sau „Daniel” și, dacă îți vor suna „ieftinuțe”, atunci n-ai încotro. D.S.B. (Bacău). Vezi câtă greutate are cuvântul tău? Fiecare intervenție are răspuns. Vei fi învidiat de ceilalți cititori. 1. Nu-ți place emisiunea „Ei și?”. Deocamdată, nici mie. Chestia cu originalitatea este nesemnificativă. Care emisiune TV de la noi este absolut originală? Noi măcar avem un contract cu MTV-ul și, deci, e firesc să preluăm de la ei câte ceva. Idei trănite ne-ar folosi și le aștept cu mare interes. Posibilitățile producătorilor sunt totuși limitate și asta contează. 2. Acel „Metronom srl” din Piatra Neamț n-are decât să acumuleze capital. Va veni momentul când le vom arăta cine poartă, de drept, numele. Ciudat este că OSIM acordă licență mai multor firme cu același nume! 3. Din păcate pentru anonimi despre care amintesc, am aflat cine sunt. Tot ei au scris și în 1990, și-n P.R. & S. și mai știu eu unde. Textul este mereu cam același, chiar dacă uneori sunt „oameni onești din TVR”, altădată „angeliști”, și tot așa. Subiectul nu merită atenție aici. Poate în altă parte, voi povesti într-o bună zi cine, cum și de ce se agită cu atâta ură de viața mea. Îți mulțumesc pentru suportul moral! Un material concis de vreo 3-4 pagini despre Fish (cu datele aduse la zi) ar putea interesa. Îl aștept. *Nicuşor Zamfir (Brăila)*. Colaborarea cu postul de radio la care lucrezi a început. Topurile vor fi publicate prin rotație pentru a nu-i sufoca pe cititori. *Dana (Alexandria)*. Aritmografiile cer și ele rigoare. Dacă primim unele bine concepute, le rezervăm spațiu. Colaborarea cu I.M.N. nu se produce strict din cauza celui care concepe emisiunea respectivă. Avem pentru el o mână întinsă permanent. Cred că, între timp, s-au rezolvat și problemele organizatorice semnalate într-o scrisoare la Raluca Tomescu (Târgoviște). Mulțumiri pentru textele expediate. Le verificăm și le publicăm. Preferăm originalele, pentru a evita scăpările de transcriere. *Holden Caul-*

field (Șimleul Silvaniei). Nu știu dacă am înțeles corect pseudonimul, de unde poți deduce că e bine să-mi scrii mai clar sau dactilo. Cartea lui Dezi Csaba Andras despre Zappa o am și eu. Poate pe cealaltă o poți folosi. Mai simplu ar fi să o achiziționăm (pe bani!) și ai scăpat de un chin. Ce zici? *Iulian (București)*. Pentru casete te poți adresa lui Gabi Gomboș. *Alexandra Băle (Huedin)*. Discografie The Doors s-a mai publicat. Să mai așteptăm puțin, să uite lumea. Despre Pamela am scris la „Zburdând...”. *Metalul S.A. (Brașov)*. Deși ești răsfățat de Gabi, îți răspund și eu, precizând că numărul de scrisori sosite pentru această rubrică este de 4 ori mai mare și totuși nu disper. Odată și odată se va găsi loc pentru toate. Venirea de grupuri străine sunt mereu incerte, chiar dacă unii producători îți asumă riscul de a da publicității intențiile lor. Dacă tot ai văzut *Paradise Lost* la Budapesta, poate ne po-vestești cum a fost. Venirea lor pare sigură pentru Rock '94. *Robert Popa (Constanța)*. Casetă Altar ar fi trebuit să-ți parvină de la firma Zeta! Vom scrie și despre Savatage. *Vlădi Eml (Cluj-Napoca)*. Interviu cu Altar am avut și sper să vă fi mulțumit. Pe cei de la Spasm, recunosc, nu-i cunosc. Optica voastră legată de prețul revistei e foarte sănătoasă. Măcar de ar gândi și alții așa! E clar că e prea puțin când îl raportezi la țigări, bere sau casete audio. Mă repet, afirmând că un N.M.E. costă 3,75 dolari. E drept, are mult mai multe pagini (56 chiar), dar jumătate reprezintă publicitatea și anunșurile de concert. Acolo au ce anunș! Gălbioara este foarte agreeată de public, dar nu prea are timp de noi. Oamenii de la TVR n-o prea iubesc și este de înțeles. Și George Stancu este un om ocupat, așa că uneori absentează. *Marius Balica (Orșova)*. Am dat peste scrisoarea ta mai veche, în care-mi povesteai despre un grup „instrumental”. Secret! Aș vrea să știu dacă trupa mai există și dacă v-ați gândit la un alt nume, având în vedere prezența activă a grupului feminin Secret, în peisajul rock-ului autohton!

VINERI NOAPTEA ÎN DIRECT

Ultima ediție din aprilie i-a avut în studio pe Alina Coman și Bogdan Cristinoiu (cu două piese noi), Mihai Hristu cu caseta Dan Bittman & Friends, Lenți Chiriac cu un grup de balade rock. Gheorghe Mihai a anunțat lansările de disc ce vor urma la magazinul Muzica. *Jeanina Matei*, aflată în țară pentru sărbătorile de Paști, a răspuns la întrebări. Părintele Iustin Marchiș de la biserică Stavropoleos din București a explicat semnificația zilei la ortodocși, precum și la alte religii creștine. S-au difuzat înregistrări cu corul bisericii. Două convorbiri telefonice cu capitala „Eurovision”-ului i-au adus mai aproape pe Dan Bittman și ai săi. Bogdan Crăciun, aflat la fața locului, a furnizat alte detalii despre atmosfera pre-festivalieră. Dublul L.P. al corului Madrigal, recent lansat, a fost și el prezentat. „Cântecul religios” interpretat de Elisabeta Ticleașu au completat programul „tematic”. Secvențe de pe C.D.-urile Duets - Frank Sinatra, Up On The Roof - Nell Diamond, Hot Timer - Gwen Guthrie, Master Of The Game - James Taylor, Toni Braxton - Toni Braxton au întregit atmosfera sărbătorească. N-au lipsit dedicațiile și răspunsurile la scrisori. La telefoane s-au aflat Cristina Sanți și Valentina Ion, iar de regia de emisie au răspuns Mihaela Horga și Mariana Roșu.

ȘI ULTIMUL

În 6/7 mai s-a derulat ultima ediție a emisiunii realizată de echipa V.P.R. Căci acesta-i adevărul. De un an și nouă luni echipa redacțională a asigurat emisiunea de aproape șase ore în folosul Radiodifuziunii Române. Spun „în folosul”, pentru că efortul a fost plătut simbolic, și doar pentru o persoană. Evident, dacă nu ne plăcea, n-o făceam, relația cu ascultătorii conținea în primul rând. Veți întreba, desigur: „atunci de ce ai renunțat?” Motive sunt multe și s-au adunat de-a lungul timpului. Azi vi-l ofer pe ultimul. Coca Cola a dorit să introducă în cadrul V.N.D. (săptămânal) câte o oră de program cu drepturi de autor achitate, cu concerte inedite, interviuri cu vedete internaționale. Deși firma a obținut toate aprobările la nivelul conducerii instituției, cea care răspunde de redacția muzicală a zis NU LA V.N.D. și a refuzat să dea explicații. Nici nu ne interesează pe ce criterii s-a bazat doamna respectivă. Faptul că a respins o astfel de ofertă, care îi avantaja NUMAI PE ASCULTĂTORII V.N.D. (cea mai lungă emisiune în direct de pe postul național) ne-a deranjat mai mult decât am putea explica aici. O vom face altă dată. Ne doare că într-o instituție cu mari profesioniști, există și azi la nivel de conducere persoane fără coloană, fără principii morale. Ne doare că am fost nevoiți să ne despărțim de ascultătorii pe care-i consideram prietenii noștri, de mai bine de trei ani. Ne doare că altruismul a fost luat drept abuz, că sacrificiul a fost taxat drept „șansa de a fi vedetă”, că nopțile noastre albe n-au convins de buna noastră credință. Atât despre acest aspect acum. Cu bucurie ne vom reîntâlni pe FM în banda est (Radio Timișoara, în fiecare joi, după orele 22.00), iar în banda vest, la Radio Total (vineri noaptea). Și acum ultima ediție. Ne-au vizitat Dan Bittman (evident, s-a vorbit despre Eurovision '94), Anca Turcaslu (despre emisiunea TV „Ba da, ba nu” și altele, pentru că ne va oferi date inedite pentru un viitor articol), Gabriel Costăchită (cu două prime absolute, cu opinii despre dreptul de autor, despre concursurile muzicale și altele). Să nu uităm că Gabi a fost Nașul (El Padrino) emisiunii, așa că era normal să fie prezent și la ultima întâlnire. *Laura Stoica* a apărut prin surprindere și ne-a făcut o mare plăcere să aflăm că albumul ei mult-amân timer va ieși în luna iunie. La Mamaia '94 va fi în jurul dar va avea, probabil, și un recital. *André Atela*, zărețul care știe moldovenește, ne-a invitat la concertul său din 14 mai și apoi la lansarea de disc. Ne bucurăm că n-au rămas dedicații neonorate. N-am apucat să mai difuzăm secvențe de pe albumele cu Björk, Kristin Hersh (primul de la Radio Cluj) și Saxon. Regia tehnică și artistică a fost asigurată de Tatiana Șerbănescu și Daniela Ion. Echipa noastră a fost cea dintotdeauna: Orianda Delad, Corina Vladu și Andrei Partoș.

DE TOATE • de toate • Le-am predat luni • de toate • DE TOATE

Billboard 200

★★★ No. 1 ★★★			
1	PINK FLOYD COLUMBIA 54200* (10.98/15.98)	THE DIVISION BELL	1
2	ACE OF BASE ▲ ARISTA 18740 (9.98/15.98)	THE SIGN	1
3	TIM MCGRAW CURB 77559 (9.98/13.98)	NOT A MOMENT TOO SOON	3
4	SOUNDTRACK DEATH ROW/INTERSCOPE 92359/AG (10.98/16.98)	ABOVE THE RIM	2
★★★ GREATEST GAINER ★★★			
5	BENEDICTINE MONKS OF SANTO DOMINGO DE SILOS ANGEL 55138 (10.98/15.98)	CHANT	5
6	COUNTING CROWS ▲ DGC 24528/GEFFEN (10.98/15.98)	AUGUST & EVERYTHING AFTER	4
7	R. KELLY ▲ JIVE 41527 (10.98/15.98)	12 PLAY	2
8	BONNIE RAITT CAPITOL 81427 (10.98/15.98)	LONGING IN THEIR HEARTS	1
9	CRASH TEST DUMMIES ▲ ARISTA 16531 (9.98/15.98)	GOD SHUFFLED HIS FEET	9
10	CELINE DION ▲ 550 MUSIC 57555/EPIC (10.98/16.98)	THE COLOUR OF MY LOVE	4
11	MARIAH CAREY ▲ COLUMBIA 53205* (10.98/16.98)	MUSIC BOX	1
★★★ HOT SHOT DEBUT ★★★			
12	NAS COLUMBIA 57644* (9.98/15.98)	ILLMATIC	12
13	TONI BRAXTON ▲ LAFACE 26007/ARISTA (9.98/15.98)	TONI BRAXTON	1
14	ENIGMA ▲ CHARISMA 39236/VIRGIN (10.98/16.98)	THE CROSS OF CHANGES	10
15	NIRVANA ▲ DGC 24607/GEFFEN (10.98/16.98)	IN UTERO	1
16	SOUNDGARDEN ▲ A&M 0196* (10.98/16.98)	SUPERUNKNOWN	1
17	SMASHING PUMPKINS ▲ VIRGIN 88267 (9.98/15.98)	SIAMESE DREAM	10
18	YANNI PRIVATE MUSIC 82116 (10.98/15.98)	LIVE AT THE ACROPOLIS	5
19	SNOOP DOGGY DOGG ▲ DEATH ROW/INTERSCOPE 92279*/AG (10.98/15.98)	DOGGY STYLE	1
20	VARIOUS ARTISTS MCA 10965 (10.98/16.98)	RHYTHM COUNTRY & BLUES	18
21	SALT-N-PEPA ▲ NEXT PLATEAU/LONDON 828392*/PLG (10.98/16.98)	VERY NECESSARY	4
22	TOM PETTY & THE HEARTBREAKERS ▲ MCA 10813 (10.98/17.98)	GREATEST HITS	5
23	SOUNDTRACK ▲ RCA 66364 (10.98/16.98)	REALITY BITES	13
24	ALL-4-ONE BUZZ/ATLANTIC 82588/AG (10.98/15.98)	ALL-4-ONE	24
25	PANTERA EASTWEST 92302*/AG (10.98/15.98)	FAR BEYOND DRIVEN	1
26	BECK DGC 24634*/GEFFEN (10.98/15.98)	MELLOW GOLD	13
27	TEVIN CAMPBELL ▲ QWEST 45385/WARNER BROS. (10.98/16.98)	I'M READY	18
28	HAMMER GIANT/REPRISE 24545/WARNER BROS. (10.98/16.98)	THE FUNKY HEADHUNTER	12
29	JOHN MICHAEL MONTGOMERY ▲ ATLANTIC 82559/AG (10.98/15.98)	KICKIN' IT UP	1
30	NIRVANA ▲ DGC 24425*/GEFFEN (9.98/13.98)	NEVERMIND	1

• În „Rock Hard” (aprilie), cititorii au un top al lor. *Paradise Lost* (viitorii noștri oaspeți) ocupă primul loc cu albumul Icon. Urmează *Type O Negative* (Bloody Kisses), *Sepultura* (Chaos A.D.), ș.a.m.d.. Topul are 50 de locuri! • Postul solist de la Riot, *Rhett Forrester* a fost împușcat la sfârșitul lunii ianuarie la Atlanta, Georgia. Nu se știe nici azi care au fost cauzele acestei tragedii. Între 1984 și 1988, Forrester a scos două albume solo. • Cinci stele (adică maximum) pentru

Hammer cu albumul *The Funky Headhunter*, din partea revistei *Musik Express Sound*. Tot atât de stelar au primit și alte L.P.-uri ale lunii aprilie: *Nine Inch Nails* cu *The Downward Spiral*, *Trisha Yearwood* cu *The Song Remembers When* (este noua stea country în Statele Unite), *Urban Species* cu *Lies*, *Pantera* cu *Far Beyond Driven*. Dintre recedarii se desprinde albumul *Quicksilver Messenger Service*. • Cele mai vândute C.D.-uri din Italia (după *Tutto Musica* & *Spetta-*

Topuri din „Billboard” (7-14 mai 1994)

• În „Cotidianul” (altfel foarte frumos prezentat grafic), de sâmbătă,

apar niște topuri care nu corespund celor de pe cele reale (din revistă), deși sunt trecute sub egida prestigioasei publicații americane. De exemplu, în numărul din 30 aprilie, piesa I Swear a grupului All-4-One urcă pe 39 de pe 72 (la a doua prezență în top), iar colegii noștri o trec pe locul 8 (în perioada 23-30 aprilie), ceea ce este imposibil! La „album”, situația este și mai bizară. Și apropo, tot pentru cei interesați, revista împlinește 100 de ani și nu 100 de apariții. • La Hot 100 Singles pe primele locuri se află *Ace Of Base*, *R.Kelly*, *Prince* (de fapt doar simbolul cu pricina) cu *The Most Beautiful Girl In The World*, *Eagles*, *Mariah Carey*, *Crash Test Dummies*, *Madonna* (urcă de pe 12), *Big Mountain*, *Celine Dion* și *Richard Marx*. Intrări directe: *If You Go - Jon Secada* (54), *Don't Turn Around - Ace Of Base* (61), *Stay - Lisa Loeb & Nine Stories* (74), *Moving On Up - M-People* (93), *Shine - Collective Soul* (94) și *Possession - Sarah McLachlan* (97). • La „Album Rock Tracks”: 1. *Keep Talking - Pink Floyd*, 2. *No Excuses - Alice In Chains*, 3. *Spoonman - Soundgarden*, 4. *High Hopes - Sammy Hagar*, 5. *Shine - Collective Soul*, 6. *Dissident - Pearl Jam*, 7. *The Calling - Yes*, 8. *Backwater - Meat Puppets*, 9. *Disarm - Smashing Pumpkins*, 10. *Deuces Are Wild - Aerosmith*. • La Hot Rap Singles: 1. *Got Me Waiting - Heavy D. & The Boyz*, 2. *Player's Ball - Outkast*, 3. *Sweet Potato Pie - Domino*. • Hot Dance Music (Club Play): 1. *Love & Happiness - River Ocean feat. India*, 2. *Moving On Up - M-People*, 3. *I Believe - Sounds Of Blackness*, 4. *100% Pure Love - Crystal Waters*, 5. *Do Ya - Inner City*.

colo) până acum zece zile erau „Laura” - *Laura Pausani, Sanremo '94, Lorenzo '94* - *Jovanotti*, *Colpo di coda - Little* și *Bryan Adams* cu *So Far So Good*. Urmează nume autohtone, cu doar două excepții, până pe locul 20. • *Smashing Pumpkins* i-au anunșat pe organizatorii turneului Lollapalooza că dacă vin cei de la Pavement, ei se retrag, și asta din cauza unor texte jignitoare la adresa lor auzite în piesa *Crooked Rain, Crooked Rain*. • *Joe Strummer* și-a făcut apariția, după

HIPPY HIPPI JOY JOY

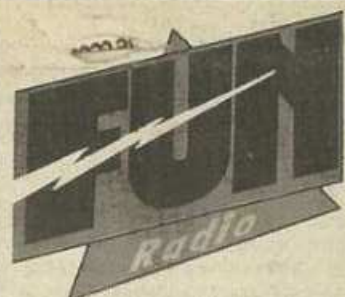
Două festivaluri susțin că ele reprezintă ADEVĂRATA ANIVERSARE a celor 25 de ani de la celebrul „hippy-love-fest.” O manifestare are loc la 50 de mile de iocul inițial și are o rețetă puternică. Se speră la participarea a 250.000 de spectatori. Organizatorii acestei variante au obținut dreptul de a purta numele de Woodstock '94. Al doilea loc este la ferma lui Max Yasgur, locul de acum 25 de ani. Se mizează pe 80.000 de participanți. Promotorul Sydney Bernstein a anunșat că se va numi BETHEL '94 și devisa lui este „noi suntem cei mai buni!” I se mai spune „Festivalul Conștiinței”. Aici se contează pe prezența unor nume de pe vremuri, ca *Melanie*, *Richie Havens*, *Blood*, *Sweat & Tears*, cărora li se vor alătura *James Brown* și *Ray Charles*.

N.M.E.

Până pe 14 mai va staționa pe primul loc *Crash Test Dummies*, urmat de *Tony Di Bart* (*The Real Thing*) și *Prince*. Pe 7 intră direct *Stillskin* cu *Inside*, iar pe 9 urcă *The Pretenders* cu *I'll Stand By You*. Pe 14 o găsim pe *Barbra Streisand* cu *As If We Never Said Goodbye*, iar pe 19 pe *Judy Cheeks* cu *Reach*. • Intrări directe în clasamentul albumelor: *Anarchy - Chumbawamba* (15), *Listen - Urban Species* (32), *Santa Monica 72 - David Bowie*, *August And Everything After - Counting Crows* (42). • La Film Box Office: 1. *Schindler's List*, 2. *Philadelphia*, 3. *Striking Distance*, 4. *Cool Runnings*, 5. *Backbeat*.

doi ani, pe 16 aprilie la Praga, alături de trupa locală Dirty Pictures. Au cântat împreună pentru refugiații din fosta Iugoslavie. Strummer s-a întâlnit cu un grup de copii din Bosnia. Grupul ceh intenționează să facă o deplasare la Londra alături de fostul om de bază de la The Clash. • Nu-i exclus ca *Nell Young* să lucreze, totuși, cu *Crazy Horse*, afirmă redactorii de la *New Musical Express* (30.04). Asta după anunșarea unei despărțiri definitive!

• *Thom E. Yorke*, solistul de la *Radiohead*, declară, în urma succesului albumului de debut (*Pablo Honey*), că a devenit paranoic. • Filmările promoționale pentru *Lay Your Head On My Pillow* al trupei *Toni Toni Tone* au fost interzise pe mai multe canale TV, inclusiv la MTV, din cauza scenelor nude. Solistul *Dwayne* declară: „Veți fi surprinși cât de repede am devenit confortabil stând în pielea goală în fața camerelor. Controversele nu ne deranjează, căci, astfel, tot mai mulți vor fi curioși să ne vadă!” • *George Harrison* a primit scuzele revistei americane *The Globe* după ce aceasta publicase un articol în care *Harrison* era numit „nazist”! Revista a ținut să precizeze că „Mr. Harrison nu-l admiră pe Adolf Hitler, urăște nazismul și nu deține obiecte de colecție legate de perioada respectivă a istoriei”. • Un post de radio din Baltimore a pus în vânzare T-shirt-uri cu imaginea lui *Kurt Cobain*. Sumele rezultate vor ajunge la *Maryland Youth Center* care primește zeci de telefoane de la tineri disperați care nu pot înțelege de ce *Kurt* și-a pus capăt zilelor. • Îg European Top 20 difuzat la MTV pe 7.05, *Mariah Carey* se menține pe prima poziție. Urcă pe 3 *Reel 2 Real*, *Symbol* (adică *Prince*) pe 4, iar pe 10 apare *Take That* cu *Everything Changes*. Doar două intrări, care nici noi nu sunt: *Metallica* cu *One* și *Crash Test Dummies*. • La Euro Video Grand Prix organizat de MTV tocmai în noaptea în care se derula Eurovision-ul, au participat mai toate țările europene. Noi nu. Prin votul fiecărui juriu (tabelul centralizator s-a scris cu mâna) a câștigat *Les Rita Mitsouko* cu „Y'a d'la haine” reprezentând Franța. Au contat, în primul rând, video-clipurile!

EDIȚIA NR. 111

1. Prison Of Death - Altar, 2. Balada caprii - Zob, 3. Angel Eyes - Esperando, 4. Va fi rândul tău - Krypton, 5. Warrior - Metrock, 6. Dincolo de nori - Dan Bittman, 7. The Birth Enough - Sin, 8. Fight On My Own - Aquila, 9. Nori de hârtie - Voltaj, 10. Măine în zori - Compact, 11. În urma ta - Bethlehem, 12. Când mă uit în ochii tăi - Celelalte Cuvinte, 13. Don't Worry Be Happy - Neurotica, 14. Travelogue For Exiles - Survolaj, 15. Disco N'Dance - Secret, 16. Shut Gun - Kapela, 17. Tatiana - Sarmalele Reci, 18. Harley Davidson - Iris, 19. Clepsidra cu flori de tei - Promusica, 20. Risipitorul - Conexiuni. Stă să intre: Primăvară românească - Semnal M.

Propunerii: Funky Man - Cangren, Strange Affair - Quo Vadis, Fight - Bogdan Zamfir, Nu uita - Purgatorium

Realizator: Romulus Constantinescu

EDIȚIA 35

1. Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 2. Sleeping In My Car - Roxette, 3. Said I Loved... - Michael Bolton, 4. Randy (Never Gonna Stop That Feeling) - Mark 'Oh, 5. Bang, Bang - Cher, Jon Bon Jovi, Desmond Child & Richie Sambora, 6. So Natural - Lisa Stansfield, 7. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 8. Gimme Dat Lovin' - Dr. Alban, 9. We Belong Together - Wooden Heart, 10. Push - Push feat. K. Da' Cruz.

Propunerii: New High Energy - K. Da' Cruz, Non C'e - Laura Pausini, Bring It On Home - Urban Cookie Collective.

Realizatori: Dana Makoldy, Liviu Deaconu.

RADIO SIBIU TOP ICS - EDIȚIA 21 (selectiv)

1. The Most Beautiful Girl In The World - Prince, 2. Don't Turn Around - Ace Of Base, 3. Whatta Man - Salt-N-Pepa feat. En Vogue, 4. I Believe - Marcela

U.K. HEAVY ROCK METAL (până pe 9.05)

1. Under The Bridge - Red Hot Chili Peppers (n.e.)
2. Money/Unbelievable - Skin (n.e.)
3. Oblivion - Terrorvision
4. The Day I Tried To Live - Soundgarden (n.e.)
5. Dry County - Bon Jovi
6. Ten Miles High - The Little Angels
7. Static Magic - Cathedral
8. Rock & Roll Dreams - Meat Loaf
9. Hollow Man - Marillion
10. Spoonman - Soundgarden

TOP TOP

RADIO TINERAMA

EDIȚIA NR. 18

1. Strani Amori (98) - Laura Pausini, 2. Now And Forever (88) - Richard Marx, 3. Streets Of Philadelphia (94) - Bruce Springsteen, 4. Teardrops (95) - The Radios, 5. Wearing The Inside Out (105) - Pink Floyd, 6. Breathe Again (92) - Toni Braxton, 7. Babe (101) - Take That, 8. Dincolo de nori (93) - Dan Bittman, 9. If You Were Mine (90) - Taylor Dayne, 10. Star (106) - D:Ream, 11. Completely (101) - Michael Bolton, 12. I Can't Believe It's Over (99) - N.K.O.T.B., 13. Born To Lose (107) - Elton John & Leonard Cohen, 14. Habals de mi (102) - Gloria Estefan, 15. Everything Fades Away (87) - Mariah Carey, 16. Lost Without You (85) - Beverly Craven, 17. Please Send Me Someone To Love (108) - Sade, 18. Don't Be A Stranger (86) - Dina Carroll, 19. The Power Of Love (83) - Celine Dion, 20. Don't Speak Of My Heart (79) - Gerry Rafferty.

Propunerii: So Much In Love (109) - All 4 One, Cover Your Rig (110) - ZZ Top, Past The Mission (111) - Tori Amos.

Realizator: Alexandru Niță

Topul se difuzează în fiecare sâmbătă, de la 15.30.

TOP 50 - EDIȚIA NR. 18 (selectiv)

1. Automatic Lover - MC Sar, 2. Right In The Night - Jam & Spoon feat. Playka, 3. Nowhere - Therapy?, 4. Strani Amori - Laura Pausini, 5. Take My Love - Good Shape, 6. If We Take Our Chances - Milk The Bishop, 7. Girl & Boys - Blur, 8. Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 9. Violently Happy - Björk, 10. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen... 13. Happy

People - Prince Ital Joe feat. Mar-ky Mark... 15. Rock My Heart - Haddaway, 16. I Like To Move It - Reel 2 Real, 17. Shine - Charles & Eddie... 22. Everything Changes - Take That, 23. Mr. Jones - Counting Crows, 24. The Most Beautiful Girl In The World (new) - Prince... 28. Always (new) - Erasure... 30. Nothing But Love - Mr. Big... 32. Whispers In The Dark - Indecent Obsession... 36. World In Your Hands (new) - Culture Beat... 47. In The Name Of The Father (new) - Bono & Gavin Friday... 49. Inside Your Dreams (new) - U 96, 50. Heart Of Glass - Double You.

BRAȘOV

7.05.

1. Return To Innocence - Enigma, 2. Omen III - Magic Affair, 3. The Sign - Ace Of Base, 4. U Got To Let The Music - Capella, 5. Don't Go Breaking My Heart - Elton John & RuPaul, 6. Get-A-Way - Maxx, 7. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 8. It's Alright - East 17, 9. Another Night - MC Saar, 10. I Wouldn't Normally... - Pet Shop Boys.

Realizatori: Ioan Big & Stelian Mătașe.

Detroit, 5. So Much In Love - All 4 Love, 6. Never Let You Go - N.K.O.T.B., 7. Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 8. Sleeping In My Car - Roxette, 9. Baby I Love Your Way - The Big Mountain, 10. Without You - Mariah Carey.

Propunerii: Rhythm Of The Night - Corona, Dry County - Bon Jovi, La Bamba - Bob Bizaro, Ten More Minutes - Bingo Boys.

Realizatori: Dana Ploiaș & Sorin Zădărnă.

Topul se difuzează în fiecare luni, de la 21.30.

U.K. TOP 40 ALBUMS

1. Parklife - Blur
2. The Division Bell - Pink Floyd
3. Our Town - Deacon Blue
4. Stacked Up - Senser
5. The Very Best Of... - Marvin Gaye
6. Toni Braxton - Toni Braxton
7. Carnival Of Hits - Judith Durham/Seekers
8. Happy Nation - Ace Of Base
9. Everybody Else Is Doing It - The Cranberries
10. Music Box - Mariah Carey

MIX TOP VPR

ediția 3

1. Without You - Mariah Carey, 2. Amazing - Aerosmith, 3. Streets Of Philadelphia - Bruce Springsteen, 4. Dincolo de nori - Dan Bittman, 4. Tanta - Timpuri Noi, 5. Things Can Only Get Better - D:Ream, 6. Nu adio - Loredana Groza, 7. Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 8. Speranța - Luminița Anghel, 9. Return To Innocence - Enigma, 10. Since I Don't Have You - Guns N'Roses, 11. Rock N'Roll Dreams... - Meat Loaf, 12. Sleeping In My Car - Roxette, 13. Right In The Night - Jam & Spoon feat. Playka, 14. It's Alright - East 17, 15. Violently Happy - Björk, 16. In-Di-Anka - Direcția 5, 17. Doar tu - Laura

Stoica, 18. Forty Years Later - Altar, 19. Move On Baby - Cappella, 20. I Miss You - Haddaway, 21. Dirty Dawg - N.K.O.T.B., 22. All Apologies - Nirvana, 23. In Your Room - Depêche Mode, 24. Don't Turn Around - Ace Of Base, 25. Măine în zori - Compact.

Precizări: • Melodiile pot ieși și apoi reveni, dacă acumulează puncte. • Este important ca titlurile să fie din acest an, indiferent de gen reprezentat. • De la ediția viitoare vom publica și rubrica de „Propunerii” care rezultă din clasamentele voastre. • De la ediția cu nr. 5 vom avea în paranteze și poziția anterioară ocupată de fiecare piesă. • MIX TOP V.P.R. are șansa să devină cel mai dinamic clasament din țară, dacă îi veți înțelege rostul!

Cobra (Tg. Jiu). 1. Victims Of War - Altar, 2. Prison Of Death - Altar, 3. Be Quick Or Be Dead - Iron Maiden, 4. Amen - Sepultura, 5. Territory - Sepultura, 6. The Number Of The Beast - Iron Maiden, 7. Don't Cry - Guns N'Roses.

Lucian Ghermeș (Constanța). 1. Iertările - Alfa & Beta, 2. Stars - Simply Red, 3. It's Christmas - Modern Talking, 4. Glory Days - Bruce Springsteen, 5. One More Try - George Michael, 6. It's A Heartache - Bonnie Tyler, 7. Kids In America - Kim Wilde.

Mihu Pruteanu (Tecuci). 1. Child In Time - Deep Purple, 2. Nights In White Satin - Moody Blues, 3. Hotel California - The Eagles, 4. Welcome To The Machine - Pink Floyd, 5. (I Can Get No) Satisfaction - The Rolling Stones, 6. Let It Be - The Beatles, 7. Emma - Hot Chocolate.

Allin Jordan Knight (București). 1. You Got The Flavor - N.K.O.T.B., 2. Don't Cry - Guns N'Roses, 3. Dirty Dawg - N.K.O.T.B., 4. The Big L - Roxette, 5. Tonight - N.K.O.T.B., 6. Sister - Bros, 7. Cryin' - Aerosmith.

TOP METAL EDIȚIA NR. 17

1. No Excuses - Alice In Chains, 2. Spoonman - Soundgarden, 3. Rape Me - Nirvana, 4. I'm Broken - Pantera, 5. You - Candlebox, 6. March Of The Pigs - Nine Inch Nails, 7. 99 Ways To Die - Megadeth, 8. Through & Through - Life Of Agony, 9. Nigger - Clawfinger, 10. Chaos - Nuclear Assault.

Realizator: Vadi

TOP RADIO GALAXY

1. Without You - Mariah Carey, 2. Look Who's Talking Now - Dr. Alban, 3. Get-A-Way - Maxx, 4. Move On Baby - Cappella, 5. Sleeping In My Car - Roxette, 6. Amazing - Aerosmith, 7. Love Is Magic - Loft, 8. Don't Turn Around - Ace Of Base, 9. Let The Beat Control Your Body - 2 Unlimited, 10. Omen III - Magic Affair, 11. U & Me - Cappella, 12. Inside Your Dreams - U 96, 13. Don't Cry - Transsylvania, 14. Over And Over - Co.Ro., 15. Automatic Lover - MC Saar & Real McCoy.

Propunerii: Rhythm Takes You Higher - West Inc., Wake Up - Plexx, Round And Around - Jesse Lee Davis.

Realizator: Romulus Șonc.

RADIO PRAHOVA TOP R - EDIȚIA 24

1. Nebunul cu ochii închiși - Phoenix, 2. Erata - Cargo, 3. Spune-mi cine ești - Semnal M, 4. Iris, nu pleca - Iris, 5. Ploaia care va veni - Mircea Vintilă & Florian Pittis, 6. Eu, tu și ea - Arthur Zafiriadis, 7. Mașina timpului - Mircea Banicla, 8. Primăvară - Mondia, 9. Dincolo de nori - Dan Bittman, 10. Constantin și Veronica (live) - Mircea Vintilă & Florian Pittis.

Propunerii: Va fi rândul tău - Krypton, Profetul - Riff.

Realizator: Gabi Dobre.

Topul se difuzează sâmbătă, de la 10.00.

TOP ROMÂNESC EDIȚIA NR. 20

1. Inherited - Sin, 2. Nunta - Phoenix, 3. Străzi bântuite de noapte - Survolaj, 4. Don't Go - Direcția 5, 5. Să te gândești la mine - Compact, 6. Răul - Semnal M, 7. Dincolo de nori - Dan Bittman, 8. Poziția de drepti - Krypton, 9. Kill These Hookers - Metrock, 10. Violeta - Sarmalele Reci, 11. Valuri - Iris, 12. Ana - Cargo, 13. Semnul tău - Roșu și Negru, 14. Scrisoare - Nicu Alifantis, 15. Lordul John - Mircea Vintilă.

Realizatori: Diana Sirghi & Felix Crainicu.

OLDIES GOLDIES TOP EDIȚIA NR. 6

1. Lady In Black - Uriah Heep, 2. Bobby Brown - Frank Zappa, 3. I Put A Spell On You - Creedence Clearwater Revival, 4. Just Like A Woman - Bob Dylan, 5. Paint It Black - The Rolling Stones, 6. Far Far Away - Slade, 7. Seven Wonders - Fleetwood Mac, 8. Tap Turns On The Water - C.C.S., 9. Cocaine - J.J. Cale, 10. What Have They Done To My Song Ma - Melanie.

Realizator: Mihaela Dedeoglu
Propunerii: Diamonds And Rust - Joan Baez.

"ROTTEN: NO IRISH, NO BLACKS, NO DOGS" Scandal în Anglia

Este vorba despre o carte publicată recent de către ex-chitaristul solo Sex Pistols, Johnny Rotten (John Lydon).

În numai trei sute de pagini, Lydon încearcă să sfărâme un mit al cel puțin trei generații de rockeri. „S-au scris atâtea porcării despre mine, încât am simțit nevoia să dau, în sfârșit, cărțile pe față. Adevărul despre Sex Pistols este cu mult mai șocant decât v-ați fi putut închipui vreodată.”

Se pare, însă, că, prin „a da cărțile pe față”, Lydon înțelege să-i împoarte cu noroi pe toți foștii colegi. În paginile cărții sale sunt nimiciți, rând pe rând, toți cei care-au avut de-a face cu Sex Pistols: Sid Vicious și prietena sa, Nancy, Glen Matlock și, nu în ultimul rând, impresarul lor, Malcolm McLaren.

Presă muzicală britanică este scandalizată de „îndrăzneala acestui farsor. Pus în legătură cu Lydon, un detector de minciuni ar exploda în numai câteva minute”. Calificativele acordate acestei cărți sunt foarte dure: „nebulă curată”, „vorbărie” sau, în cel mai bun caz, „o nouă poveste despre Sex Pistols, a cărui istorie se recrie la neaflăcăte”.

Cum, însă, fiecare monedă își are capul și pajura ei, să vedem ce spune Lydon despre:

Începuturile Sex Pistols (August, 1975)

„Cu Steve și Paul m-am întâlnit la Roebuck (o cârmă londoneză) și recunosc că m-am purtat ca un doborât toată seara. Mă enervau la culme, fiindcă se zgâlțau la mine ca la un ulcăr venit de pe altă lume... Pe urmă, ei au început să-mi spună cămărușă de fel de trupă urma să fim, iar eu am început să mă întreb ce naiba caut, de fapt, acolo.”

Ei voiau ceva gen Rod Stewart and The Faces, și, când le-am spus că mai bine o lășăm bătă, decât să ne apucăm să-i imitam pe alții, s-au simțit foarte lezați. Erau atât de aroganți... de parcă amărățel lor de grup ar fi fost, de departe, cea mai grozavă chestie din câte existaseră vreodată. Nu-i de mirare că Steve m-a considerat un tip scârboș. Fac, într-adevăr, foarte urât, atunci când mi se pare că cineva vrea să mă fralească. Și asta a fost impresia mea despre Pistols, în seara aceea.

Se-asteptau, probabil, să dea peste unul care să joace așa cum i se cântă. După primele repetiții, când au văzut că nici vorbă de-așa ceva, au început să mă cămărușă chiorăș. Ne ciondăneam mai tot timpul din cauza asta. Lor le trebuia unul care să se băgăie pe scenă, zămbind prosteste și zădărnindu-l chitară cântece vechi și stupide, iar mie nici nu-mi trecea prin cap să mă las transformat într-o marionetă...

Asta a fost primul clopoșel de alarmă... Ar fi trebuit să-mi dau seama încă de pe-atunci, că nu puteam merge împreună pe același drum, dar m-am încăpățânat să continui... Cu timpul, am aflat că nu erau în stare să compună nici măcar un rând ca lumea... Când i-am întrebat ce lucraseră în cei doi ani, de când, chipurile, repetau împreună, au ridicat din umeri.”

Venirea lui Sid Vicious (Februarie, 1977)

„Eu l-am vrut pe Sid în trupă. Aveam nevoie de un aliat, căci mă cămărușă singur de cealaltă parte a baricadei.”

Habar n-avea să cânte... Ei, și? Asta se poate învăța, că doar nimeni nu s-a născut cu chitara în mână. Sid învăța relativ repede și s-a descurcat bine... De fapt, nici nu-l mare școala să te descurci ca bass-ist. Trebuie doar să susții partitura de pe linia de fund. Cine stă s-audăse bass-ul, într-o trupă rock?

Problema cu Sid era c-avea atâtea minte, cât să-i încapă într-o coajă de nucă. Odată ajuns vedetă, nu-l mai interesa decât cum să facă să fie văzut pretutindeni, să șocheze, să fie jinta comentariilor de tot felul.

De câte ori avea ocazia, se-mbăta și începea să debiteze chestii pe care el le considera interesante.

A doua zi, presa de scandal menționa noua ispravă a lui Sid Vicious, iar el se topea de încântare.

Să te-apuci să deștepti un prost e lucru greu, cere timp și răbdare... iar eu n-aveam nici una, nici alta.”

San Francisco, ultimul concert (ianuarie, 1978)

„Acest ultim concert a fost un eșec total. Sex Pistols sfârșea așa cum începuse, adică dezastru. N-am știut să punem punct când a trebuit, deși cu toții ne-am dat seama că Pistols nu era de viitor. Trebuia să fi plecat cu mult înainte de asta, dar n-am făcut-o. N-a făcut-o nici unul dintre noi. Mi-aduc aminte de turneul din America (cu Anarchy). Erau zile în care, pur și simplu, nu făceam nimic. Eu mai scriam; în acea perioadă am compus multe din piesele pe care le-am cântat, mai târziu, cu Public Image Limited. Cei alți vegetau... se mulțumeau să compună mici glăgărele, care nu ridicau nici un fel de probleme... În câteva rânduri, le-am propus niște texte cu aluzii la unele dogme religioase... Mai-mai să se sufocă! Cum o să cântă așa ceva, ai înnebunit? Vrei să fi arestat?”

The Clash

„Nu mi-au plăcut nicodată. Nu numai că n-aveau habar de muzică, dar nici măcar să pună pe picioare un show, nu erau în stare. La jumătatea concertului erau storși, fiindcă nu știu să-și dozeze efortul. În plus, lăseau senzația că zbură tot timpul unii la alții, fără nici-un motiv. În rest, fumuri și câteva slogane à la Karl Marx...”

Până și noi eram mai buni decât ei.”

Glen Matlock

„Eu l-am determinat pe Glen să plece din trupă... Și cred că și mai că s-a pus o vorbă „bună”, că nu-i prea plăceau. Glen nu leșea din cuvântul ei. În minte că a refuzat să cânte în „God Save The Queen”, fiindcă, a spus, nu-i place mamei. Așa oameni, așa trupă!”

Sid and Nancy

„Un bluff. Cum să faci un film despre cineva, fără să-ți dai seama că, fără ca, măcar, să-ncerși să le-i gătuști cu cei care l-au cunoscut? Alex Cox (regizorul) trebuia să vină să vorbească cu mine, nu cu Joe Strummer (solistul de la The Clash). Ce naiba putea să-ți Strummer despre Sid, despre Nancy?”

Malcolm McLaren

„E un tip fără sentimente. Camaraderia, spiritul de echipă sunt chestii care, pentru el, nu există. Nu-i pot vedea la o băută cu prietenii, strigând «Băieți, încă un rând? Fac eu cinste». Să faci el asta? Nicodată.”

Nirvana

„Eddie și The Hot Rods le-aveau mai mult cu moda, decât cu muzica. Cămeșoale, blugi uzți și păr alinos... Arătau mizerabil, așa cum cum arată Nirvana astăzi. Agita mai și zic că merg pe linia Sex Pistols. De unde și până unde?”

Despre el însuși, John Lydon, alias Johnny Rotten, scrie, nu fără emfază: „Din rapoartele mele școlare nu lipsea nicodată mențiunea, condusă negativ”. Adevărul este că, în viață, m-am condus după un singur principiu: lipsa oricărui principii. Haosul. Ce atâtea reguli!

Nu trebuie să te lași încadrat într-un tipar, nici să te dai pe de-a-nitegul, pe mâna oamenilor. Dacă faci asta, ești un om mort!”

Traducere și adaptare după „New Musical Express”
Ana Călin

SEX PISTOLS

SID VICIOUS SAU MOARTEA UNUI ANARHIST

Sid Vicious a murit acum 15 ani, în urma unei supradoze de heroină. Istoria lui și alege nicodată eroii - destinul face să-i vezi imortalizați pe tricouri. Poate că n-a avut o carismă deosebită, un crez politic sau stil, dar pentru cei care nu și-au pierdut sentimentele, Sid trăiește. Phil Strongman de la „Record Hunter” își amintește câte ceva despre acest bunic al punk-ului.

Într-o seară de mai, în '76, m-am dus în Club 100. Auzisem de Sex Pistols, dar faptul că era sub oblăduirea managerului Malcolm McLaren nu-mi inspira prea mare încredere. Nu conta nici că la unele spectacole se lăsa cu bătaie, pentru că era o trupă extraordinară, iar vocalistul Johnny Rotten cânta bine, mai ales acel cover după The Small Faces, „Whatcha Gonna Do About It?”.

Singura remarcă acidă provenea de la un tip dintr-o gașcă. Știam că semnul zăvistic, brăsierele transparente purtate de Siouxsie erau lucruri la modă, dar acolo era un tip înalt, alăbăstru și capricios.

Când The Pistols a apărut pe scenă, același tip a început să sară dintr-o parte în alta, să dea din cap. Până s-a cioncit de Don Hughes, care era distribuitor de discuri. Don l-a lovit și el. „De ce ai făcut-o?” l-a întrebat cu o voce amenințătoare. Sfidător, Don l-a răspuns: „Tu m-ai lovit primul.” Tipul i-a zămbit cu răutate (amuzat sau prosteste?). Mai târziu, la toaletă, s-au împăcat. La plecare Marco Pironi mi-a spus: „Prietenul tău a avut mare noroc, tipul pe care l-a lovit e un tip trăznit. I se spune Sid Vicious.”

Sid Vicious (născut John Beverley, căruia i se spunea Ritchie) avea acea poreclă amenințătoare pentru a se deosebi de colegii săi John Wardle (Wobble) și Johnny Lydon (Rotten).

Vicious avea profilul clasic al unui ucigaș: inteligență peste medie, copilarie nefericită, o mamă care se drogă, obsedat de moarte, avid de putere și notorietate. În timpul școlii omora sau mutila cu regularitate pisici. De fapt, au fost trei întâmplări care l-au putut schimba viața. Prima a fost în septembrie 1976. În acea vară McLaren și Westwood l-au dat o slujbă lui Vicious, drept recompensă pentru că îl lovisse pe un redactor de la NME, Nick Kent, bănuț că s-ar fi opus unui contract de înregistrări pentru The Pistols. De fapt, Kent a fost văzut apoi cu un oficial de la A&R. Acum, ca parte oficială a echipei, Vicious a început să se poarte la fel ca Rotten, să-și bată joc de toți și să se lale la bălăle din orice. La Punk Festival și-a petrecut prima noapte cântând la baterie pentru Siouxsie. Sid cânta perfect, luase lecții de bas, pentru a participa pe albumul The Ramones și pentru albumul grupului său de atunci, The Flowers Of Romance. După o altercație cu Bernard Rhodes, impresarul celor de la The Clash, Sid a pus mâna pe un microfon și l-a apostrofat pe Rhodes drept „un bătrân evreu”. În cea de-a doua seară The Damned a început să-și bată joc de fanii The Pistols, iar Vicious a început să arunce pahare. Unul dintre el lovește o fată. Peste câteva minute Poliția îl arestează pe Sid, iar la proces au apărut tot felul de „martori” care au depus mărturie, dovedind nevinovăția lui.

Când The Pistols a apărut alături de Siouxsie la emisiunea „Today Show”, Sid n-a fost invitat. A început să-și dea seama că a fi bun prieten cu Rotten nu însemna să faci carieră. Când Vivien Goldman l-a împiedicat să intre la o petrecere, Sid i-a răs în nas. Acum încerca să i se bage pe sub piele. Încercările lui s-au oprit în ianuarie, când The Pistols, concediați de EMI,

l-a înlocuit pe Glen Matlock („pentru că îi plăcea The Beatles”) cu Vicious. Va fi cel mai mare eveniment al vieții sale, cu excepția momentului în care s-a îndrăgostit.

Prima relație adevărată a lui Sid ar fi putut să fie colacul său de salvare. Din nefericire, iubita lui era Nancy Spungen, o americană încrezută, care traversase Atlanticul pentru a călca pe urmele celor de la The Heartbreakers. Atât trupa, cât și Rotten au refuzat-o. Atunci Nancy și-a îndreptat atenția asupra lui Sid. Încetul cu încetul, acesta a început să consume heroină de la ea. Doar cu 18 luni înainte, Sid Vicious era un puști de 17 ani, rigid, rușinos, care se gândea să-și dea examenul de la școală. Acum? Acum era scăpat de sub control, iar The Pistols grupul care și-a bătut joc „de hipiotu” care se drogă serios” avea un bass-ist bun.

După ce au semnat, în martie 1977, un contract cu A&M Records, Vicious s-a dus la companie plin de sânge. McLaren n-a făcut nimic, gândind să-și asume rolul de tată pe care Vicious, Rotten și Jones l-i cereau, de fapt. Șase zile mai târziu A&M îi concediază, lăsându-le 75.000 lire sterline și sentimentul că cel de-al doilea single, „God Save The Queen” nu va mai fi nicodată. Cu toate acestea, Virgin a intervenit și acest single a ajuns no.2 în topul BBC.

Sid, devenit un scandalagiu notoriu, a apărut în revista „Daily Mirror”, condamnându-i pe adulți și pe...microbiști. Spunea că sistemul de apartheid din Africa nu era „reprezentativ” și că ar vrea să moară cu o mitralieră în mână, luptând pentru Frontul Național. La Capital Radio a spus că era foarte surprins că oamenii au putut crede că „God Save The Queen” voia să spună despre Regină că era o imbecilă. „Ar trebui să fie în stare măcar să citească englezește.” Apoi reporterul, după ce recunoscuse că cei de la The Pistols erau niște tipi de treabă, l-a

întrebat de ce priveau societatea ca pe ceva bolnav. „Pentru că”, i-a răspuns simplu, „nu putem spune așa ce vrem, prostule!”

A fost o perioadă bună, care n-a ținut decât cinci luni. Nu te puteai aștepta decât la ce e mai rău...

În turneul american din '78, Cook și Jones aveau fiecare groupies, iar Rotten propriul ego. Ce avea Sid? Nancy era în Marea Britanie. Heroina era singura alternativă. Apăsă pe scenă jumătate dezbrăcat, zgâriat pe piept, pe care scria cu sânge „Gimme A Fix”. Din punct de vedere muzical era un tip nul, dar nu conta, atâtea timp cât și-ai înnebunit dușmanii cu basul tău. La sfârșitul turneului toți erau dărâmați, Vicious era în comă, în urma unei supradoze, și a fost internat într-un spital din New York. Când s-a întors la Londra și la Nancy devenise deja dependent de heroină. La 11 octombrie 1978, Sid a sunat la poliția locală, anunțând că cineva o înjunghiasse pe Nancy. Când au ajuns, era deja moartă (McLaren a recunoscut recent că plătit pe cineva să spele cuțitul lui Sid). Arestat pentru crimă, Sid a fost dus într-o clinică de dezintoxicare și de acolo, într-o închisoare diabolică, Riker. A fost eliberat pe cauțiune - poate că ar fi scăpat, ca în cazul atacului asupra lui Nick Kent sau asupra fetei din Club 100. La Londra, McLaren a organizat spectacole de binefacere, iar Westwood a făcut tricouri cu Sid și Nancy, pe care scria: „She's Dead, I'm Alive, I'm Yours” (ea e moartă, eu sunt viu, sunt al vostru). Pe când Westwood se pregătea să scoată o a doua serie, cuvintele deja nu mai aveau sens. La 2 februarie 1979, la o petrecere, cineva din anturajul său i-a dat o seringă cu heroină pură. Se pare că totul a fost o înșelăciune.

Sid Vicious a obținut notorietatea pe care și-a dorit-o, distrugând formația Sex Pistols și omorându-și singura prietenă. Moartea l-a transformat într-un clown fals într-o icoană a rock-ului. Avea doar 21 de ani.

Traducere și adaptare după „Record Hunter”
Corina Vladu

YES-TALK

Pentru fanii muzicii progresive, ultimele zile au însemnat mult. The Division Bell și Talk au readus în actualitate grupurile Pink Floyd și Yes. Dacă Pink Floyd-ul rămâne mereu subiect de superlativ, atunci iată că și acest „Talk-muzical” al celor de la Yes, nu se lasă mai prejos. Un album extrem de interesant, care vine să contrazică toate zvonurile și păreriile după acel din urmă disc Yes, intitulat Union. Și dacă Union a însemnat o regroupare de forțe, ale tuturor muzicienilor care au trecut prin grup, discul de față Talk, reduce formula grupului adoptată cu mai bine de 10 ani în urmă: Trevor Rabin - chitară, keyba, vocal, Jon Anderson - vocal, Chris Squire - bas, vocal, Alan White - tobe și percuție, Tony Kaye - keyba.

Dedicat în exclusivitate fanilor Yes, discul poartă aceeași inscripție a bunului rafinament în arhitectonicile vocale, aceeași forță de a trece de obșcuritate și superficialitatea sunetelor la zi. Încă o dată, componenții grupului Yes conving prin maturitatea și bogăția de idei a întregului material muzical propus. Tandemul Rabin-Anderson domină majoritatea compozițiilor, excepție făcând două piese, în care mai apare ca autor și Chris Squire. Dar iată și titlaturile albumului: The Calling I Am Waiting, Real Love, State Of Play, Walls, When Will You Be, Endless Dream (incluzând trei părți - Silent Spring, Talk, Endless Dream).

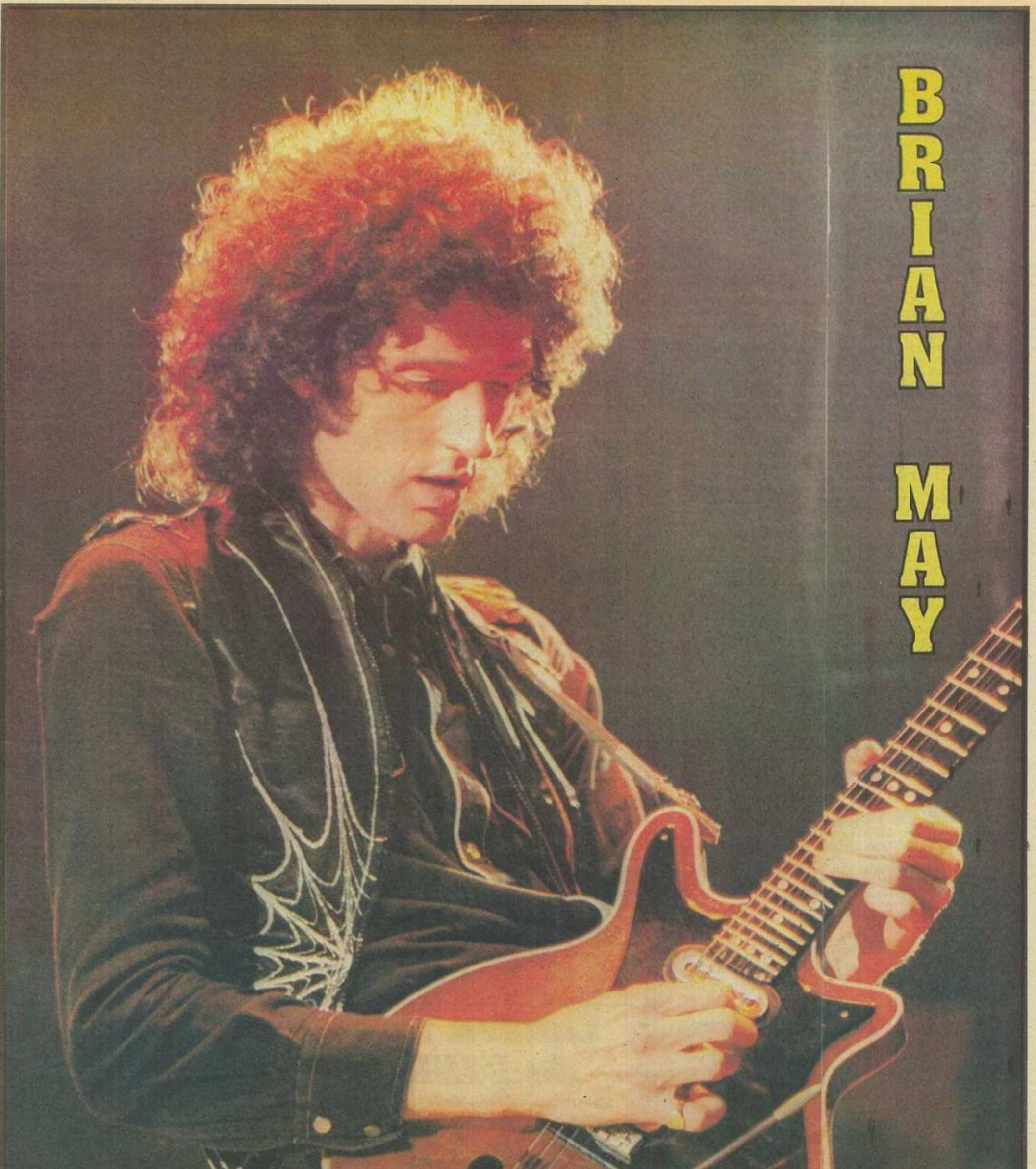
Ascultând de mai multe ori această realizare discografică, pot spune că Yes își păstrează prospețimea, forma și crezul artistic. Piese ca I Am Waiting și Where Will You Be sunt caracteristice lui Anderson, fără dubii. Walls este, cu siguranță, hit-ul discului. Rabin apare în postura de leader vocal. Așa mai aminti Endless Dream, o compoziție care, prin structură, durată și evoluție convinge că experimentele din prima perioadă Yes (Close To The Edge sau Tales From Topographic Oceans) vor fi mereu în actualitate.

Talk este un vârf în creația grupului. Și asta nu pentru că este datat 1994, ci pur și simplu pentru faptul că albumul convinge. Convinge prin sound-ul său, prin desigurarea și prin bogăția de frumose care există în el.

Luată în parte, membrii trupei rămân aceiași profesioniști de mare clasă. Rabin - un chitarist mereu în căutări și un vocalist ale cărui partituri se îmbină excelent cu timbrul vocal al lui Anderson. Squire rămâne elementul catalizator, atât în registrul grav al bass-ului, cât și în cel al părților vocale. La locul său, plin de imaginație și bun gust, Kaye nu-și permite prea multe evadări, iar Alan White dovedește că doar timpul a trecut, el rămânând neobositul „ritm” al trupe. Acoperind majoritatea registrelor vocale, dovedind un real talent în realizarea versurilor, Jon Anderson nu-și părăsește poziția, cunoscută de-acum.

Primul album Yes a apărut cândva, în 1969. Ultimul a apărut de curând, în 1994. Nu ezitați a căuta orice mărturie Yes între aceste două perioade. Dacă v-am convins? Nu știu. Problema de gust.

27 aprilie 1994
Cristian Teodorescu

**B
R
I
A
N**

**M
A
Y**

„Too Much Love Will Kill You“ (May, Musker, Lamers)

I'm just a piece of the man I used to be
Too many bitter tears are raining down on me
I'm far away from home
And I've been facing this alone, for much too long
I feel like no-one ever told the truth to me
About growing up and what a struggle it would be
In my tangled state of mind
I've been looking back to find where I went
wrong.
Too Much Love Will Kill You
If you can't make up your mind
Torn between the lover and the love you leave
behind

You're headed for disaster, 'cos you never read the
sign
Too Much Love Will Kill You - ever time.
I'm just the shadow of the man I used to be
And it seems there's no way out of this for me
I used to bring your sunshine
Now all I ever do is bring you down
How would it be if you were standing in my shoes
Can't you see that it's impossible to choose
No, there's no making sense of it
Every way I go I have to lose
Too Much Love Will Kill You
Just as sure as none at all,

It'll drain the power that's in you
Make you plead and scream and crawl
And the pain will make you crazy
You're the victim of your crime
Too Much Love Will Kill You - every time
Too Much Love Will Kill You
It'll make your life a lie
Yes, Too Much Love Will Kill You,
And you won't understand why
You'd give your life, you'd sell your soul
But here it comes again
Too Much Love Will Kill You
in the end... in the end

MIHAELA ILEA (str. Gării nr.9, Sibiu, cod 2400): „Mi se spune Lady Joey Tempest. Sunt fan Europe. Ascult și Metallica, Skid Row, Sepultura, Iron Maiden, Altar, Bon Jovi. Despre mine, dacă vă interesează, am 18 ani, sunt brunetă cu părul lung și ochi caprui”.

NICOLLE MERCURY (str. Decebal nr.1, bl.50, Slobozia, jud. Ialomița, cod 8400): „Dacă vă pasionează cu adevărat muzica (rock-jazz), dacă studiați un instrument (chitară, pian, baterie) și dacă sunteți interesați de un eventual viitor muzical, nu ezitați, scrieți-mi. Vârsta până în 17 ani. Preferințe: Queen, Led Zeppelin, The Beatles, Deep Purple, The Doors, Elvis Presley, Nirvana, Guns N' Roses, Metallica, Manowar, Iron Maiden, The Rolling Stones, Jimi Hendrix. Rog seriozitate”.

Și acum un nume cam complicat, cum singură declară: **CIRIMBOFLAXUL SICTIRIT**, asta pentru că ea însăși este o persoană complicată. Prietena care nu a înșelat-o niciodată este muzica și, în special, cea reggae. E pasionată de corespondență. Adresa ei este: Bd. Armata Poporului nr.16, bl. 14, sc. C, ap. 92, sector 6, București, cod 77209. Din păcate, scrisoarea abia acum a ajuns la mine. Dar cum eu, personal, cred că despre Ioan Luchian Mihalea putem vorbi oricând și, parcă, niciodată suficient, am să redau rândurile din scrisoare care se referă la el. „Nu știu de ce, dar din acea zi de decembrie, de când el (fizic) ne-a părăsit, chipul lui, cu acel zâmbet caracteristic, mă însoțește la orice pas. Nu pot să înțeleg cum anumite publicații au putut să-l denigreze, mai ales, cel puțin așa cred, că cei care au scris erau persoane care, mai mult sau mai puțin, l-au cunoscut personal, au vorbit cu el. El ne-a părăsit și a lăsat în inimile multora un gol dureros. Un gest frumos și normal mi s-a părut acel anunț prin care firma Romagram promitea să editeze un disc cu Oanță. Acest disc va fi o piedică în calea uitării și sper că nu va rămâne doar o simplă promisiune. Când am citit articolul «Oanță cel cu ochii de faianță», am plâns. Așa micuț cum era el, conținea esența și asta contează la urma urmei. Mi-e greu să cred că nu mai e. Și nici nu vreau să cred.”

GIULIANO BANCU (C-tin Brâncoveanu 128, bl.30, sc.1, et.7, ap.48, sect.4, București): „Rocker în derivă spre alte genuri, caut o persoană specializată în redirecționare spre căi metalice.”

VINCE CLAKE (Aleea Bahluiului nr.3, bl.142, sc.A, ap.39, et.4, Ploiești, jud. Prahova): „Fan Erasur, aștept scrisori de la fanii acestei formații, dar și de la cei care ascultă Depêche Mode, Kraftwerk, Moby, J.M. Jarre, New Order, The Cure, U2. Caut și postere și texte cu Erasur.”

PRINCE OF METAL (str. Lalelelor nr. 2, bl. 2, sc. C, ap.10, Bacău, jud. Bacău, cod 5500): „Aștept scrisori de la rockeri și rockerițe și, în special, de la adepții genurilor hard, heavy, death și power – metal. Formațiile mele preferate sunt: Manowar, Messiah, Sodom, Sepultura, Obituary, Death, Morbid Angel”.

AMON (str. București nr. 94, bl. 215, sc. B, et. 4, ap.39, Alexandria, cod 0700): „Sunt rocker. Printre pasiunile mele se numără și filosofia, astrologia, parapsihologia și, în general, istoria religiilor. Despre toate acestea și despre muzică aș vrea să corespund cu rockeri care mai știu și altceva. Exclus satanismul. Eu citesc mult Cioran, Noica, Eliade, Tuțea. Iar ca formații preferate: Death, Paradise Lost, My Dying Bride, Obituary, Morbid Angel, Iron Maiden, Tiamat, Slayer, Metallica și altele.”

KELLY (Aleea Compozitorilor nr. 4, bl. F 17, sc.D, et. 1, ap.68, sect.6, București): „Am crezut că aceea era fericirea, dar m-am înșelat. Nu este de ajuns să primești, trebuie să dai. Acum mi-am dat seama cât de egoistă am fost și regret. Vreau să dăruiesc dragoste, să pot face pe cineva fericit. Dacă credeți că ați putea înțelege o fată de aproape 16 ani care iubește rock-ul vechi, scrieți-mi. Puteți să-mi puneți în plic și o poză de-a voastră. Doar dacă vreți, nu e o condiție.”

CICO - BOCO (Calea București - Lăpuș, bl. N 10, sc.1, ap.12, Craiova, cod 1100): „Om. Ascult Hendrix, Led Zeppelin, Neil Young, Bob Dylan, Willie Nelson. Poza e de când aveam vreo 20 de ani.”

AXL (str. Crăițelor nr. 17, comuna Roznov, jud. Neamț, cod 5613): „Am vreo 15 ani, sunt un rocker singuratic, fan Guns N'Roses, dar și mare iubitor al formațiilor AC/DC, Queen, Compact, Anthrax.”

Marți, 21 martie a.c., londonezii au trăit un adevărat coșmar.

Zvonurile potrivit cărora, în rezervoarele de apă potabilă ale Londrei s-ar fi turnat droguri halucinogene, se adevăreau. S-au făcut mii de sesizări (telefonice și directe) la secțiile de poliție. En-

glezii acuzau un fenomen de halucinație în masă. Sute de rezidenți ai capitalei Regatului Unit declarau că au văzut, plutind nestingherit pe deasupra metropolei, un gigantic pește portocaliu.

Au fost raportate zeci de accidente în diferite zone ale orașului, coliziuni

Iată că revista noastră a ajuns și la turci. Se pare că rubrica de față i-a captivat și pe ei. Așa că, iată primul turc interesat de corespondență și nu numai. Aparent totul e OK. Și, totuși, există o problemă. Cea a vârstei. **TURGUT GÄGLARGIL** (Posta Kutusu: 1121 34437 Sikeci- Istanbul, Turcia): „Hello lady's. I'm 49 years old from Turkey. I'm looking for friend-ship maximum 40 years old a wonderful lady. Before, I wish correspondes, after meet with his my hobbies, read book, music, travel, swimming. I'm knowing little romanește, pleas picture letter.” Am păstrat ortografia.

VERONICA STOICAN (str. Constructor nr. 6, bl.30, sc. A, et. 4, ap.13, S.A.I. loc. Bufta, cod 78910): Preferințele muzicale nu contează, eu ascult muzică de toate genurile. Totul e să fiți sinceri și să credeți în prietenii. Dacă credeți în horoscoape, atunci vă spun că sunt «Săgetător». Garantez răspuns.

O GAȘCĂ VESELĂ (str. Republicii nr. 77/A, ap.23, Oradea, jud. Bihor, cod 3700): „Șapte rockeri trăznii din zona Bihorului, fani Sepultura, Pestilence, Paradise Lost, Monstrosity, Morgoth, Altar, Obituary, ar dori să cunoască o gașcă bestială de fete, pentru a face împreună o excursie în jud. Arad, la Gurahont, în perioada 26 - 29 mai.”

RĂZVAN NATALĂ (Bd. Carol I nr. 32, bl. 6B, ap. 15, Câmpina, jud. Prahova, cod 2150): „Iată și fotografia promisă tuturor corespondenților mei actuali. E soluția cea mai simplă.”

OCTAVIA (Cartier Trivale, bl. P4, sc. A, ap.1, Pitești, jud. Argeș, cod 0300): „Suflet rătăcitor și trist, caut lacrimi și sânge în destăinuirile unui rocker sau a unei rockerițe, care trăiește în

tăcerea de nepătruns a muzicii. Speranțele pustii, clipele banale și moartea, timpul infinit în poezia bacoviană și în muzica formațiilor Sepultura, Napalm Death, Obituary, Metallica sunt pasiunile unei «săgetătoare» care așteaptă în tăcere...”

K.H. (bl. B 20, sc. F, ap.5, cart. Banat, Pitești, jud. Argeș, cod 0300): „Metalistă, 15 ani. Alte preferințe: Nirvana, Sepultura, Pantera, Altar. M-ar interesa și texte ale acestor formații.”

A.R. (Bl. A 7, sc. A, ap.7, Pitești, cartier Banat, cod 0300, jud. Argeș): „Rockerită, fană Guns N'Roses, aș dori să corespund cu fanii acestei formații. Îmi plac și Metallica, Bon Jovi, Aerosmith, Compact.”

IBI (Brașov, tel. 163048, pentru Dana): „Doresc să înființez în Brașov un Fan-Club Guns N'Roses, pe care eu o consider cea mai periculoasă formație a lumii.”

ALEXANDRA DOBRIN (str. Palatul Mare nr. 41, et. 1, ap.5, sect.1, București, cod 7000): „Deși s-ar putea să vi se pară ciudat, aș dori să corespund cu fani The Cure, Depêche Mode, Suede, cu tineri cărora le place rock-ul, de la hippy până la death, și care înțeleg cu adevărat muzica pe care o ascultă. Sexul și vârsta nu contează.”

ROXANNE (str. Cara Anghel nr. 9, bl. C 56, sc. 2, et. 2, ap.59, sect.6, București): „Correspund cu oameni normali (indiferent de concepții, principii de viață, criterii muzicale și altele de acest gen), care simt nevoia să fie înțeleși și acceptați pe deplin, așa cum sunt ei, nu cum sunt nevoiți să fie din anumite motive. Eu sunt la fel de normală ca mulți dintre voi, ascult rock, citesc Cioran, ador muntele.”

ANCA BUNGHELEA (Calea Griviței nr. 206, bl. K, sc. A, et.2, ap.8, sect.1, București): „Toți cei care doresc să-și spună părerea despre formația Depêche Mode, îmi pot scrie. Le promit răspuns.”

ZSOLT MÜCHSTEIN (str. LL. Caragiale 3/13, Maramureș, Baia Mare, cod 4800): „Hello. Sunt un deather de 16 ani. Ascult Death, Autopsy, Massacre, Decide, Sepultura. Aș dori să corespund cu fete care au aceleași preferințe.”

MARIUS GHEORGHE (str. Aleea Izvoarelor nr. 5, bl. 134, ap.36, sc. A, et.9, Ploiești, jud. Prahova, cod 2000): „Cândva exista și în viața mea o EA. Azi a rămas doar amintirea clipei frumoase sau, uneori, de coșmar, pe care le-am trăit. Ce e de făcut? Nimic altceva decât să continui să trăiesc așa cum îmi place, iar atunci când simt că explodez, să-mi rezum personalitatea la câteva rânduri asternute pe o hârtie pe care apoi s-o expediez. Încotro? Poate spre nișieri, poate spre cineva. Sper ca în scrisorile voastre să găsesc răspunsul. Îl aștept. Am 19 ani și îmi place, în general muzica rock, dar nu numai.”

Rubrica realizată de Orlanda Deladi

CUMPĂR VÂND SCHIMB CAUT

MARIUS MOUĂCESCU (str. Vasile Lucaci nr.5, sc.B, ap.19, Timișoara, cod 1900): „Cumpăr casete înregistrate (poloneze) cu Whitesnake, White Lion, Rush, Rainbow, Robert Plant, Manfred Mann, Kingdom Come, Free, Dio, Black Sabbath, Bad Company. Pentru început, am să vă rog să-mi trimiteți numele albumelor, prețul și marca casetei.”

CĂLIN CRECEA (str. A. Panu nr.56, bl. B1, sc.B, et.8, ap.29, Iași, jud. Iași, cod 6600): „Rocker nonconformist, 18 ani, doresc să fac schimb de texte și de idei. Dețin: Manowar, Metallica, Iron Maiden, Kreator, GN'R, Obituary, Slayer, Queen, Death, The Doors, Sepultura.”

ROSALIE (str. I.S. Săveanu, bl.A1, sc.A, ap.4, Mangalia, jud. Constanța, cod 8727): „Formațiile mele preferate sunt: Guns N'Roses, Nirvana, Soul Asylum, Metallica. Am 15 ani și jumătate, sunt

blondă cu părul lung. Ofer postere/supra-postere cu Bon Jovi, Kiss, W.A.S.P., Iron Maiden, Morbid Angel, Tom Hamilton și Brad Witford (Aerosmith), Tom Araya (Slayer), pentru orice fel de postere cu Kurt Cobain (Nirvana) și David Pirner (Soul Asylum). Dacă ești rocker blond cu ochi albaștri, trimite-mi și o poză. Îi rog pe Curley Slash (București) a cărui adresă a apărut în numărul 11 (martie) și care, presupun, este fan Guns N'Roses, să-mi comunice adresa, pentru a corespunda.”

MIHAIL GHIDUC (str. 1 Decembrie, bl.40, sc.A, et.2, ap.4, Săveni, jud. Botoșani, cod 6875): „Caut albumele care au apărut înaintea lui Dark Side al celebrilor Pink Floyd. Caut, de asemenea, și alte înregistrări rare.”

CRINA PRODAN (cart. M. Viteazul I, bl.VZ, Carei, jud. Satu Mare, cod 3825): „Vând colecția Pop Rock &

Show, mai exact numerele: 29-31, 33-38, 44-46, 48, 49 (96), 99/1992, 1, (99 bis), 2-6, 8-27, 31, 33-38, 42, 43, 44, 46, 48/1993, 1-6/1994. Vă ofer, de asemenea, și câteva postere și diverse texte (unele cu traducere în limba maghiară). Dețin textele a aproximativ 70 de formații și soliști sau soliste.”

ȘTEFAN NEAGU (Cartier Micro 6 prim, str. Nisipuri, bl.43, sc.C, et.2, ap. 11, Slobozia, jud. Ialomița, cod 8400): „Caut de urgență concertele transmise recent pe WDR cu Muddy Waters/Blood Sweat & Tears/Steppen Wolf precum și serialul întreg Golden Age Of Rock N'Roll. Dacă mai există oameni înarmați cu vechiul spirit al «luptei», specific anilor 67-73, atunci e cazul ca, măcar acum, în al 12-lea ceas, să fim solidari.”

Londra terorizată de PINK FLOYD

datorate faptului că atenția șoferilor a fost perturbată de apariția, pe cer, a unui „uriaș balon strălucitor, în formă de pește”.

Lucrătorilor de la birourile de control aerian li s-a făcut de urgență testul anti-drog. Cu toții susțineau că în spațiul aerian londonez se deplasează o aeronavă ciudată, de forma unui... etc.

Oficialitățile înnebunite au mobilizat masive efective polițienești, cu scopul de a degreva zonele aglomerate ale orașului, de a asigura circulația normală a vehiculelor și de a liniști, cât de cât, mulțimea isterizată.

S-a încercat chiar stabilirea legăturii radio cu misterioșii piraiți ai aerului, care, după cum a dezvăluit „New Musical Express”, în 2 aprilie, nu erau alții decât membrii formației Pink Floyd. Într-un mod original, fără îndoială, ei

au făcut cunoscută apariția unui nou album: *The Division Bell*.

La bordul ineditului mijloc de deplasare s-a desfășurat o scurtă conferință de presă. Ziariștii (neliniștiți, și ei) au discutat numai cu purtătorul de cuvânt al grupului, fiindcă reprezentanții casei de discuri producătoare au refuzat să participe, motivând că aeronava „pare cam gubredă”.

Monstruozitatea, lungă de aproximativ 30 de metri, colorată strident în roșu, galben, oran și verde și purtând pe pânțele inscripția Pink Floyd, a fost proiectată de Storm Thorgerson, unul dintre prietenii plini de fantezie ai lui Dave Gilmour.

Invitații urmau să asculte albumul la bord dar, din păcate, C.D.-player-ul din dotare se stricase cu câteva ore înainte de venirea acestora. „Nu vă speriați, e singurul lucru care nu funcționează, au fost asigurați fotore-

porterii livizi. Pilotul nostru nu este fan Pink Floyd și nu știe că un C.D.-player nu-i tot aia cu o manșă. Oricum, nu veți întâlni pe tot albumul cuvântul «pește» sau, mai știu eu, «avioane, aviație». Tema albumului este, de fapt, comunicarea. Revenirea celor de la Pink Floyd trebuia să fie spectaculoasă. Asta pentru că, atunci când aud de trupe vechi, oamenii ridică din umeri: ce-or mai fi vrând și ăștia, că doar și-au trăiat traiul...”

Spre seară, la aterizarea pe aeroport, năstrușnicul pește a deschis niște ochi mari, albaștri, strălucitori și prietenoși. „Tot Storm s-a gândit și la asta. N-am vrea să speriem vreun copil. Cu ochii ăștia, pare mai degrabă un personaj de desen animat.”

Cetățenii, polițiștii, guvernanzii, în fine, Londra, s-au liniștit. Pentru cât timp, însă, nu se știe. De ce? Pentru că Dave Gilmour a declarat în mod ferm că următorul album Pink Floyd se va lansa pe Lună.

Traducere și adaptare după „New Musical Express” Ana Călin

Filosofia pe 33 1/3

Adevărata prietenie, adevărata comuniune, alienarea socială și sexuală, moartea lui Dumnezeu, importanța principiului „carpe diem”, autonomia individului, corupția, revoluția sunt temele intelectuale ale rock-ului clasic. În cartea sa, „Filosofia pe 33 1/3 (Teme ale muzicii rock clasice)” profesorul de filosofie James F. Harris face o analiză serioasă a temelor filosofice din cele mai cunoscute cântece. Exemplele sale se opresc la cei mai importanți artiști din perioada clasică (1962-1974), cum ar fi Paul Simon, Elton John, Pink Floyd, The Grateful Dead, Bob Dylan, The Moody Blues, The Rolling Stones, The Beatles, The Kinks, Cat Stevens, Crosby, Stills, Nash & Young, The Who, Jefferson Airplane și Joni Mitchell. Analizele sale se bazează pe teoriile lui Aristotel, Camus, Descartes, Freud, Kant, Marx, Nietzsche, Rousseau, Sartre, Scripturi și Biblie, în ideea de a situa în timp preocupările textelor de atunci.

Muzica rock nu s-a bucurat de atenție și, practic, de respect, din partea conservatorilor culturii americane. Poate că, pentru acești critici „serioși”, muzica anilor '60 este produsul specific al unor hippies înnebuniți după droguri, generând decese de „vedete rock”, în urma unor excese, ca Jimi Hendrix, Brian Jones, Janis Joplin și James Morrison. Multora le e greu să treacă peste „exces” și peste jignirile serioase aduse muzicii rock. Alții, cum ar fi editorii de la revista Rolling Stone și de alte publicații muzicale, și-au concentrat atenția aproape exclusiv asupra valorilor estetice ale rock-ului sau asupra semnificațiilor sociale și politice. Această carte, însă, se concentrează asupra unei alte fațete a genului, căreia nu i s-a acordat, până acum, atenție: temele intelectuale, preocupările și chiar argumentele din versurile pieselor rock. Analizându-le, vom vedea că mulți muzicieni din acea perioadă au reacționat la revoluția politică și socială a vremii, revenind și împrumutând elemente din filosofia clasică, teologie, literatură și poezie, pentru a-și putea răspunde propriilor întrebări. Voi demonstra, de asemenea, cum aceste teme se repetă în alte medii ale culturii populare a anilor '60, în special în literatură, cinematografie și psihologie „pop”, sociologie și filosofie.

Întotdeauna există mai multe posibilități de interpretare a unei lucrări artistice, iar cele ce ofer eu aici este un set de categorisiri ale muzicii rock clasice. Am vrut doar să dovedesc că se pot purta discuții serioase și despre muzica rock. Dacă voi provoca polemici, înseamnă că am reușit. Nu este o carte cu răspunsuri exacte și nici nu încerc să fiu exhaustiv. Sper doar să vă ațâțe curiozitatea, astfel încât să vă gândiți și la alte categorii suplimentare, la alte cântece, care le-ar putea ilustra.

Nu este o carte cu multe informații biografice și date personale despre muzicieni. Fascinația pe care ceilalți o simt atunci când aud sau citesc despre viața „bogatului și renumitului...” nu este compatibilă cu personalitatea mea. Atitudinea mea s-a concentrat, în această carte, asupra cântecelor apărute pe L.P.-uri, pe 33 de turajii. Nu am identificat întotdeauna datele de lansare ale unor piese pe single-uri. Am încercat să dau anii de lansare ai albumelor, pentru a-l ajuta pe cititor să localizeze în mod deosebit un album sau un cântec, pentru că acum, un anumit cântec poate fi obținut nu numai dintr-o singură sursă, ci și de pe compilații „Best Of”, albume și CD-uri ale diferiților artiști.

Labirintul birocratic din lumea drepturilor de autor a fost foarte greu de parcurs. În timp ce unii autori păreau să ignore complet problema obținerii drepturilor de autor, cu am făcut eforturi de a le obține de la cei care le dețineau. În unele cazuri, au existat doi sau trei proprietari, care dețineau diferite procente ale pieselor, în timp ce altele au necesitat achitarea unor taxe destul de mari. Versurile au fost luate din surse autorizate – copertele albumelor –, iar citatele mele mențin greșelile gramaticale din original.

Traducere și adaptare
Corina Vladu

(va urma)

Însă, în timp ce formația era ocupată cu producerea celui de-al șaselea album, la Basing Street și Wassex Studios, între iunie și octombrie '77, presa muzicală a găsit un alt cal de bătaie. Când Roger Taylor a scos solo single-ul „I Wanna Testify”, în august 1977, presa a lansat zvonul unor presupuse disensiuni în sânul formației, care ar putea duce chiar la destrămarea sa. Punându-se de acord cu colegii săi, Roger a început să lanseze discuri și pe cont propriu, pentru că nu se putea mulțumi doar cu rolul de al treilea compozitor al trupei. De asemenea, se făceau speculații în privința legăturii dintre Mercury și May – care, într-adevăr, erau mai mult decât simpli prieteni – ca fiind pe cale să se rupă. Toate acestea erau știri fabricate, pure invenții.

Roger nu era singurul membru al trupei lansat și în alte proiecte, decât cele care priveau direct formația. La finele anului, Brian May – alături de Ringo Starr, Elton John, Ron Wood și Leo Sayer – a contribuit la revenirea lui Lonnie Donegan (pionier al rock-ului britanic), cu albumul „Putting On The Style”. Brian a înregistrat partiturile de chitară la piesa „Diggin' My Potatoes”. De asemenea, Freddie Mercury și Roy Thomas Baker au fost coproducători ai albumului „This One's On Me”, lansat de Peter Straker. Nici una din aceste preocupări, ce nu priveau formația, nu a fost o mare afacere, dar zvonurile despre o posibilă destrămare a grupului au persistat.

Cei de la Queen au păstrat o tăcere absolută, timp de două luni. Apoi, pe 7 octombrie 1977, au dat

QUEEN (27)

lovitura, lansând un disc-single cu două piese excepționale: „We Are The Champions” pe fața A și „We Will Rock You” pe fața B. Nu numai că acest single demonstra că Freddie și Brian erau încă foarte bine sincronizați (Freddie compusese piesa de pe fața A, Brian, pe cea de pe fața B) dar, în același timp, formația Queen reușea să capteze, din nou, interesul. În timp ce despre „We Will Rock You” revista „New Musical Express” scria că ar avea același mesaj ca și cântecul „Rock'n'Roll Part II”, al lui Gary Glitter, „We Are The Champions” devenea rapid cântecul preferat al suporterilor echipelor de fotbal din Anglia, cântecul însoțind evenimentele sportive din întreaga lume. Atingând poziția secundă în clasamentul britanic (în aceeași perioadă, „Holidays In The Sun” a lui Sex Pistols se oprea pe locul 8) și locul 4 în Statele Unite ale Americii, acest single a urcat în fruntea clasamentelor din Olanda, Israel, Africa de Sud și Brazilia.

Când noul album, „News Of The World” (lansat pe 28 octombrie 1977), s-a vândut în peste șapte milioane de exemplare în întreaga lume și a urcat pe locul 4 în clasamentul L.P.-urilor din Marea Britanie, presa s-a trezit „încetată” în șampanie... S-au făcut, desigur, presupuneri privind soarta unei formații care poate încorpora atâtea stiluri pe un singur album. Aparent, acest fapt putea să însemne o pierdere a direcției. Pentru orice specialist inteligent reprezenta, însă, o renaștere, dorința și capacitatea de a se adapta. Freddie explica varietatea acestui album astfel:

„Îmi place să mă gândesc că am trecut prin rock'n'roll și că acum nu mai există bariere; drumul e deschis. Mai ales acum, când fiecare își scoate tentaculele și vrea să exploreze noi teritorii. E ceea ce noi încercăm de ani de zile.”

News Of The World

Ca o ironie a soartei, în timpul sesiunilor de înregistrări pentru „News Of The World”, cei de la Queen i-au descoperit pe băieții de la Sex Pistols în camera alăturată, înregistrând „Never Mind The Bollocks”.

Pentru a patra oară, cele două formații și-au văzut discurile expuse în rafturile magazinelor exact în același timp!

„Într-o zi, ne-am trezit cu Sid Vicious în studioul unde înregistrăm noi. A jipat la Freddie: «Ullo Fred, aud că acum faci balet în fața mulțimii!». Freddie s-a întors, l-a privit și a zis: «Ah, domnul Sperie-ciori. Ei bine, facem și noi ce putem, scumpul!»”

De fapt, cele două formații se respectau reciproc. Sex Pistols și muzica lor au avut o oarecare influență asupra lui Queen. Piesa lui Taylor, „Sheer Heart Attack”, de pe albumul „News Of The World”, poate fi considerată o piesă în manieră punk.

Coperta albumului a făcut, și ea, valuri. Pentru prima oară, design-ul nu aparținea unui membru al grupului. Era ceva total diferit de prezentarea făcută pentru „A Night At The Opera” și „A Day At The Races”. Pe fața copertei, un robot gigant ține în mână formele fără viață ale lui Brian și Freddie, iar John și Roger cad într-o groapă deschisă în partea de jos. E o adaptare a unui desen animat produs de Frank Kelly Freas, de care Brian și Roger și-au amintit văzând coperta unei vechi reviste comice S.F. După ce l-au întâlnit pe Freas în Virginia, Statele Unite ale Americii, l-au convins să refacă designul ilustrației sale originale. Cu titlul „News Of The World” aruncat pe coperta discului, era evident că muzicienii de la Queen făceau trimitere la atitudinea mass-media față de ei. Unii au înțeles ironia, alții nu.

Întorcându-se în Statele Unite pe 11 noiembrie 1977, pentru a continua turnul lor mondial, cei de la Queen au descoperit că „We Are The Champions” avusese deja impact asupra americanilor. America îi aștepta cu brațele deschise. În cele din urmă, America era a lor.

În 1977, Queen a tras o spaimă grozavă, așa cum se întâmplă aproape întotdeauna în cariera unui grup valoros și celebru, când alții mai tineri amenință să îi uzurpe poziția. De câteva ori, au fost întâmpinați cu ostilitate de public. Asta deși au cedat un pic din viziunea lor unitară, dând dovadă de flexibilitate.

(va urma)

Costin Manoliu

CLUBUL DE JAZZ „DAN MÎNDRILĂ” – Hunedoara

Dacă ar fi trebuit să consemnăm aceste rânduri, să zicem, acum 10 ani, am fi fost nevoiți să începem cam așa: „În cetatea de foc a oțelului, sub generoasa egidă a Festivalului Național Cântarea României, a luat ființă la Casa de cultură a Municipiului, un nou club... Suntem, totuși, în 1994 și cu toate că funcționează cu mai puțin de un sfert din capacitate, celebrul combinat mai există, fumegând nostalgic și discret. Aerul, mai puțin poluat ca altădată, apare înprospătat și clarificat de clorofila unui veritabil ocean de verdeață. Deși urbe „la cap de linie”, aici trăiesc oameni, oameni primitori și civilizați, iubitori de muzică, iar mai susmenționata Casă de cultură, spre deosebire de multe astfel de instituții muribunde, funcționează bine, onorându-și menirea – și aceasta datorită unor promotori care pun înaintea de câștigul material (simbolic), pasiunea și datoria față de semenii.

Invitat să particip la inaugurarea unui nou Club de jazz, într-o perioadă în care, mai curând se desființează decât se înființează asemenea nuclee promoționale, absolut necesare pentru stimularea apetenței față de muzică, am buclănit aici o impresiune serioasă și o neașteptată fervoare care mi-au readus în minte romanticii ani '70 ai jazz-ului de la Sibiu. Am trăit, adică, bucuria sentimentului că interesul pentru o artă non-profit, profesionalismul organizatoric, entuziasmul nu au dispărut de tot din spațiul mioritic!

Evident, au existat premise favorizante, inclusiv tentativa fondării, cu

JAZZ - VOX

Nistor Purcariu și Mircea Goian

zece ani în urmă, a unui club de jazz care atunci, însă, nu s-a putut permanentiza. Intenția a pornit de la Nistor Purcariu, pe care-l cunoașteam de peste un deceniu ca instrumentist la vibrafon și fan nelipsit de la festivalurile sibieni (el a participat anul trecut la Cursurile de vară de la Perugia-Italia, cursuri de perfecționare în jazz, susținute de profesori de la Berklee College Of Music din Boston) și de la Mircea Goian, instructor cu probleme de muzică la Casa de cultură, absolvent al Liceului de Muzică și Arte Plastice din Arad, membru fondator al grupurilor rock hunedorene Canon, Diesel al trio-ului de jazz Confluente, inițiator al Festivalului de muzică de cameră „Toamna Muzicală Hunedoreană” și violoncelist în formația camerală Trio Haydn. Li s-a alăturat inginerul Aurel Stana, un adevărat fan de jazz. Care, mișcându-se ca argintul viu și alergând o bătrână dar zglobie Dacie albă, sute de kilometri, a dus la bun sfârșit o mulțime de mici și mari probleme organizatorice (deveza sa cotidiană fiind „nici o problemă, se rezolvă!”) ca și tânărul Adrian

Păcurar în vârstă de 21 de ani, fost elev al lui Nistor Purcariu la baterie, absolvent al Școlii Populare de Artă, la clasa percuzie, și component al formației rock „Diesel”.

Cu Mircea Goian – președinte și Adrian Păcurar – secretar, cu o dotare tehnică de învâdit (recorder și video-proiector, combină audio complexă, casetofon „hi-fi” adițional, mixere și microfoane profesionale), cu afiș și program de sală, Clubul numit „Dan Mîndrilă”, în memoria marelui saxofonist dispărut la 31 decembrie 1992, a debutat „cu dreptul”, în prezența unei numeroase asistențe, din care nu au lipsit vice-primarul și alte notabilități ale orașului. S-a stabilit o frecvență bi-lunară a întâlnirilor, alternând audițiile și vizionările de casete comentate, cu prezențele „live” ale muzicienilor invitați din țară, realizarea unui fond de înregistrări disponibile membrilor cotizanți, atragerea de noi sponsori... Reconfortată și demnă de admirație constatarea că pe lângă eșecuri și rezultate însoțite, ni se oferă prilejul de a releva certe reușite!

GARBIS – 35

De Florii (mai precis, două ore din seara de 23, continuată în „orele mici” ale lui 24 aprilie), Garbis Dedeian – vârful de lance saxofonistic al jazz-ului autohton actual – a împlinit o primă vârstă a senectuții, 35 de ani. Ocazie aniversată metamorfozată într-o veritabilă

noapte de jazz la „Lăptăria Enache”, muzicianul ținând să-și serbeze această dată festivă a vieții sale în familia jazz-man-ilor și a fanilor genului. Nu au absentat, dând curs invitației protagonistului, oaspeții de marcă și mai tineri colegi de vocație. Cântând alternativ la clarinet (instrument cu care și-a început cariera), la saxofon-tenor și saxofon-sopran, împreună cu grupul propriu (Viorel Toma „Polifem” – baterie, Marius Vernescu – pian electric și sintetizator, Cătălin

Garbis Dedeian

Răzvan „Blăndu” alternativ cu Petronius „Pedro” Negrescu la contrabas, Emil Blizgă „Potorel” – trompetă), Garbis a oferit, în aplauzele frenetice ale celor prezenți, o primă repriză muzicală alcătuită din teme standard („Cantalupo Island”, „A St. Thomas”, „All Blues”, „Hello Dolly”, și compoziții proprii („Uite Moșu, nu e Moșu”, „Mister Blues”). În actul doi a urcat pe podium tânărul vocalist Cornelia Guliman, absolventă a Academiei de Muzică, pentru interpretarea a două teme de Thelonious Monk, „I'm Walked Bud” și „Rhythm-A-Ning” încadrând sensibila baladă „My Romance” de Rodgers; aflată într-o bună formă interpretativă (după recitalurile în duo cu A.G. Weinberger susținute anterior,

la Brașov și Arad), a compărut oferind publicului piesele „Caravan” și „Confirmation”, cea mai acreditată voce românească de jazz, în momentul actual pe plan european, Anca Parghel care în seara amintită a îmbogățit familia jazz-ului de la lăptărie cu propria familie integrală (soțul și cei doi fii). Actul IV l-a pus în rol pe apreciatul pianist Mircea Tiberian (care colaborează cu Garbis sau cu care colaborează Garbis de aproape un deceniu), improvizând în piesele „Softly As A Morning Sunrise”, „You Don't Know What Love Is”, „Blues To Coltrane”. Au mai participat la acest „anniversary meeting” Duke Ellington în calitate de compozitor al temei „C-Jam Blues” care, grație stihurilor ad-hoc imaginare de Florian Lungu, a devenit prin glasul tânărului vocalist-actor-cascador Bert Barbera „Jam Garbis Blues”. Locul de la pian a fost preluat în continuare de compozitorul Dan Ștefănică (cu ani înaintea pianist al Cvintetului de Jazz „București”), și el invitat. Această jazz-istic-mondenă cronică destinată posterității nu ar fi completă, dacă nu am adăuga că ea s-a prelungit până la ora 11 a dimineții, între timp (mai exact la 5 și 16 minute), scena fiind organizată astfel: la trompetă – Garbis Dedeian, la bas Emil Blizgă, la tobe – Florian Lungu, la saxofon-sopran – Călin Husar – patronul „Lăptăriei” și așa mai departe, în șapte cuvinte, „un apoteotic moment de jazz în travesti”. La Mulți Ani, Garbis, și nu pierde nici un număr din „Vox Pop Rock”, poate te vei regăsi într-un portret muzical configurat tot de...

Florian Lungu

2000000 de la **VOX MARIS**

Etapa III.

Așteptați până se vor publica toate cele cinci seturi de întrebări și abia apoi ne expediți taloanele V.P.R. numerotate de la 1 la 5. Câștigătorii vor fi desemnați în urma tragerii la sorți (dacă vor fi mai mulți cu punctaj egal) și vor obține un abonament pereche pentru toate discotecile Vox Maris (două la București și una la Costinești) pentru un an!

1. Eddy Grant a creat un grup care nu avea basist. Se întâmpla în 1965, la Londra. Care este numele grupului?

2. Din care grup a făcut parte Bobby Brown, soțul frumoasei Whitney Houston?

3. În luna mai 1990 două femei dominau topul revistei Billboard. Melodiile lor s-au impus în toate discotecile lumii. Cine sunt doamnele și cum se numesc piesele de top?

EUROVISION '94

Rock 'n' Roll Kids

ireland

Paul Harrington & Charlie McGettigan

I remember Sixty-Two
I was sixteen and so were you,
And we lived next door,
On the Avenue.
Jerry Lee was big 'n' Elvis too;
Blue jeans and blue suede shoes,
And we never knew what life held in store
We just wanted to rock 'n' roll for ever more.

We were the Rock 'n' Roll Kids
Rock 'n' Roll was all we did,
And listening to those songs on the radio;
I was yours and you were mine
That was once upon a time,
Now we never seem to Rock 'n' Roll...anymore.

Now Johnny's in love with the girl next door,
And Mary's down at the record store;
They don't wanna be
Around us no more;
'Golden Oldies' but we hardly speak
Too busy runnin' to a different beat
Hard to understand we were once like them;
How I wish we could find those Rock 'n' Roll days
again.

We were the Rock 'n' Roll Kids
Rock 'n' Roll was all we did,
And listening to those songs on the radio;
I was yours and you were mine
That was once upon a time,
Now we never seem to Rock 'n' Roll...anymore.

I was yours and you were mine
That was once upon a time,
Now we never seem to Rock 'n' Roll...anymore.

We just never seem to Rock 'n' Roll...anymore.

Comentarii, impresii și imagini inedite, de la fața locului, în numărul viitor.

KRISTIN HERSH

„Hips And Maker“ este un proiect la care a lucrat timp de trei ani, împreună cu Billy (soțul și managerul ei), un album compus în adevărată tradiție folk americană. Este un disc intim și personal, de care ar trebui să fii mulțumită. Textul piesei „Houdini Blues“, de exemplu, a fost scris de tatăl meu. Un tip pe care nu-l cunosc prea bine... La nouă ani m-a învățat să cânt la chitară, cu toate că nu era un muzician. Fără nici o îndoială, însă, unul dintre cele mai bune single-uri ale anului va rămâne „Your Ghost“. O chitară, un violoncel și două voci – a ei și a lui Michael Stipe de la R.E.M. „Melodia nu a fost inițial compusă pentru un duet. Eram în studio și aveam niște probleme, așa că l-am sunat pe Michael. Cu o ureche îl ascultam, iar în cealaltă simteam muzica. Alchimia a funcționat aproape perfect. L-am întrebat dacă nu vrea să cânte cu mine. Și asta a fost tot.“

Ce simplu ar fi, dacă fericirea ar însemna doar un telefon!

A ÎNCEPUT BĂTĂLIA PENTRU WOODSTOCK '94

În „Weekend“-ul din 23 aprilie, Cătălin Moran semnează articolul intitulat „Woodstock '94 a pierdut spiritul vremurilor“.

„Să recunoaștem cinstit că problema culturii pentru tineret este tot atât de importantă ca și o cutie cu șervețele, și alca uzate. Ce fac copiii, ce spun copiii, ce ascultă copiii nu este relevant din punct de vedere financiar, pentru industria muzicală. Există șase fani de vârstă medie pentru Whitney Houston, față de unul care îl admiră pe Boo Radley. Atunci de ce să cheltuiești un buget de promoție frumuseț, când jumătăți de pagină dintr-o revistă pop ajunge oricum la destinație? L.P.-ul extrem de plicticos cu Mariah Carey a stat mai mult pe primul loc, decât au fost tinuți ostacii la Beirut, în timp ce Teenage Fanclub, cu toată strălucirea ei, nu prinde decât un prăpădit de loc în TOP 20. Nu există justiție în această lume noroioasă. Pe vremuri parcă nu era chiar așa. Atunci grupurile BUNG le egalau, în general, pe cele de SUCCES. Milioane de suporteri garantau că, oricât de ciudat ar fi fost următorul album Stones, Beatles sau Beach Boys, tot ar fi ajuns direct pe primul loc. Atunci cumpărătorii de discuri puteau alege grupuri cu merite artistice în arena comercială. Nu se mai întâmplă așa ceva azi. My Bloody Valentine cu Loveless, Transglobal Underground cu Dream Of 1000 Nations și Primal Scream cu Screamadelica sunt produse importante, dar n-au ajuns să vândă câte un milion de exemplare. Am ferma convingere că, dacă s-ar lansa Abbey Road, s-ar căștiga cu greu până spre mijlocul lui TOP 50 pentru vreo două săptămâni, înainte să dispară în anonimat.“

În acest moment industria muzicală nu-și poate permite să-și depășească granițele, să treacă de bariere. Avangarda este insuportabilă. De aceea Woodstock rămâne minunatul mega-eveniment al anilor '60. Dacă aniversările din acest an și-ar propune să redea ceva din spiritul și etosul Woodstock-ului original, să capteze Underground-ul tinerei generații, ar trebui să treacă pe alți nume ca Belly (un pop cu dinți de rechin) Blur, P.J. Harvey sau Teenage Fanclub. Să cânte New Order cu Björk, să aibă Crowded House 90 de minute cel puțin, să improvizeze The Cure și R.E.M. un jam session, alături de Transglobal Underground și My Bloody Valentine. Apoi să apară Suede în deschidere și Verve pe undeva. Lasă-i pe Nick Cave, Cranes și Young Gods să rupă-n bucăți difuzoarele. Acesta ar fi într-adevăr un festival!

Din păcate, reluarea de la Woodstock nu se va derula astfel. Într-un coșmar de-al meu apăreau mulți morți, sprijiniți de medici de tot felul, de mașini sofisticate, care cu ajutorul unor jocuri electro-convulsive încercau să extragă o solistică de chitară din ei. Vor fi standuri la care se vor vinde telefoane portabile și manuale tehnice pentru Volvo. Nu va fi conceput nici un copil în timpul recitalului Guns N'Roses, care, probabil, își va târî carapacea putrezită de muzică rock pe scenă, jopăind acolo ca niște femei de la salubritate.

Deci, păstrați noul Woodstock pentru adulți: aduceți-l pe Eric Clapton și Pink Floyd și strângeți-i în brațe până se vor sufoca.“

● de toate ● DE TOATE ● de toate ● DE TOATE

3 NON BLONDES?

Circulă cele mai aiurite zvonuri despre 4 Non Blondes, și asta pentru că trupa nu prea dă interviuri. Mai întâi s-a spus că Linda Perry s-a sinucis! Totuși, ea este cât se poate de activă în studio. Alt zvon se referă la chitaristul Roger Rocha. El ar fi părăsit trupa din cauza atmosferei „dense de lesbianism“. Deocamdată și Roger e în studio. Cel puțin așa susține revista Popcorn. După Musik Express Sounds se caută deja un alt chitarist, pentru a lucra la noul album. Al treilea zvon se leagă de o dorință unei întâlniri între Linda și Madonna. N-a apărut, încă, nici o infirmare la acest subiect. Dacă nu le afectează cariera artistică, de ce nu s-ar întâlni fetele?

Manuela B.

CASA LUI LENNON DE VÂNZARE

Costă numai 24 de milioane de mărci. Vila în stil Tudor, aflată în Weybridge (în sudul Angliei) are șase dormitoare, o baie din marmură, piscină, teren de golf și o grădină de

legume. Vecinul este Cliff Richard. Merită să încercați, stimați milionari!

● Albume recomandate de notele redactorilor revistei Metal Hammer: Das Treibhaus – Fleishmann, Weight – Kerbdog, Barbie-O-Killers – Sator, Sugar-tooth – Sugar-tooth, Classic Killers Live – Thunderhead, Balance Of Power – Unorthodox, Album – Quorthon, Schweineherbst – Slime, How To Make Friends... – Terravision (este vorba de ediția germană a revistei). ● Discurile cele mai bine vândute în Germania (conform aceluiași publicații) sunt Bat Out Of Hell-Back Into Hell – Meat Loaf, Antenna – ZZTop, Die Bestie in... – Die Ärzte, The Very Best Of Meat Loaf – Meat Loaf, Get A Grip – Aerosmith, Reich & Sexy – Die Toten Hosen, The Spaghetti Incident? – Guns N'Roses, Bat Out Hell – Meat Loaf, Jar Of Flies – Alice In Chains, iar pe locul 10 se află Bon Jovi cu Keep The Faith. ● În Hard Force Magazine (Franța, luna mai) găsim clasamentul lunii anterioare (la albume). Pe primele locuri: 1. The Spaghetti Incident? – Guns N'Roses, 2. Metallica – Metallica, 3. A Real Dead One – Iron Maiden, 4. Get A Grip – Aerosmith, 5. Keep The Faith – Bon Jovi, 6. Use Your Illusion I – Guns N'Roses, 7. Vs. – Pearl Jam, 8. A Real Live One – Iron Maiden,

9. Use Your Illusion II – Guns N'Roses, 10. In Utero – Nirvana. ● În clasamentul – radio (realizat prin voturile animatorilor de la diferite posturi) conduc Prong, Mötley Crüe și Pantera. ● Blind Melon va asigura deschiderea concertului Spin Doctors din 30 iunie de la Paris. ● Russ Parish a plecat de la Fight. ● Ted Nugent se pregătește de un nou album cu un grup cvasioriginal din care face parte și chitaristul/vocalist Derek St. Holmes. ● O trupă thrash îndrăgită și-a anunțat desființarea (citim în Metal Attitude din mai/iunie 1994). Trio-ul elvețian stabilit în Texas, Celtic Frost a renunțat la tratativele cu o casă de discuri majoră. Tom G. Warrior a revenit în Elveția, Curt Victor a fondat un grup nou cu numele de Doomsday, iar bateristul Reed St. Mark s-a alăturat unei trupe hardcore new-yorkeze. ● Un alt „Tribute To...“ este pe cale să se nască, după cele pentru Hendrix și Kiss. Venom se vâd „comemorați“ de colegii de breasă, Paradise Lost, Oblituary, Sodom, Skyclad, ponte și Sonik Youth! ● Pe 21-22 mai are loc la Eindhoven, Dynamo Open Air Festival la care se anunță o rețetă gata să-i satisfacă pe cei mai nervoși fani: Fight, Prong, Therapy?, Urban Dance Squad, Cynic, Life Of Agony, Clawfinger. ●